

Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình

Contents

Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình	2
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	4
3. – Chương 3	6
4. – Chương 4	9
5. – Chương 5	11
6. – Chương 6	13
7. – Chương 7	16
8. – Chương 8	18
9. – Chương 9	20
10. – Chương 10	22
11. – Chương 11	25
12. – Chương 12	27
13. – Chương 13	29
14. – Chương 14	31
15. – Chương 15	34
16. – Chương 16	36
17. – Chương 17	38
18. – Chương 18	40
19. – Chương 19	42
20. – Chương 20	44
21. – Chương 21	47
22. – Chương 22	49
23. – Chương 23	51
24. – Chương 24	53
25. – Chương 25	56
26. – Chương 26	58
27. – Chương 27	60
28. – Chương 28	63
29. – Chương 29	64
30. – Chương 30	66
31. – Chương 31	68
32. – Chương 32	71
33. – Chương 33	74
34. – Chương 34	77
35. – Chương 35	80
36. – Chương 36	85
37. – Chương 37	91
38. – Chương 38	97
39. – Chương 39	102
40. – Chương 40	107
41. – Chương 41	112

42. – Chương 42	117
43. – Chương 43	123
44. – Chương 44 (end)	128
45. – Ngoại Truyện 1	132

Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình

Giới thiệu

Trong 12 cung hoàng đạo, Bảo Bình được mệnh danh là cung thống lĩnh 12 chòm sao. Là một con ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-tu-trong-cua-mot-co-gai-bao-binh>

1. – Chương 1

- Em dậy rồi à, anh đang tính lên phòng gọi em xuống __ anh Cường, anh trai nó đang trong bếp nói vọng ra
- Dạ, em dậy rồi __ nó cũng đáp lại rồi phụ anh nó một tay
- Ăn xong, tí anh đưa em đi học, nó cùng đường đến công ty
- Dạ, nhưng mà...ba đâu rồi __ giọng nó bỗng trầm xuống
- Ba về trên nhà lo vài việc rồi __ anh nó thấy nó trầm xuống liền nói nhanh
- À...ta cùng ăn thôi, xong rồi, nhanh còn đi học, ngày đầu mà đi học muộn thì không hay đâu __ anh mỉm cười với nó

Cả hai anh em cùng dùng bữa, nhưng không ai nói với ai câu nào. Anh cảm giác được nó đang khóc, nhưng không thấy giọt nước mắt nào lăn xuống. Mắt nó cứ nhòm chằm chằm vào bữa điểm tâm của mình, nhìn một hồi lâu rồi nó ăn vội ăn vàng cho xong, rồi đứng dậy trước. Nó chạy thẳng lên phòng thay đồ rồi xuống nhà. Lúc này thì anh nó cũng đã dọn dẹp xong ở bếp, lên phòng thay đồ rồi xuống nhà đưa nó đi học. Suốt đường đi, nó cứ nhìn ra ngoài cửa sổ mà không nói với anh nó câu nào.

- Kíttttttttttttttttt __ tiếng xe thắng gấp
- Em không sao chứ __ anh nó quay qua hỏi xem nó có bị sao không
- Em không sao...anh hai không sao chứ __ chưa đợi anh nó trả lời nó đã mở cửa xuống xe để xem lý do lại sao xe lại thắng gấp.
- Bạn.... __ nó chạy tới đỡ cô bé kia đứng dậy __ bạn không bị thương ở đâu chứ __ nó nhìn khắp người cô bé kia, lúc này nó mới để ý cô bé kia cũng đang mặc đồng phục giống nó.

Chưa để người ta nói gì, nó lại nói tiếp.

- Bạn cũng học trường Thiên Vương hả? _ nở một nụ cười thật tươi _ mình cũng học trường đó nè...hi hi
- À...mà bạn có sao không ? _ nó gãi đầu nhìn cô bạn kia
- Mình không sao... _ phải mất một lúc định thần lại cô bé mới trả lời câu hỏi của nó
- Anh xin lỗi, em không sao chứ _ anh nó cũng bước xuống xe
- Dạ, em không sao _ cô bé trả lời anh nó
- Ừm, xin lỗi em nha, nếu không có gì anh đi trước nha _ quay qua nó anh nói _ đi học thôi, anh còn phải đến công ty nữa
- Mình đi trước nha, hẹn gặp bạn ở trường _ nó nói

Nó chỉ mỉm cười một cái rồi cũng quay lưng đi, để cho cô bé kia đứng đó một mình đờ ra đó. Cô bé cũng chợt bật cười bởi cái sự nhí nhảnh của nó, rồi cũng lên xe tiếp tục đến trường.

Trường Thiên Vương là một ngôi trường lớn, với số lượng học sinh khá đông được chia theo khối, lớp chuyên. Trường có tổng cộng 6 cổng phụ và một cổng chính, nhằm tạo điều kiện cho việc ra vào trường không bị tắc nghẽn giao thông. Trường có tất cả 5 dãy nhà chính: khối 10, khối 11, khối 12, nhà ăn và dãy nhà của ban giám hiệu ngoài ra trường còn có dãy nhà phụ, phục vụ cho việc ăn uống, sức khỏe và văn phòng phẩm.

Nó học lớp 10a2, lớp chuyên toán, nó học ở dãy nhà khối 10, dãy nhà đầu tiên tính từ cổng chính bước vào.

- Chào hai em đi học _ nó ôm chào anh nó
 - Nếu chiều anh về không kịp thì đợi anh nha, anh sẽ cố gắng về sớm đón em
 - Dạ _ kèm theo nụ cười thật tươi
 - Ngày đầu tiên may mắn _ vậy chào nó, rồi anh phóng vút đi
- Đứng trước cổng trường, nó nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu
- Chỉ là đi học thôi mà, có cần làm quá như thế không hả _ một giọng nam ấm áp vang lên
 - Ôi trời ơi _ nó hét lên nhảy thụt lùi về phía sau
 - Á...không có mắt à _ một thằng nhóc lên tiếng
 - _ nó hoàn toàn bị đứng hình trước hoàn cảnh này, nó quay lại phía sau nhìn người vừa cất tiếng rồi quay lại nhìn người hù nó, hai người này có vẻ là anh em. Đó là nhận xét đầu tiên của nó về hai con người này
 - Em là học sinh mới à _ một lần nữa nó thót tim
 - Á...dạ _ như phản xạ tự nhiên nó quay về giọng nói đó
 - Chào mừng em đến với Thiên Vương, anh học lớp 12a1 chuyên toán _ kèm theo là động tác đưa tay ra của hấn
 - Dạ...chào anh _ nó đưa tay ra định bắt tay chào hấn nhưng rút tay về phía sau lưng _ em học lớp 10a2 chuyên toán
 - Ờ...em làm anh hơi què đây _ hấn rút tay về rồi đút vào túi quần
 - Em học lớp nào vậy hai _ thằng nhóc hồi nãy lên tiếng _ hình như 10a2 phải không ?
 - Mà đi học hay tao đi học hả thằng này _ anh trai thằng nhóc trả lời
 - Anh là Khánh, Trần Duy Khánh, lớp 12a1 chuyên anh _ nở một nụ cười đẹp mê hồn với nó
 - Dạ _ nó chỉ biết nhìn bọn họ với vẻ ngơ ngác
 - Còn tôi tên Trần Duy Thiện, chắc học cùng lớp với cậu

- Dạ...à lộn....ừ, rất vui vì học cùng lớp với Thiện _ nói rồi nó cúi chào 3 tên đó rồi vội vàng bỏ đi
- Cô bé dễ thương thật, phải không mày _ Khánh bá vai hấn vừa nói vừa cười
- Ngổ thật _ hấn vừa nói vừa nhếch môi thành nụ cười nhìn nó chạy thật nhanh vào trường
- Nếu em không nhầm thì chắc em học 10a2, em quên bảng tên ở nhà rồi _ thằng nhóc Thiện cứ loay hoay lục cặp tìm bảng tên
- Tao sẽ méc mẹ nếu mày bị tao bắt gặp trong trường, nên nhớ tao là hội trưởng _ Khánh búng nhẹ cái bảng tên của mình nhìn thẳng em

Chạy một mạch lên tới lớp, nó hổn hển nhìn cô đang đứng trong lớp cùng các bạn đang ngồi trong lớp nhìn nó. Với bộ dạng như ma đuổi thì nó thật sự không biết trốn đi đâu cho hết ngại nữa.

- Thưa cô cho em vào lớp _ cứ tưởng cô sẽ mắng nó với tội đến trễ thì....
- Em vào đi, ta vừa mới vào thôi
- Cảm ơn cô _ nó mỉm cười thật tươi để lấy lòng cô
- Tự chọn ình một chỗ _ cô nhìn theo nó _ và tôi sẽ để ý đến em nhiều hơn đấy

Ngồi xuống cái bàn cuối lớp bên cạnh cửa sổ, nó nghe bà cô nói mà muốn chui xuống đất cho hết xấu hổ. Làm gì có ai mới ngày đầu tiên tới trường đã bị để ý như nó, chắc chỉ có mình nó thôi.

- Thưa cô cho em vào lớp _ thằng nhóc Thiện lên tiếng
- Cả em nữa à _ bà cô nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn
- Dạ...à không thưa cô, em lên phòng hiệu trưởng làm chút thủ tục ạ _ nó mở nụ cười đẹp trai của nó để lấy lòng cô
- Vào lớp đi _ cô cũng đáp lại nụ cười của nó _ cô cũng sẽ để ý đến em nhiều hơn

Bộ mặt của thằng Thiện cùng giọng điệu mỉa mai của bà cô khiến nó bật cười nhẹ. Nụ cười tỏa nắng của nó đã lọt vào ánh mắt của hấn. Trên sân thượng khối 12, hấn nhìn xuống khối 10. (khối 12 nằm giữa khối 10 và khối 11 tính từ cổng chính vào nhé các bạn)

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 2

2. – Chương 2

RENG....RENG....RENG

- Hết giờ ...các em xuống nhà ăn để ăn trưa. Giờ là 11 giờ, các em có 2 tiếng tức 1 giờ chiều các em phải có mặt tại lớp để ta tiếp tục học theo lớp chuyên. Những ai có nhu cầu về nhà buổi trưa thì đăng ký với cô để liên lạc với gia đình _ cô trừng mắt nhìn cả lớp như cnhả cáo _ lưu ý không một ai được ra khỏi trường cho tới 4 giờ 30 chiều, không có trường hợp ngoại lệ, ghi nó vào bộ não dùm cô.

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi, có một số đứa về nhà buổi trưa, chỉ còn chưa tới nửa lớp ở lại thu dọn sách vở gọn gàng để xuống căng tin.

- Chào bạn _ cô bé hồi sang tới trước bàn nó rồi ngồi xuống
- Ố...là bạn à _ nó ngạc nhiên nhìn cô bé
- Hi hi, cùng lớp nữa chứ
- Ta làm bạn được đó _ nó mỉm cười nhìn cô bé
- Mình tên Linh, Lê Huyền Linh, chuyên anh

- Minh tên Bảo, Trịnh Gia Bảo, chuyên toán
- Tên của Bảo đẹp quá
- Ta cùng xuống căng tin chờ __ nó đứng dậy mời cô bạn mới quen

Hai đứa nó nói chuyện rôm rả cho tới khi xuống căng tin, đi đâu cũng đi chung.

- Linh nè, tớ có chuyện muốn hỏi
- Ủ, Bảo hỏi đi
- Linh sinh ngày nhiều á, mình muốn biết....
- Cung hoàng đạo hả __ Linh cắt ngang lời nó
- Hi hi...__ nó nhìn Linh như radio bắt được sóng vậy
- Minh cung xử nữ, còn Bảo
- Minh cung bảo bình __ nó cười nhẹ nhàng nhìn Linh

Hai đứa coi như là cặp bài trùng rồi, hai đứa nó có rất nhiều cái chung. Đặc biệt là sở thích về cung hoàng đạo. Nó luôn nghĩ chắc hẳn có ai có cái sở thích khác người như nó, vì đơn thuần mọi người chỉ tìm hiểu cho biết chứ không đến nỗi phát cuồng như nó. Thật may mắn vì nó đã tìm được 1 người bạn có nhiều điểm chung với nó đến vậy.

- Lại gặp cô bé rồi __ Khánh tiến về phía bàn hai đứa nó đang ngồi

Hành động của Khánh khiến cả căng tin tò mò nhìn nó. Đồng thời cũng dấy lên hàng ngàn câu hỏi khác nhau. Nó chỉ ngạc nhiên nhìn mọi người không biết tại sao lại nhìn nó.

Đến khi hần đặt khay xuống trước mặt nó và ngồi xuống nó mới biết chuyện gì xảy ra.

- Anh ngồi đây được chứ __ hần nói xong thì cầm muống và dưa lên ăn cơm rồi
- Mày hỏi như không hỏi vậy __ Khánh cũng đặt khay xuống trước mặt Linh rồi ngồi xuống theo hần
- Chúng ta có duyên thật đấy, phải không cô bé __ Khánh nói tiếp rồi bắt đầu ăn
- Nó là đứa nào vậy ? __ hs1
- Ai mà có vẻ thân mật với 2 anh ấy vậy? __ hs2
- Hot boy Thiên Vương cũng biết đến con gái hả? __ hs3

Giờ thì nó đã hiểu một phần nào ánh mắt của mọi người nhìn nó. Có vẻ hơi lo ngại, nó nhìn thẳng vào mắt hần. Như cảm nhận được nỗi lo của nó, hần thả mạnh đôi dưa xuống khay cơm tạo ra tiếng động lớn.

- Mấy người tò mò lắm hả __ giọng hần đánh lại khiến người nghe không khỏi rùng mình __ có cần tôi giới thiệu không
- __ cả căng tin đột nhiên im lặng, mọi người trở về bữa ăn của mình
- Giờ em đã thấy thoải mái hơn chưa... __ hần ngược lên nhìn nó, rồi hạ mắt xuống nhìn bảng tên nó __ Gia Bảo, 10a2 chuyên toán
- Dạ...__ nó cúi xuống nhìn bảng tên của mình rồi ngược lên nhìn hần __ em dùng bữa xong rồi, em đứng dậy trước đây, chúc hai anh ngon miệng

Nói rồi nó vội vàng kéo tay Linh đứng dậy, nó sợ phải gặp rắc rối ở ngôi trường mới này. Với nó ở thời điểm hiện tại đã đủ rắc rối rồi, nó vẫn chưa thấy bình an sau sự việc xảy ra với gia đình nó. Nó thấy mệt mỏi khi cứ phải kìm nén, không bộc lộ bản thân như vậy. Vì vậy nó chọn cách bỏ trốn, nó muốn mình được bình yên ở môi trường mới này. Chưa kịp đi thì hần đã kéo tay nó lại.

- Tôi còn chưa ăn mà __ hần nói nhưng không nhìn nó
- Đúng vậy, em làm bọn anh mất hứng quá __ Khánh tiếp lời

- Em sợ mọi người để ý, nhưng hành động của em đang khiến mọi người để ý đó __ hấn thả nó ra, rồi đứng dậy nhìn nó

Nó nhìn quanh căng tin, đúng như lời hấn nói, mọi người đang nhìn nó với rất nhiều ánh mắt khác nhau. Tức giận có, tò mò có, ngạc nhiên có,... Một người lạnh lùng như hấn học ở đây 3 năm trời cũng đã vang danh khắp trường. Một kẻ máu lạnh nổi tiếng với biệt danh “ Hoàng tử Thiên Vương “, không biết đến bồ bịch là gì.

- Em không.... __ nó ấp úng nhìn mọi người rồi nhìn hấn

- A...em ngồi đây chơi với bọn anh một tí __ Khánh đứng dậy giải vây cho nó __ ta có duyên mới gặp như vậy đó

Khánh đẩy nó ngồi xuống chỗ của nó, rồi nhìn thẳng bạn thân của mình đang đứng đực ra đó rồi nói

- Màm nữa...ăn tiếp đi __ Khánh ấn hấn ngồi xuống

- Con bé mới vào, đừng để nó gặp nguy hiểm __ Khánh ghé sát vào tai hấn nói nhỏ

- Mọi người à, mọi người khiến hội trưởng tôi không thể ăn được khi mọi người cứ nhìn vậy đâu __ Khánh nhìn quanh căng tin một lượt

Tất cả trở về ban đầu như lúc bọn hấn chưa tới. Đợi hấn ăn xong, nó vội vàng kéo tay Linh bỏ đi. Cả hai cùng ngồi dưới gốc cây sau dãy nhà ăn đọc sách.

- Cậu mới vào sao có thể biết “ Hoàng tử Thiên Vương vậy “ __ Linh tò mò hỏi nó __ hai người có quan hệ gì vậy

- Mình không biết anh ấy __ nó trả lời

- Vậy tại sao...?

- Mới gặp lúc sang vào trường thôi

- Ủ...

Không ai nói với ai câu nào nữa. Nó dựa lưng vào gốc cây ngửa mặt lên nhìn bầu trời.

- Gió mát quá... __ đó là câu nói cuối cùng của nó trước khi nó ngủ thiếp đi

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 3

3. – Chương 3

13:10

- Em không tính lên lớp à __ Khánh đánh thức nó dậy

- Uhm...Oah... __ nó ngáp nhìn Khánh

- Ôi trời, con gái đây sao __ Khánh vội lấy tay che miệng nó lại

Hành động của Khánh khiến nó giật mình đẩy tay Khánh ra. Ở đó không xa, cũng có người đang dõi mắt nhìn theo tụi nó, trong lòng cảm thấy khó chịu mà không biết lý do.

- Anh làm gì vậy ? __ Nó tròn mắt nhìn Khánh

- À...anh xin lỗi __ Khánh nhìn cánh tay bị hất ra của mình ngơ ngác nhìn nó

- Bạn em đâu rồi...à mà thôi...em lên lớp đây __ nói là làm, nó đứng dậy bỏ đi

- Em đặc biệt thật, tôi bắt đầu để ý đến em rồi __ Khánh nói một mình rồi cười thật sảng khoái

- Gì đây __ nhét chiếc ip5s lên, nhếch môi cười __ ta có duyên thật đấy
Nói rồi Khánh cũng đứng dậy lên lớp, nhét điện thoại của nó vào túi lên lớp luôn.

RENG...RENG...RENG

- Chào các em, tôi là Tiến Minh, giáo viên phụ trách lớp chuyên. Cũng đông thật đấy __ thầy đảo mắt khắp lớp một lần rồi nói tiếp __ nhưng năm nay trường ta có chính sách đào tạo mới, nên lớp này sẽ có 3 người được chuyển qua lớp chuyên 12a1 và 8 người qua 11a1. Các em thấy sao ?

- * xì xầm *, *xì xầm *....

- Muốn được chuyển đi các em phải tham gia một bài thi khi các em học cùng thầy 3 ngày. Thầy biết đây là bài toán khó cho các em nhưng thầy tin sẽ có người vượt qua kỳ thi lần này. Tương ứng sẽ có 11 người có điểm cao nhất sẽ được chuyển đi. Đương nhiên việc các em qua lớp đó là cả một tương lai mới cho các em.

- Mời em __ một cánh tay dơ lên

- Thưa thầy, các anh chị học 12 còn tụi em mới lớp 10 thì sao ạ? __ hs1

- Các em không cần phải lo, trước khi vào lớp các em sẽ được học cơ bản với thầy, rồi các em sẽ đuổi kịp các anh chị lớp trên thôi

- Thưa thầy, qua đó bọn em có được học thầy không ạ? __ hs2

- Thầy không dạy mà không học hả __ hs3

- Thầy đẹp trai mà __hs2

- Ha Ha

Lớp học trở nên vui nhộn hơn khi có thầy, nhưng với nó học ở đâu cũng được. Nó chẳng quan tâm việc được học lớp trên cả. Nhìn bang khuâng ra ngoài cửa sổ, nó thấy hần. Giữa hàng trăm phòng học, hàng chục học sinh đông kín 1 phòng vậy mà nó lại nhìn ra hần. Lạ thật đấy, chợt nhớ tới lúc ở dưới căng tin, bỗng nó nhìn xuống tay nó. Phải, hần đã nắm tay nó, đến bây giờ nó vẫn thấy ấm một cách lạ lùng.

- Về nhà ôn bài cẩn thận nhé các em __ thầy dặn dò chúng nó __ các em ra về cẩn thận

- Chúng em chào thầy __ cả lớp đồng thanh chào thầy

Nó thu dọn sách vở và đeo ba lô lên vai ra về. Mặc dù nó cởi mở với tất cả học sinh mới, được mọi người để ý quan tâm nhưng sao nó vẫn thấy trống trải quá.

- Cô đơn thật __ nó lẩm bẩm nhìn xuống sân trường

- Sao vậy __ Thiện lên tiếng đứng cạnh nó

- Ồ __ nó quay qua nhìn thẳng nhóc đó

- Gì nữa...hỏi thăm thôi mà __ hần đang khỏ sở nhét sách vở vào cặp

- * lắc đầu * đưa đây tôi giúp cho __ nó giật lấy cái cặp đặt xuống đất xếp sách vở lại gọn gàng cho hần __ đây này, ít ra phải như vậy chứ

- Ồ...cảm ơn __ hần cười rồi đeo cặp lên vai __ mà ấy tên gì

- Bảo

- Hử.... __ như nghe lộn, hần hỏi lại nó

- Bảo, Trịnh Gia Bảo __ nó hít một hơi rồi đáp

- Tên hay nhỉ, sao chưa xuống __ hần cười cười nhăn nhở

- Đợi

- Đợi gì ?

- Anh trai
- Học trường này hả?
- Không
- Ê nè __ hấn kéo nó đối diện với mình __ trả lời gì kì thế
- Hỏi gì trả lời đó thôi chứ, bắt tôi nói gì được __ nó trợn mắt lên nói
- Ờ hơ, cũng đúng __ hấn lại nhìn xuống sân trường
- Sinh tháng mấy vậy Thiện ?
- Mùng 6 tháng 6 nè, cung Song tử
- __ nó mỉm cười nhẹ mà không nói gì
- Bảo cung gì?
- Bảo bình nè...hì hì __ nó cười khiến hấn cười theo nhìn nó
- Sao cười
- Vui thì cười, cơ mà có lẽ mình hợp nhau á, làm bạn nha __ nó đưa tay ra làm quen
- Ờ, bạn thì bạn __ Thiện đáp lại cái bắt tay của nó

Hai đứa cười nói rôm rả cho đến khi trường ra về gần hết. Hấn đứng dưới này nhìn lên thấy hai đứa nó nói chuyện vui vẻ như vậy hấn cũng khó chịu lắm. Chẳng biết lý do gì nữa, hấn lắc đầu rồi bỏ đi.

- Thằng kia, đợi tao __ Khánh hét to gọi hấn
- Anh Thiện kìa, về thôi Bảo __ nói rồi hai đứa cùng đi xuống
- Chờ em với __ Thiện gọi theo Khánh khi hai đứa nó xuống tới sân trường
- Ủa...Bảo hả __ Khánh nói, câu nói của Khánh làm hấn quay lại
- Dạ, chào anh __ nó mỉm cười chào bọn hấn
- Hai đứa cùng lớp à __ Khánh hỏi
- Tụi em cùng lớp chuyên nữa __ Thiện nói

Bỗng nó giơ tay lên vẫy vẫy, khiến bọn hấn ngoái đầu ra sau nhìn theo hướng nó vẫy. Nó cười chào bọn hấn rồi chạy ra xe anh nó mới tới. Nụ cười của nó khiến ba chàng trai đứng đây như bị chôn chân tại chỗ vậy. Chiếc Lamborghini Veneno phóng đi cả ba mới trở về bình thường.

- Woa....đẹp thật __ Thiện nói
- Đúng, người đẹp, xe cũng đẹp __ Khánh tiếp lời
- Mà ai vậy __ Khánh quay qua hỏi Thiện __ bạn trai con bé hả?
- Anh trai đây __ Thiện trả lời anh nó
- Tụi bay có về không, gọi tao ở lại để bọn mày ngắm gái hả __ hấn lên tiếng
- Cái thằng... __ Khánh cần nhần nhìn hấn __ về thì về __ rồi kéo thằng em ra về

Về tới nhà, nó lên phòng thay đồ rồi xuống phụ anh nó làm bữa tối.

- Anh hai để nó em làm cho __ nó giành lấy cái rửa rau anh nó đang cầm
- Ừ...vậy giúp anh...anh đi tắm cái đã __ nói rồi anh nó bỏ đi
- Dạ

Một mình nó ở bếp chẳng biết làm món gì hết, mở tủ thì thấy có mì tôm. Thiết nghĩ anh nó đã vất vả vậy rồi mà con bắt anh nó làm bữa tối cho nó ăn thì kì quá. Thế là nó lấy mì ra nấu hai tô thơm phức. Đến khi anh nó xuống bếp phải ngạc nhiên với nó luôn mà.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 4

4. – Chương 4

- Em nấu cái này hả __ anh nó ngạc nhiên nhìn nó
- Chứ còn ai vào đây nữa __ tự hào nó khoanh tay trước ngực nhìn anh nó
- Ngạc nhiên à nha __ ngồi vào bàn anh nó cầm đũa lên ăn thử
- Sao hả hai...dở lắm hả? __ nhìn thấy anh nó có vẻ đau khổ thì nó hỏi
- Em cho cái gì vào vậy __ anh nó nhăn mặt nhìn nó
- Để em thử __ nó vội vàng cầm đũa lên ăn
- Phụt.... __ nó phun hết ra bàn __ kinh khủng quá
- Em cho gì vào vậy
- Em chỉ cho ít muối thôi, em đổ nước hơi nhiều
- Em cho lộn đường rồi __ anh nó lắc đầu __ ta ra ngoài ăn thôi
- Em xin lỗi __ nó cúi đầu ăn năn
- Không sao, ta đi thôi

Hai anh em nó tới nhà hàng ý nổi tiếng mà nhà nó hay đi ăn cùng nhau. Đang cười nói vui vẻ thì nó nhìn thấy hấn. Hấn đi cùng một cô gái trẻ đẹp, cô ả cứ ôm chặt cứng hấn đẩy cô ta ra. Hấn cũng đã thấy nó ngồi đó với anh trai nó. Hấn nhếch môi cười rồi quàng tay ôm cô gái bên cạnh mình bỏ đi lên lầu.

- Nực cười __ nó cười hất một cái lườm hấn
- Gì vậy __ anh nó hỏi nhìn theo ánh mắt của nó
- Người quen của em ở trường à __ anh nó hỏi tiếp
- Không có gì ạ __ nó cười đáp trả anh nó __ em không quen

Nó đâu biết câu trả lời của nó cũng đã lọt vào tai của hấn đâu. Tự nhiên thấy đau lòng, hấn nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi móc túi lấy bao thuốc lá ra rồi hút một điếu. Đứng ngày lan can lầu 3 nhìn xuống hấn có thể thấy nó cười thật tươi với người con trai kia.

Hấn rất tò mò muốn biết người con trai đó là ai mà nó lại vui vẻ như vậy. Trong khi ở bên hấn nó lại không cười như vậy.

Ở nhà hai anh em Thiện và Khánh

- Điện thoại gì mà có 2 số vậy trời.... __ Khánh lẩm bẩm
- Điện thoại của ai vậy __ thiện nói
- Giật mình à , mà không biết gõ cửa hả
- Anh đâu có điếc đâu, gõ muôn lần cửa rồi ba
- Tao chưa ày vào mà

- Vào rồi, giờ cho cũng chưa muộn
- Hai cái thằng kia, im cho ba nghe thời sự coi _ ba hai đứa nó hét lên dưới nhà
- Im cái mồm mày lại nghe chưa thằng kia _ Khánh chỉ chỉ chỗ chỗ nói
- Em đang hỏi anh đang cầm điện thoại ai vậy
- Của Gia Bảo
- Anh ăn cắp à
- Cóp _ một quyển sách bay thẳng vào trán Thiện
- YA...ANH ĐIÊN À _ Thiện hét lên
- Im mồm _ Khánh chạy lại bịt mồm Thiện lại
- Muốn bị ba chửi hả _ Khánh nói rồi thả Thiện ra
- Muốn chết hả _ Thiện xoa xoa xái chán nói
- Im mồm _ Khánh buồn ra một câu ngắn gọn xúc tích rồi tiếp tục làm việc với điện thoại của nó
- Sao anh có nó?
- Tao nhặt dưới nhà ăn
- Sao không trả cho người ta đi, cầm làm gì?
- Mai tao trả, mày ồn thật đấy
- Có gì trong đó không?
- Không có gì hết, chỉ có 2 số điện thoại, vài bài hát
- Không có hình gì à?
- Không có, thú vị thật
- Con gái gì mà buồn cười thế _ nói rồi Thiện quay về phòng của mình

Đêm nay, cả bốn người ai cũng có nỗi niềm phải suy nghĩ riêng. Cũng có những người nhớ thương nhau. Họ ôm trọn những nỗi niềm đó chìm sâu vào giấc ngủ của mình.

- Dậy sớm vậy hai _ nó dụi dụi mắt nhìn anh nó đang làm bếp
- Làm bữa sang cho em nè
- Sao không ra ngoài ăn _ vừa ngáp nó vừa hỏi
- Ăn sáng ở ngoài không đủ năng lượng bằng ăn cơm ở nhà đâu
- Thấy hai vất vả quá
- Không sao, em đánh răng rửa mặt, thay đồ rồi xuống
- Dạ

Nó lên lầu làm vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi đeo balô lên vai rồi xuống nhà. Xuống tới bếp, dọn mọi thứ ra bàn phụ anh nó. Sau khi ăn sáng xong nó được anh nó đưa đến trường.

- Hôm qua em lại khóc hả
- Làm gì có _ nó ngạc nhiên khi anh nó hỏi vậy
- Anh nghe thấy thôi, không có gì
- ... _ nó như kẻ trộm bị bắt tại trận vậy, nó sợ anh nó lo lắng cho nó nên nó không nói
- Tới nơi rồi _ anh nó bước xuống mở cửa cho nó

- Chào anh hai em đi học __ nó ôm chào anh nó
- Có gì alo anh nha __ anh hôn trán tạm biệt nó rồi lên xe phóng đi
- Điện thoại hả...

Giờ này nó mới nhớ tới điện thoại của mình. Nó vội vàng mở cặp tìm điện thoại nhưng không thấy. Thất vọng nó đóng cặp rồi bước vào trường.

- Bảo, đợi Linh với __ Linh gọi khi nó bước qua cổng trường
- Ủa, tới rồi hả
- Ừ nè __ nói rồi hai đứa cùng nhau lên lớp

Bàn tán hết chuyện này đến chuyện khác. Mỗi đứa kể về buổi học chuyên hôm qua, rồi kể về các cung hoàng đạo. Tụi nó thì chẳng bận tâm đến chuyện xảy ra chung quanh. Khi mọi người xì xầm ngày càng lớn tiếng tụi nó mới chịu tạm dừng câu chuyện của mình để xem chuyện gì đang xảy ra. Nhưng khi nó kịp nhận ra có chuyện gì, thì quá muộn rồi.

- Tim em cũng hơi khó đấy, nhỏ con như vậy sao lại ngồi cuối lớp __ Khánh nói
- Anh... __ nó ngơ ngác nhìn Khánh
- À...anh tới trả em điện thoại __ Khánh rút trong túi ra chiếc ip trả nó
- Hì, cứ tưởng mất rồi, cảm ơn anh __ nó cầm chiếc điện thoại cười tươi
- Ừ, vậy anh đi đây... __ Khánh quay lưng đi, tới cửa thì quay đầu lại nói __ trong danh bạ __ nói rồi anh bước đi, tiện thể nở nụ cười đẹp trai để lấy lòng nữ sinh khối 10 xung quanh đó
- Diên hết sức, tên diên kia tới trả điện thoại cho cậu hả __ Thiện bước vào lớp
- Anh ấy là anh trai cậu mà __ nó nói
- Ừ, nhưng không tốt cho lắm __ như một lời giải thích Thiện nói nhanh
- Ờ....
- Mượn __ bỗng Thiện giật điện thoại trên tay nó rồi bấm bấm __ biết ngay mà, người gì đầu mà.....__ hấn bấm bấm thêm mấy cái nữa rồi trả điện thoại cho nó
- O __ bỏ lại nó ngạc nhiên ngồi đó Thiện đứng dậy bỏ đi
- Ôi trời, cậu có số anh Khánh luôn cơ đấy __ Linh chọc ghẹo nó

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 5

5. – Chương 5

Nó chỉ cười trừ cho qua mọi chuyện, nhưng thật ra nó không vui gì hết. Nó không muốn có bất kỳ số ai trong này hết, nó chỉ muốn có gia đình nó thôi. Mọi việc xảy ra trong lớp nó hấn đều thấy hết. Đứng trên sân thượng khối 12 là đủ để hấn quan sát toàn bộ mọi việc. Chán nản hấn rút trong túi bao thuốc lá rồi hút một điếu. Hít một hơi thật sâu, hấn phả khói vào không trung nhìn lơ đãng. Nó nhìn ra ngoài cửa sổ đến tránh ánh mắt tò mò từ các bạn cùng khối thì thấy hấn hút thuốc. Nó nhìn lên, hấn nhìn xuống, cả hai nhìn nhau với những suy nghĩ rắc rối chạy trong đầu. Mỗi lần nhìn thẳng vào mắt hấn nó luôn cảm thấy cô đơn. Con người hấn thật sự rất cô đơn, không giống cái vẻ bề ngoài của hấn. Hấn mãi mê nhìn nó mà không để ý rằng điếu thuốc cháy gần tàn rồi.

- Mà làm gì vậy? __ Khánh hỏi hấn

- Bảo, cậu đang nhìn gì vậy? _ Linh hỏi Bảo

Nhờ hai con người kia đã giúp hai đứa nó trở về với hiện tại. RENG...RENG...RENG... Chuông báo vào lớp đã vang, mọi người trở về lớp của mình, để chuẩn bị cho buổi học mới. Như quên mất điều gì đó, nó giật mình nhìn lên sân thượng khối 12 để tìm hấn. Ngạc nhiên thật, hấn vẫn đứng đó, vẫn đứng nhìn nó. Mặc cho chuông đã reo, giáo viên đã lên lớp nhưng hấn vẫn chưa chịu đi.

- Thưa cô cho em ra ngoài _ nó bỗng bật dậy xin cô ra ngoài

- Không phải chúng ta mới vào lớp sao _ giáo viên nói

- À...em... _ không biết phải nói gì, nó lại nhìn ra cửa sổ, hấn vẫn đứng đó.

Có gì đó trong nó thúc đẩy nó phải đi. Buộc nó phải ra gặp hấn. Trong lớp giờ này ai cũng đang nhìn nó, nhưng nó lại không để ý đến chuyện đó. Nó không biết giải thích làm sao để được ra ngoài. Nó không thể nói rằng hấn đang ở ngoài và nó muốn ra gặp hấn. Như thế thật nực cười, mọi người sẽ nghĩ nó bị điên mất.

- Bạn ấy bị ốm đó cô, cho bạn ấy xuống phòng y tế đi cô _ Thiện nói

Nó giật mình quay lại, không nghĩ thằng nhóc con đó lại nói giúp nó.

- Ồ, em mệt thì cứ nói, giờ em có thể xuống phòng y tế nghỉ, cô sẽ xin phép cho em _ cô giáo ân cần nói

- Cảm ơn cô _ nhìn thẳng Thiện một cái rồi nó đi

Nó cố tìm đường thật nhanh lên sân thượng khối 10. Nó không thể nào qua dãy nhà khối 12 được. Biết nói sao khi bị bảo vệ hoặc giáo viên bắt được. Thật là đáng xấu hổ mà. Nó chạy một mạch lên sân thượng. Hấn vẫn đứng đó, đó là suy nghĩ đầu tiên của nó khi mở cửa sân thượng ra. Nó tiến lại gần ban công đứng đối diện với hấn bên kia.

- Yên bình thật _ nó nói

Lúc này bên kia, hấn mới biết đến sự xuất hiện của nó. Hấn nheo mắt lại để nhìn nó rõ hơn. Dưới ánh nắng buổi sáng hấn không thể nhìn thấy rõ nó. Biết là nó đang đứng bên kia nhìn hấn, hấn cảm nhận được đó là nó. Nhưng hấn lại không thể thấy rõ mặt nó. Thả điều thuốc trên tay xuống, hấn lấy chân day day cho điều thuốc tắt rồi hấn rút tay vào túi quần quay lưng bỏ đi. Nó chỉ biết đứng trơ ra đo nhìn hấn bỏ đi. Đứng một hồi lâu nó cũng quay lưng đi về lớp.

- Gì chứ, mày bị gì vậy Bảo, tự nhiên chạy lên đây nhìn người ta rồi người ta bỏ đi thì lại ỉu xiu như vậy là sao?...thất vọng về mày quá Bảo ơi Bảo ơi _ vừa xuống cầu thang vừa nói

- Nhưng không được, nói là bị ốm mà giờ lại quay lại thì thể nào cô cũng biết là nói dối cho coi _ nó đứng lại giậm chân bực bội

- Tất cả là tại cái tên kia, bực bội quá _ nó vung tay đá chân cầu gắt

- Tôi làm gì em mà em phải bực bội _ hấn đứng dưới cuối cầu thang nhìn lên

- Ôi trời ơi...giật mình _ nó hét lên giật mình

- Tôi biết đó là em mà, cảm giác của tôi chưa bao giờ sai hết _ hấn tiến lại gần nó

- ... _ nó hoàn toàn bị đứng hình khi bị bắt quả tang

- Em lên chỉ để nhìn tôi thôi hả _ khoảng cách giữa nó và hấn dần được thu hẹp

- Dá....à không _ nó quơ tay lia lịa _ em chỉ đi dạo thôi

- Em nói dối _ lúc này thì hấn đã đứng trước mặt nó rồi

- Anh... _ nó cố tránh mặt hấn nhưng bị hấn giữ lại đối diện với hấn

- Tại sao em lại lên đây?

- Chỉ là đi dạo thôi mà

- Em đặc biệt thật đấy, đi thôi _ hấn kéo tay nó lên sân thượng
 - Anh đưa em đi đâu vậy, em phải về lớp _ nó cố vùng tay ra thì hấn nắm càng chặt
- Không nói gì hấn cứ kéo nó đi ngược con đường nó đi xuống. Mở cửa sân thượng hấn nhếch môi tạo thành nụ cười nửa miệng đẹp mê hồn.
- Đứng bên này thì thấy, còn bên kia thì chẳng thấy gì
 - Anh nói vậy là sao _ tò mò nó hỏi
 - Em thấy tôi nhưng tôi lại chẳng thấy em, xin lỗi _ hấn lúc này mới dịu dàng làm sao
- Nó thấy vui, tự nhiên trong lòng nó cảm thấy rất ấm áp. Con người hấn không quá phức tạp như nó nghĩ. Hấn kéo tay nó đi vào một góc mát trên sân thượng rồi nói
- Không có nơi nào đi thì ngồi đây đi, hết giờ rồi xuống _ hấn thả tay nó ra rồi ngồi xuống trước
 - Sao không ngồi _ thấy nó chưa chịu ngồi xuống hấn ngược lên nhìn nó
- Ánh nắng rơi thẳng vào mắt hấn khiến hấn quay mặt đi.
- Lúc nào tôi cũng không nhìn thấy em _ hấn ngả lưng ra nhìn lên bầu trời
 - Tại sao anh lại qua đây, không phải học sinh các dãy nhà không được....
 - Tôi khác _ hấn cắt ngang lời nó
- Nó ngồi xuống bên cạnh hấn, lấy tay che ánh nắng đang rơi vào mắt hấn.
- Em đừng nhìn tôi như thế, tôi không thể ngủ được _ hấn nói làm nó vội vàng rút tay lại
 - Em xin lỗi
 - Em buồn cười thật đấy _ hấn ngồi dậy đối diện với nó
- Hấn từ từ ghé mặt sát vào mặt nó. Nó vội vàng đứng dậy, phúi quần áo rồi bước ra xa hấn
- Anh cứ ở lại ngủ đi, em xuống trước đây _ nó cúi đầu chào hấn rồi bỏ chạy thật nhanh
 - Em đúng là rất đặc biệt Hừ _ khi nó đã đi rồi hấn nói.
- Độc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 6

6. – Chương 6

RENGRENG....RENG

- Cậu đã ở đâu vậy, nãy tớ xuống phòng y tế nhưng không thấy cậu _ Linh lo lắng hỏi nó
- Tớ chỉ đi dạo quanh trường xíu thôi, lâu lâu mới có cơ hội mà _ nó cười đáp
- Ê, khỏe chưa _ Thiện gõ vai sau lưng nó hỏi
- A..cảm ơn Bảo không sao _ nó quay lại đáp
- Ừ, đi cùng đi _ Thiện nói rồi bước lên trên đi cùng Bảo và Linh xuống nhà ăn

Ba đứa vừa đi vừa nói chuyện cười đùa, thu hút được khá nhiều sự chú ý từ mọi người. Bước vào nhà ăn, nó đã bị lọt vào ánh mắt hình viên đạn của các nữ sinh khác. Hai đứa kia đi cùng nó cũng bị hưởng lây cái ánh mắt đó. Nó cho qua tất cả mọi ánh mắt đó, tiến đến quầy ăn để lấy đồ ăn. Bỗng có ba cô gái lớp trên tiến đến đứng trước nó giành lấy quyền gọi đồ ăn trước.

- Nè đáng lẽ hai chị phải xếp hàng chứ _ Thiện lên tiếng

- Sao hả nhóc, chị không được đứng đây hả __ cô gái đứng thứ 2 nói
- Không sao, chị cứ gọi món đi __ nó nói, đôi mắt nó như vô hồn nhìn ba đứa con gái đó
- Ít ra phải lễ phép như cô bé này nè __ chị ta đặt tay lên vai nó rồi bóp chặt
- Cảm ơn chị __ nó hất tay cô ả ra rồi nói
- Á hà...hơi quê __ cô ta trừng mắt nhìn nó __ mày đâu phải dạng vừa đâu, quyền rũ mấy anh thì là cái vỏ ngây thơ của mày thôi, chứ thật ra mày đâu có hiền lành như cái vỏ của mày, phải không mọi người __ cô ta nhìn quanh căng tin như tìm ình một đồng minh vậy

Lúc này cả căng tin xôn xao hết cả lên, ai cũng lấy nó ra làm chủ đề để nói chuyện. Nó đã cố gắng không gây sự chú ý rồi, nhưng sao mệt mỏi thế này kia chứ. Nó thật sự rất muốn khóc, nếu như ở nơi khác không phải ở trường nó đã khóc rồi. “ Kìm nén “ là tất cả những gì hiện ra trong đầu nó lúc này.

- Không biết chị có ý muốn nói gì, nhưng em muốn nói: thứ nhất em không quyền rũ ai hết, thứ hai em không ngây thơ như chị nói và thứ ba em cũng chẳng hiền lành gì cả.
- Mày còn già mồm nữa __ cô gái đứng đầu hàng quay lại quát nó
- Nếu không quyền rũ mấy anh thì làm sao mấy anh lại đối xử với mày như vậy, trước đây các anh đâu có thế __ cô gái đứng thứ ba cũng tiếp lời
- Mấy chị thôi đi __ Linh lên tiếng
- Nhóc con, im mồm cho tụi tao nói chuyện __ cô gái đứng đầu hàng quát
- Mấy chị muốn gì __ nó đánh giọng nói
- Từ bỏ đi, mày không xứng với các anh đâu __ cô gái thứ 2 nói
- Tất cả cũng vì con trai __ nó thở hắt ra rồi nói tiếp __ nếu mấy chị muốn thì ok thôi
- Ý mày nói tụi tao đại trai đó hả __ cô gái đứng đầu hàng nói

Lúc này cả ba người đứng thành hàng ngang, cô gái thứ 2 đứng ở giữa, cô gái đầu tiên đứng lên phải và cô kia đứng bên trái.

- Đó là các chị hiểu như vậy, em đâu có nó __ nó nhún vai nhẹ nhìn cả ba người
- Chưa bị đánh nó chưa biết sợ kia tụi mày __ cô gái đứng bên trái nói

Nói rồi cô ta vung tay lên đòi tát nó, nhưng nó kịp chụp cánh tay đó lại rồi đẩy ra. Nhìn chằm chằm ba người đứng trước mặt mình. Nó rất muốn xử đẹp ba đứa này, một đứa như nó mà bị người ta bắt nạt thì đâu có được. Đang định giơ tay ra đánh thì Khánh từ phía sau nói lớn tiếng.

- Có chuyện gì ở đây vậy __ đúng là lời của hội trưởng hội học sinh có khác, rất có uy
- Anh à, con bé này nó đòi đánh em nè, đáng sợ quá à __ cô gái đứng giữa khóc lóc nói
- Gì... __ nó ngạc nhiên nhìn cô ta __ giả tạo
- Bảo à, em có biết em mà đánh nhau trong trường sẽ __ Khánh lo lắng nhìn nó
- Tôi biết, không cần anh nhắc __ nó nhìn Khánh bằng con mắt lạnh
- Đúng là con gái mà, sao chị có thể lật lọng như vậy chứ, ai muốn đánh ai chứ __ Thiện quát lớn nhìn ông anh của mình
- Đẹp đi, hai người ở lại ăn đi, tôi ăn lời nói của mấy người cũng no rồi __ nó quay lưng bỏ đi, mặc ọi người nhìn theo nó, bàn tán về nó
- Bảo à, Gia Bảo... __ Linh gọi nhưng nó không muốn quay lại cái nơi đó vào lúc này
- Đáng khinh __ Linh nhìn ba cô nàng lớp trên rồi bỏ đi tìm nó

Nó bỏ đi lên sân thượng khối 10, giờ này nắng đã chuyển hướng nên không còn nắng như lúc sáng. Nó tìm đến chỗ hồi sáng hắt dắt nó tới, ngồi bệt xuống mệt nhọc.

- Đã cố gắng lắm rồi, tốt lắm Bảo à __ hai hàng nước mắt lăn dài trên má
- Không sao hết, người ta không tin mày thì thôi
- Mặc kệ hấn, mày tới đây để học chứ đâu phải để yêu đương đâu, dẹp đi Bảo ơi
- Sao phải mạnh mẽ làm gì kia chứ __ hấn đứng ở đằng xa nhìn nó đau xót, rồi bỏ đi

Thì ra từ lúc nó rời khỏi nhà ăn hấn đã đi theo nó tới đây, hấn biết nó sẽ buồn. Linh cảm của hấn về nó lần nữa là chính xác.

Nhà ăn, lúc nó bỏ đi.

- Chuyện gì vậy __ Khánh gắt
- Con bé đó nó... __ cô gái bên phải nói
- Im mồm đi, lũ đàn bà các người thật đê tiện __ Thiện quát khiến mọi người ai cũng giật mình
- Thiện à, em đâu có quyền phán xét tụi chị __ cô gái đứng giữa nói
- Chị là kẻ đê tiện nhất mà tôi từng biết đó chị Ly à __ Thiện nhếch môi mỉa mai rồi cũng bỏ đi
- Chuyện quái gì đây? __ Khánh bực bội nói
- Anh à, chỉ là xích mích nhỏ giữa con gái với nhau thôi mà, không có gì to tát đâu __ Ly tiến tới ôm tay Khánh nhỏ nhẹ nói
- Hết chuyện bàn tán rồi __ Khánh vung cánh tay ra khỏi Ly rồi cũng bỏ đi
- Để rồi xem __ Ly bậm môi nói khi Khánh đã bỏ đi

Mọi người có tìm nó nhưng không ai thấy nó cả. Mãi cho tới khi vào lớp học lớp chuyên thì Thiện mới nhìn thấy nó, học chung lớp mà.

- Chào các em, hôm nay ta ôn tập xiu nha, mai mốt ta sẽ ôn tập nâng cao để chuẩn bị cho bài thi sắp tới __ thầy giáo nói

Ai cũng chăm chú nghe thầy giảng, chỉ có nó nhìn ra cửa sổ lơ đãng. Nó rút điện thoại ra thì có tin nhắn của anh nó

“ – em cứ ở trường đợi anh nha, anh bận họp không đón em kịp, anh nhờ người tới đón em rồi mấy giờ em ra “

Một mỗi nó nhắn trả lời anh nó “ 4 giờ “

Tiết học trôi qua cũng khá nhẹ nhàng, hôm nay nó chẳng có chữ gì trong đầu cả. Chắc sẽ thi trượt bài thi sắp tới rồi. Tiếng chuông hết giờ vang lên, nó thu dọn sách vở rồi đứng lên ra về. Nó muốn tránh mặt mọi người, không biết gặp rồi sẽ nói gì nên tốt nhất là tránh mặt cho lành. Mặc cho Thiện gọi nó, nó vẫn cứ đi xuống cầu thang. Dưới cầu thang hấn đứng đợi nó, thấy nó xuống hấn kéo tay nó lại rồi hỏi

- Tại sao lại làm vậy?
- Gì __ nó hỏi ngược lại hấn __ à, lại là ba người con gái kia à __ nó hất tay hấn ra __ em không có gì để nói hết, chào anh __ cúi chào hấn rồi nó bỏ đi

Hấn đuổi theo nó kéo nó lại để hỏi rõ ràng mọi chuyện.

- Gì nữa, tôi đã nói là không có gì rồi mà __ nó hét lên, tiếng hét của nó là sự chú ý của toàn trường. Tất cả học trên trên lầu dưới lầu ai cũng nhìn tụi nó, nó thật sự rất ngại. Nó đâu muốn mọi việc tụi tề như vậy đâu.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 7

7. – Chương 7

- Gia Bảo __ một giọng nam trầm ấm vang lên

Nó quay lại phía sau thì thấy một chiếc Lamborghini Veneno màu xám như xe của anh nó đang đứng trước cổng trường. Bên cạnh chiếc xe là một chàng trai có gương mặt đẹp như thiên thần, đang đứng khoanh tay trước ngực dựa vào chiếc xe nhìn nó.

- Về thôi __ người con trai này lại cất tiếng lần nữa
- Em về đây __ nó rút tay nó ra khỏi tay hắn rồi quay lưng bỏ đi.

Hắn và mọi người nhìn theo nó cho tới khi nó lên xe và chiếc xe phóng đi. Hụt hẫng, là cảm giác đang chiếm lấy hết tâm hồn hắn giờ này. Từ khi nó đến hắn đã thay đổi rất nhiều.

- Người đó là ai vậy? __ Khánh vỗ vai hắn nói
- Không biết, thằng Thiện đâu, về thôi
- Em đây __ Thiện đứng sau trả lời
- Tối nay tới chỗ cũ nha anh, em có tâm trạng __ Thiện huých vai hắn
- Qua đón anh __ hắn đúng là kẻ kiêu lời mà

Thiện và hắn trò chuyện với nhau bỏ mặc Khánh một mình. Đúng thôi, cái tội chưa nghe người khác giải thích mà đã vội vàng trách móc thì ai mà thông cảm cho được. Có lẽ giờ này anh ta cũng đã biết anh ta sai một phần nào đó rồi.

Chiếc xe lao đi trong gió, nó chẳng biết đây có phải là đường về nhà nó không nữa. Nó mệt mỏi chẳng muốn quan tâm nữa. Muốn đi đâu thì đi.

- Thằng nhóc hồi nãy là ai vậy? Bạn trai em à? __ anh chàng kia hỏi nó
- Khóa 12, không phải bạn trai em __ nó trả lời cộc lốc
- Ờ, anh là Danh Vương, bạn của anh trai em
- Dạ
- Em muốn đi đâu không, bởi 9 giờ tối an hem mới tới đón em được
- Tùy anh thôi, anh là tài xế mà __ nó mỉm cười nhìn anh
- Ok, trước tiên ta đi dạo chút ha, tí đi ăn rồi tính tiếp
- Ok anh __ nó thấu lòng nhẹ nhàng hơn rồi

Nó và anh dạo quanh công viên, chỉ ngồi nhìn bọn trẻ con chơi đùa cùng gia đình nó thấy tủi thân thật. Má nó không còn ở cạnh nó nữa, nhìn thấy bọn trẻ có mẹ chăm cho ăn uống, lau mồ hôi cho nó, đỡ nó khi bị té, ...nó rất buồn. Muốn khóc để quên đi cái nhớ này, muốn hét lên rằng nhớ má nhưng ở đây là chỗ đông người. Nó không cho phép bản thân mình yếu đuối như vậy. Nó ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại để nước mắt không chảy ra, hít một hơi thật sâu nó đứng dậy.

- Mình đi ăn gì đó đi anh
- Em muốn ăn gì __ anh Vương hỏi nó
- Tiramisu, lâu rồi em chưa ăn nó __ nó mỉm cười nhẹ nhàng nhìn anh
- Ờ...vậy mình đi __ nụ cười của nó làm anh lúng túng

“Đẹp” là tất cả những gì anh nhìn thấy từ nó. Đẹp từ tâm hồn lẫn thể xác. Ở nó có gì đó luôn khiến người khác phải chú ý, dù nó không xinh như hoa hậu nhưng nó vẫn toát ra cái vẻ thanh cao của một hoa hậu.

Nó cô đơn, cần được chở che bao bọc nhưng nó cảm bản thân nó không được mềm yếu, luôn phải mạnh mẽ. Nó ở người ta nhìn thấy nó yếu đuối, nó thích một mình bởi lẽ chỉ có một mình nó mới là nó thôi. Đi ngang qua các dãy nhà cao, nó cảm thấy ngột ngạt kinh khủng. Cuộc sống của nó dần dần đang bị biến dạng, cuộc sống đó bị nó bóp méo mất rồi. Một mỗi nó nhắm mắt ngủ một giấc cho tới khi tới nơi.

- Tới rồi, xuống thôi Bảo __ anh Vương loay hoay gọi nó dậy

Nhận lại là sự im lặng, nó không chịu tỉnh luôn mới đau chứ. Anh chẳng biết làm sao cho nó tỉnh nữa, đành ngồi nhìn nó ngủ thôi. Anh đợi nó ngủ mà thời gian trôi qua nhanh khiến anh cũng phải chóng mặt. Đã 7 giờ rồi, nó đã ngủ được hơn một giờ đồng hồ mà vẫn chưa dậy.

- Uhm....tới rồi à __ nó dụi mắt nhìn vào tiệm bánh __ ờ, tới rồi __ nó nhìn lên bầu trời rồi quay qua nhìn anh __ em ngủ lâu chưa, sao không gọi em dậy

- Anh có thử gọi em nhưng vô ích __ anh nhún vai mệt mỏi nhìn nó

- Em xin lỗi, chắc anh đói lắm rồi __ nó nhìn anh với ánh mắt ăn năn

- Không sao, vào thôi __ anh xuống xe mở cửa cho nó xuống

- Keng Keng...__ tiếng chuông cửa kêu báo hiệu có khách

- Ta ngồi đây đi, ngay cửa sổ để nhìn thành phố về đêm __ anh kéo ghế cho nó

- Woa, em chưa từng được ngắm thành phố về đêm bao giờ __ nó dán chặt mắt mình vào ô kính cửa sổ

- Anh chị dùng gì ạ __ cô phục vụ hỏi

- Cho em một Tiramisu cà phê với một kem bong bong vị sochola cảm ơn chị __ nó cười cười với chị phục vụ

- Anh giống cô bé đó

- Dạ vâng, có liền __ cô phục vụ cúi chào rồi lui vào bên trong

- Háo hức thật, lâu lắm rồi em chưa ăn nó, không biết có quên vị không __ nó cứ quay qua quay lại chờ bánh, hành động con nít của nó khiến anh bật cười

- Gì chứ, sao anh cười em __ nó nhăn mặt nhìn anh

- Tại em....

- Dạ, đây là bánh của anh chị __ chị phục vụ bê bánh ra

- Hí hí, có bánh rồi, cảm ơn chị __ nó dễ thương thật, khiến ai nhìn thấy cũng vui vẻ

Hai người ăn uống vui vẻ với nhau cho đến hơn 7 giờ 30 thì anh với nó dạo thành phố đêm. Phải công nhận một điều khi thành phố lên đèn mọi thứ đẹp một cách hoàn hảo. Giống như sau một giấc ngủ dài bạn mở mắt ra ánh sáng chiếu vào mắt bạn lúc đó mới tỉnh khôi làm sao. Nó cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ngắm những ngọn đèn đường. Thanh bình, nó thấy rất bình an, dường như mọi chuyện rắc rối sáng nay trên trường đều tan biến hết rồi.

- Ta đi đâu đây anh __ nó quay qua hỏi anh

- Em muốn đến nơi nào ồn ào tí không __ anh hỏi nó

- Sẽ không bị cấm chứ __ nó trực sẵn một nụ cười trên môi chỉ chờ anh đồng ý sẽ hiện hình ngay

- Không, hì __ anh ân cần nói

- Thích quá, nhưng em là học sinh, sẽ bị cấm đó __ nó ỉu xiu

- Chuyện nhỏ __ anh phóng xe thật nhanh đến một tiệm quần áo lớn rồi dừng lại

- Tới đây làm gì __ nó ngơ ngác khi bước vào cửa tiệm

- Chào cậu, cậu muốn mua gì ạ __ một cô nhân viên kính cẩn chào anh

- Một bộ đồ hợp với cô bé này __ anh đẩy nó tới trước
 - Dạ vâng __ cô đó dẫn nó đi vào trong
- Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 8

8. – Chương 8

Nửa tiếng sau nó trở ra với một bộ dạng khác, hoàn toàn mãn nhãn. Một chiếc quần thụng lửng ngang bắp đùi, áo thun màu đen trơn bên ngoài khoác một chiếc áo gió đen. Tóc nó búi cao, đội mũ lưỡi trai jeans bị rách mép. Tay trái đeo một cái đồng hồ hiệu Patek Philippe 1953, tay phải đeo chiếc lắc hoàng đạo dễ thương. Kết hợp với đôi giày vans màu xám hoàn toàn nổi bật. Anh không nhận ra nó khi nó bước ra phòng chờ. Anh nghĩ nó sẽ lộng lẫy trong những chiếc đầm đắt tiền chứ không phải bụi bụi trong bộ dạng giống con trai như thế này. Đúng là rất ngạc nhiên với bộ dạng mới của nó, một nàng tomboy dễ thương.

- À.....rất đẹp..... ta đi chứ __ anh áp úng nhìn nó
- Đi thôi __ nó lảng xảng chạy trước

Phóng xe xuyên qua màn đêm anh đưa nó tới Zuums Bar, một quán bar quen thuộc của anh trai nó và anh. Hai người đến đây hàng tuần, mật độ thời gian tới tùy vào cảm xúc của hai người. Hôm nay là lần đầu tiên anh đến đây với một cô gái, anh khá là bối rối.

Sự hiện diện của nó đôi phần làm người ta ganh tỵ, đôi phần làm người ta tò mò.

- Chào anh Vương, hôm nay anh Cường không tới ạ __ một bồi bàn hỏi anh
- Tí cậu ta tới __ nhìn quanh quán một lượt anh nói tiếp __ cho anh như cũ
- Em dùng gì __ quay qua nó anh hỏi
- Ồ...dạ...gì cũng được anh à __ nó nói
- Vậy ột Chanh Dây Bottle __ anh giơ lên 1 ngón tay nhìn anh bồi bàn
- Anh em hay tới đây lắm hả __ nó tò mò hỏi
- Ừm...cũng hay tới

Nó nhìn quanh một lượt, không có gì thú vị lắm. Nó chán nản ngã lưng dựa vào ghế rồi nhìn lên trần nhà. Thấy nó có vẻ không vui anh bắt chuyện với nó.

- Em không thích hả, ta có thể đi nơi khác
- À không, anh đừng có bận tâm tới em __ nó quơ quơ tay nói
- Thấy em không được vui, đến 8giờ 30 ở đây họ mới bắt đầu, em đợi thêm 5 phút nữa thôi __ anh nhìn đồng hồ rồi cười với nó
- Tí anh hai em tới đây à
- Ừ, anh gọi nói nó rồi

8giờ 30, nhạc bắt đầu nổi lên, người cũng ngày càng đông hơn. Tiếng nhạc không làm nó vui hơn là bao, nó cầm ly cocktail lên uống. Vị cay cay nơi đầu lưỡi mới khiến nó thấy dễ chịu. Mặc cho tiếng nhạc xập xình bên tai, mặc cho tiếng người reo hò rộn rã nó như chìm sâu vào trong tâm tư riêng của bản thân.

- Hôm nay ở đây cũng không vui là mấy __ Thiện nói
- Mà để anh ở nhà ngủ có phải tốt hơn không hả cái thằng này __ Khánh cú đầu nó
- Ya...diên hả __ Thiện xoa xoa đầu găt gỏng

- Anh làm gì buồn vậy _ nó huých vai Đức một cái

Hắn không nói gì, chỉ nhún nhẹ vai một cái rồi nâng ly rượu lên uống. Mắt hắn nhìn xa xăm vô định trong căn phòng ồn ào tiếng nhạc và người này. Mỗi lần buồn hắn đến Zuums đều hết buồn ngay, nhưng hôm nay hắn đã uống hết 2 chai rượu rồi nhưng tâm trạng cũng không khá hơn là bao.

- Ế...Gia Bảo phải không ta _ câu nói của Thiện làm hắn phải dừng việc uống rượu của mình lại
- Đâu _ Khánh hỏi
- Kia kia, bàn trong góc của anh Cường hay ngồi đó _ nó chỉ chỉ tay
- Mà biết ảnh hả
- Không, em nghe bồi bàn nói

Hắn đã thấy nó, khác nhiều lắm, khác rất nhiều so với những gì hắn nhìn thấy nó trên trường. Công nhận 1 điều là bọn nó rất có duyên, đi đâu cũng gặp được nhau hết. Và giờ đây, hắn nhìn thấy nó nhưng nó không nhìn thấy hắn. Nó còn không biết đến sự hiện diện của hắn nơi này nữa. Hắn cầm ly rượu lên uống hết rồi đứng dậy

- Tao đi vệ sinh

Việc hắn bỏ đi làm hai anh em nhà kia ngỡ. Toàn là tụi nó đi bỏ hắn ở lại một mình không à, giờ hắn đi bỏ lại anh em nhà nó hai mình.

- Anh ấy bị gì vậy _ Thiện hỏi
- Tao đâu phải là nó _ Khánh gắt

Tách ra khỏi tiếng nhạc ồn ào đó, hắn vịn van nước hết đất cho nước chảy thật mạnh. Tiếng nước lán át tiếng nhạc. Bùm vài bùm nước tạt lên mặt hắn cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi. Tắt nước nhìn mình trong gương hắn cười nhạt, không còn nhận ra bản thân mình nữa. Hắn vuốt vuốt tóc, chỉnh sửa đôi chút trang phục rồi hắn bước ra. Vừa ra tới cửa hắn gặp nó. Hắn sợ mình đã say nên dụi dụi mắt rồi nhìn nó lần nữa.

- Đúng là em rồi _ hắn nhếch mép thở hắt
- Là anh à..._ nó nắc nhẹ nhìn hắn
- Hừ..._ hắn kéo tay nó ra ban công quán bar
- Buông ra, anh làm gì vậy _ nó vùng vằng giật tay lại
- Em đẹp thật _ hắn nắm chặt hai vai nó để nó không chạy đi mất
- Cảm ơn, giờ thì buông tôi ra rồi nói chuyện _ nó nheo mày lại nhìn hắn

Bỗng hắn kéo nó tới trước ôm chặt vào lòng, hắn nhắm mắt lại để ghi nhớ cái giây phút hắn cảm thấy hạnh phúc này. Nó ngạc nhiên tới mức mắt miêng mở to, chưa có người con trai nào ngoài ba và anh trai nó được ôm nó như vậy cả. Hắn là người đầu tiên, ở nó cũng thấy rất ấm, không phải ấm ở thể xác mà là ở trong lòng. Từ ngày má nó mất tới giờ nó chưa tìm được ở đâu có cảm giác bình yên như vậy cả. Tìm nó đập loạn nhịp rồi, như vậy là sao chứ, nó còn không hiểu nổi bản thân mình nữa là...

- Ta xuống thôi, mọi người chắc đang tìm _ nó cố đẩy hắn ra thì hắn càng ôm chặt
- Một chút nữa thôi, em đứng như vậy một chút nữa thôi _ hắn đau khổ nói

Trong bar

- Mà tới rồi hả _ Vương hỏi anh trai nó
- Ừ, mới xong việc ở công ty _ cầm ly rượu lên uống _ con bé đâu _ anh tìm nó từ lúc mới vào rồi mà không thấy
- Nó đi vệ sinh, chắc sắp vào rồi _ vừa lắc lư theo điệu nhạc anh vừa trả lời
- Thằng kia đâu rồi mà _ Khánh hỏi Thiện

- Có bao giờ ảnh ngất xỉu trong nhà vệ sinh không __ hoảng hốt Thiện nói
- Khùng hả thằng này __ Khánh đòi cốc nó cái nữa nhưng nó né được
- Tao đây __ hấn đứng trước mặt anh em nhà nó nói
- Tao tưởng mày...
- Diên à __ hấn cắt ngang lời Khánh

Rồi bọn hấn trò chuyện vui vẻ với nhau, hấn trò chuyện với anh em nhà kia nhưng mắt hấn lại nhìn về phía nó. Thấy nó cười đùa vui vẻ với anh mình hấn thấy nhẹ lòng phần nào. Hấn không biết, nụ cười của nó lại có tác dụng với hấn như vậy. Mỗi khi thấy nó cười hấn cũng thấy vui, mọi chuyện buồn quanh hấn dường như tan biến hết. Nỗi buồn về gia đình cũng tan biến, hấn cũng không nhớ người mẹ quá cố của mình nhiều nữa. Hấn thấy hạnh phúc khi ở cạnh nó.

Những ngày tiếp theo đi học bọn hấn không thể gặp được nó, ngoại trừ Thiện học cùng lớp nó ra thì không ai gặp được nó cả. Nó vẫn xuống nhà ăn để ăn trưa nhưng vẫn không ai gặp nói chuyện với nó được. Linh cũng ít gặp nó hơn, mặc dù thân với nó nhưng không biết nó đi đâu vào những giờ rảnh. Hấn cũng có lên sân thượng nơi hấn và nó hay tới nhưng cũng không thấy. Khánh cũng có ra gốc cây sau nhà ăn tìm nó nhưng cũng vậy.

Mãi cho tới ngày kiểm tra chất lượng học sinh chuyển lớp, mọi người ai cũng bận rộn ôn bài không ai còn nhớ tới việc tìm nó nữa. Bài thi diễn ra suôn sẻ, nó khá hài lòng với bài thi của mình. Không nhất thiết là 12a1, 11a1 cũng được nó tự động viên bản thân mình.

Dù trong trường có gặp nhau thì chẳng ai nói với ai được câu nào. Việc nó thay đổi thái độ với bọn hấn khiến bọn hấn vô cùng ngạc nhiên. Cứ như là một con người hoàn toàn mới không quen biết vậy. Hấn vẫn dõi mắt theo nó ở mọi nơi, hấn chỉ dám đứng xa nhìn nó thôi, hấn chẳng dám lại gần vì sợ nó sẽ chạy mất. Mọi thứ trôi qua nhẹ nhàng đến hết tuần. Rắc rối chỉ đến đầu tuần mà thôi, cuối tuần mọi thứ yên ắng cách lạ lùng.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 9

9. – Chương 9

Tuần mới

- Hôm nay em có kết quả chuyển lớp đúng không __ anh Cường hỏi nó
 - Dạ
 - Nếu kết quả tốt anh sẽ đãi em một bữa __ anh động viên nó
 - Hi... __ nó cũng lo lắng, nhưng nó không thể hiện ra ngoài cốt là để anh nó không lo lắng cho nó thôi
- Tối trường mà chẳng muốn vào tí nào, nó lại không biết đi đâu. Nghĩ là làm, nó quay đầu lại thì gặp hấn đứng sau lưng. Giật mình nó nhảy lùi về phía sau.
- Tính cúp cua hả __ hấn nói, hai tay đút túi quần nhìn nó
 - Không có __ nó nói vội rồi quay lưng đi vào trường
 - Ngốc thật __ hấn cười nhẹ nhàng nhìn nó
 - Làm gì đứng đây vậy bạn __ Khánh ôm vai bá cổ hấn nói
 - Đợi mày __ hấn rảo bước đi
 - Điều dân __ Khánh đâm thùm thụp vào vai thằng bạn

Tuy đã lớn nhưng hai người cứ như con nít. Đánh nhau cho tới khi vào tới lớp. Một tuần mới tràn đầy niềm vui. Hấn cảm thấy thoải mái vì hấn lại thấy nó cười lần nữa. Đứng trên sân thượng khối 12 hấn nhìn xuống lớp nó thì thấy nó đang nhìn hấn từ dưới kia. Khá hạnh phúc, hấn cười thật tươi. Lần đầu tiên nó thấy hấn cười như vậy.

- Đẹp quá __ nó trở mặt ra nhìn hấn cười
- Cái gì đẹp __ Linh hỏi nó
- Ngắm anh nào hả __ Thiện chồm qua bàn nó ngó ra ngoài cửa sổ xem có ai không
- Con chim kia __ nó còn không biết nó nói cái gì nữa, chỉ biết có con chim đậu trên cành giải vây cho nó thôi
- Ôi trời, mơ mộng quá bà ơi __ Linh trề môi chọc nó
- Hi hi

RENG ...RENG...RENG

- Qua một tuần học ở đây các em có gì muốn ý kiến không __ bà cô hắc ám chủ nhiệm lớp nó hỏi cả lớp
- Không có ạ __ lác đác mấy đứa trả lời
- Cô thông báo với các em rằng hôm nay các em sẽ tự học vì các thầy cô phải chấm bài thi chuyển lớp. Chiều nay sẽ có kết quả. Vì vậy các em phải giữ gìn trật tự chung, ai mà ồn ào liệu hồn tôi đó.
- Dạ
- Hú hú
- Yeah, tự học

Cả lớp cứ nhốn nháo cả lên, nó cũng chẳng thêm bận tâm rằng tự học hay có người dạy nữa. Nhìn lên sân thượng khối 12 thì chẳng còn thấy hấn đâu cả. Nó rút trong cặp ra cái mp4, quà tặng sinh nhật 15 tuổi của anh hai nó tặng. Đeo tai phone vào và nằm xuống bàn. Tiếng bài hát cứ chạy trong đầu nó....

Ai loay hoay bốn bức tường đang bao vây

Trên căn gác thật dài tìm thấy tôi một nhoài

Đi lang thang

Theo những lớp người đang trôi ngang

Tôi tìm chút thành thật

Giữa những khuôn mặt người

Tìm thấy nhau chi

Khi những vết thương vẫn chưa lành

Lại vội chạy trốn mãi không thôi

Chạm lấy nhau đi

Và hãy đứng yên một chút vậy thôi

Một chút vậy thôi

Nhắm mắt để cảm nhận

Nhịp tim lên tiếng

Nó chẳng nói dối bao giờ

Vẫn mãi lặp lại

Giữa khoảng không sáng tối
 Những vết cấn trên môi
 Cứ trốn chạy cùng hoài nghi
 Để quá khứ in dấu nên những vết hằn
 Nhắm mắt để ngọt ngào cũng trôi đi mất
 ao vỡ nát thân tôi
 Oh I'm sorry I'm sorry
 Cho tôi xin chút thời gian
 Để hàn gắn những nỗi đau
 Của xác thân đầy tổn thương
 Oh I'm sorry I'm sorry
 Hãy đưa tôi đến nơi
 Có thể quên hết những giằng xé
 Để tìm thấy được trái tim
 Chân thành
 Bỏ lại đằng sau lưng tôi bao niềm đau, tôi chạy nhanh như cơn gió đến bên người
 Bỏ lại đằng sau lưng tôi bong tối!
 Chỉ cần chút vô tư trong đôi mắt, quên hết những nhức nhối trong con tim này
 Tôi nhận ra: quá khứ cũng đã đi qua!
 (Sáng tối _ Linh phi)
 - Nghe gì vậy _ Linh gõ gõ lên bàn nó
 - Nghe không _ nó gõ một bên tai đưa cho Linh
 - Ồ...cảm ơn _ Linh nhận lấy
 Hai đứa nó nằm trên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, cùng cười nói vui vẻ với nhau.
 - Tí nữa cùng xuống căng tin nha _ Linh nói
 - Ừm...
 Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 10

10. – Chương 10

Thời gian trôi qua nhanh thật, bọn nó mới nghe đâu có bao nhiêu bài đầu mà đã hết giờ rồi. Nó quán quán tai nghe quanh cái máy mp4 rồi đứng dậy xuống nhà ăn cùng Linh.

- Thằng kia đâu rồi ta _ Linh hỏi
- Ai?
- Thiện á, chẳng thấy nó từ lúc cô ra tới giờ

- Ủ, chắc đi đâu loanh quanh thôi
- Kệ nó _ Linh kéo nó đến quầy gọi đồ ăn rồi tự tìm ình một góc yên tĩnh để ăn
- Ngồi chung nha _ Khánh nói
- Ồ... _ nó ngược lên nhìn người nói thì thấy hần một tay bê khay thức ăn, một tay đút túi quần nhìn nó
- Ồ gì, ngồi đi _ thằng Thiện chui đầu ra ngồi cạnh Linh nói
- Cảm ơn _ Khánh nói

Đúng là anh em, kẻ tung người hứng. Làm như bàn của mấy người vậy, người ta đã cho phép ngồi đâu. Khánh tính ngồi cạnh nó thì hần nhanh tay hơn, đặt khay cơm của mình xuống cạnh nó và ngồi làm Khánh quên độ. Đành phải ngồi cạnh Linh nhìn nó vậy.

- Ê mày, con nhóc Gia Bảo phải không _ một đứa con gái nói
- Đầu _ Ly nói (chắc các bạn còn nhớ Ly là ai chứ, trong trận xung đột lần trước đó)
- Kia kìa, ngồi với anh Đức á _ đứa con gái kia nói tiếp
- Hừ, lớn gan thật _ Ly cười nhếch mép tiến lại bàn của nó

Linh thấy Ly tiến lại gần thì linh cảm không tốt, liền đá chân nó như ra hiệu. Nó ngược lên nhìn Linh thì Linh hất mặt về hướng Ly. Cả hai đứa nó cùng quay lại nhìn.

- Em ngồi chung được chứ _ Ly đứng trước bàn hỏi
- Hết chỗ rồi bà chị ơi _ Thiện nói
- Em ngồi đi _ Khánh nói

Cả hai anh em nhà đó lại nhìn nhau chocé lửa, sao cái người này cứ thích chia rẽ tình cảm an hèm người ta thế không biết. Thằng nhóc bực bội thả mạnh đũa xuống khay, khoanh tay trước ngực nhìn Ly.

- Hai người có lẽ là không đủ chỗ đâu _ Linh nói nhưng mặt không nhìn Ly
- Ok...tôi ngồi đây còn Ngọc sẽ sang bàn khác _ Ly nói rồi hất mặt nhìn cô bạn mình
- Em ngồi cạnh anh nha _ Ly thả khay xuống cạnh hần.
- Tôi sẽ không ăn được đâu _ trước khi Ly ngồi xuống hần nói
- Anh... _ Ly đỏ mặt vì câu nói của hần làm mọi người xung quanh đó cười rúc rích
- Em đi trước, mọi người ăn ngon miệng _ nó đứng dậy cầm khay cơm của mình bỏ đi
- Em cũng đi trước _ Linh cũng đứng dậy đi theo nó

Rầm...leng keng leng keng _ tiếng khay đồ ăn bị đổ xuống sàn

Mọi người quay lại tìm nơi phát ra âm thanh đó thì thấy nó bị hất nguyên khay cơm lên người, đồng phục bị dơ hết rồi. Nó thật sự rất bực mình, nó đâu có gây sự với mấy con mụ này đâu, sao cứ phải lấy nó làm trò tiêu khiển ấy người vậy.

- Ồ ồ, xin lỗi em, chị không cố ý đâu _ Ngọc bạn của Ly nói với giọng đầy mỉa mai
- Dẹp đi, một kẻ không có mắt như chị thì
- Á.... _ tiếng hét thất thanh của Ngọc cắt ngang lời nó
- Ai bị điên vậy _ Ngọc quát to
- Tôi _ hần nhướn mày lên nhìn cô ả
- Anh.... _ Ngọc cắn môi tức giận nhìn hần

- Ôi Ngọc... _ Ly chạy lại giả vờ lo lắng cho bạn mình

- Đi thôi _ hấn kéo tay nó đi

Khi đi ngang qua Ngọc với Ly thì Ly ngáng chân nó làm nó té kéo theo hấn phải dừng lại. Hấn quay lại nhìn Ly thì Ly vội vàng đỡ nó dậy

- Không sao chứ em

- Cảm ơn chị, không phải người làm tôi ngã là chị à _ nó nói

- Tránh xa bạn ấy ra đi _ Linh đẩy tay Ly ra khỏi người nó

- Cô không có việc gì làm hả _ hấn chụp lấy tay Ly đưa lên cao bóp chặt

- Anh đang làm em đau đấy _ Ly đau đốn gỡ tay hấn ra thì hấn càng bóp chặt

- Thả cô ấy ra đi _ Khánh nói

- Hừ... _ hấn nhìn Khánh hất nhẹ một tiếng _ đừng ai đụng vào người của tôi _ hấn nhìn quanh nhà ăn một lượt rồi hất mạnh tay Ly xuống làm cô ta ngã ngược ra sau.

- Đi thôi _ hấn kéo nó theo sao

- Phiền em lấy cho Bảo một bộ đồ _ hấn nói với Linh

Hấn kéo nó một mạch tới thẳng nhà vệ sinh nữ. Thả mạnh nó vào tường hấn chống hai tay hai bên mặt nó nhìn thẳng vào mắt nó nói.

- Tại sao lại khóc, không phải em mạnh mẽ lắm sao?

- Không có _ nó lau vội giọt nước mắt lăn trên má

- Tại sao phải giả vờ như vậy kia chứ _ hấn giữ tay nó lại không cho nó lau nước mắt _ em cười khinh bỉ cô ta hãy xem lại em đi, em đâu khác gì cô ta đâu

- Đã nói là không có mà _ nó gắt lên _ anh đâu là gì mà mắng tôi như vậy _ nó khóc càng lớn tiếng hơn

- Tôi không là gì cả, nhưng muốn là gì của em cũng rất khó _ hấn nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó

- Đừng khóc nữa, thấy em khóc tôi đau lắm _ hấn ôm nó vào lòng nhưng nó đẩy hấn ra

- Đồng phục em dơ rồi _ nó đỏ mặt nhìn xuống nên nhà tránh gặp ánh mắt của hấn

- Em mang đồ tới rồi nè _ tiếng của Linh làm hai đứa nó vội buông ra

- Ý...sao cậu khóc, đau lắm hả _ Linh vuốt vuốt tóc nó

- Không có, mình thay đồ đã _ nói rồi nó bỏ vào nhà vệ sinh

Ở nhà ăn

- Em không sao chứ, cái tên đó nó cục tính vậy thôi _ Khánh an ủi Ly

- Anh à _ Ly nói

- Ôi trời _ thiện nói với giọng đầy mỉa mai _ chị đúng là quỷ mà

Nói rồi Thiện bỏ đi, mọi người ở nhà ăn được một phen hú hồn với cảnh hấn đổ thức ăn lên người Ngọc. Một kẻ chuyên gây sự với người khác hôm nay được đích thân “Hoàng tử Thiên Vương” ra tay thì đúng là mất mặt mà. Từ nay sẽ không ai nghe lời Ngọc và Ly như trước nữa. Mặc cho 2 người là con đại gia, con của hội trưởng hội phụ huynh đi chăng nữa cũng thế thôi. Ngọc và Ly cũng rất quê, vừa bị hấn đổ thức ăn vừa bị xỉ nhục giữa chốn đông người thì hời hợt mặt mũi đâu mà nhìn mọi người kia chứ.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 11

11. – Chương 11

- Alo, alo....nhà trường xin thông báo đã có danh sách những học sinh trúng tuyển chuyển lớp, các em về bảng tin của trường để xem kết quả.

- Bảo...đi không _ Thiện gọi nó

- Hả, à đi _ nó đứng dậy _ đi thôi Linh

Ba đưa nó kéo nhau xuống bảng tin của trường để xem kết quả. Đồng nghệt người, tất cả học sinh đổ dồn về bảng tin để xem khiến sân trường đông không còn chỗ đứng. Các bảng tin ở các khối, cũng đông không kém. Ba tụi nó đành đứng chờ đám học sinh kia vãn bớt mới tới gần để xem kết quả. Nó thì chống cằm lên ban công ngó, Thiện thì một tay chống nạnh thờ dài, còn Linh thì đứng ngồi không yên cứ đi qua đi lại làm tụi nó cũng nóng ruột. Đám học sinh coi xong, khi đi ngang qua tụi nó cứ chỉ chỉ chỗ chỗ tụi nó bàn tán, làm tụi nó càng sốt ruột hơn.

- Trời ơi.... _ Thiện vò đầu bứt tai _ quái gì mà lâu vậy, xem ít thôi chứ

- Từ từ, đừng có vội _ nó trấn an Thiện

- Không cần xem nữa đâu _ Khánh từ sau nói lớn làm ba đưa nó quay lại

- Gì nữa đây _ Thiện lên tiếng

- Được chuyển lớp rồi, không cần xem nữa đâu _ Khánh cười dịu dàng nhìn tụi nó

- Thật không? _ nó mở to mắt nhìn Khánh

- Ai đồn mới được chứ _ Thiện hỏi lại

- Cả ba đứa, chúc mừng nha

- Thật chứ, Yeah _ Linh nhảy cẫng lên ôm chầm lấy nó

- Khoan đã, em học lớp nào vậy _ nó bỗng dừng lại hỏi

Khánh chưa kịp trả lời thì nó đã chạy lại bảng tin gần đó nhất để xem. Mọi người bỗng tản ra cho nó xem kết quả. Hai đứa kia cũng chạy theo nó tới bảng tin.

- Ôi trời đất..._ Thiện thốt lên _ không thể tin được

- Làm sao có thể chứ _ Linh cũng thốt lên

- Bạn ấy là Gia Bảo đấy _ hs1

- Gia Bảo 10a2 phải kia không _ hs2

- Giỏi thật đấy, đứng đầu bảng luôn _ hs3

- Anh đã nói là em đậu rồi mà _ Khánh tới cạnh nó vỗ vỗ vai

- Bạn được 97 điểm luôn, làm sao có thể chứ Bảo _ Thiện tiến sát tới bảng tin để xem cho rõ _ mình đứng thứ 2 chỉ có 78 điểm, khoảng cách xa quá

- Cậu giỏi thật đấy _ Linh ngạc nhiên nói với nó

- Chúc mừng bạn _ các học sinh khác cũng chúc mừng nó khôn ngớt

Riêng bản thân nó thì không vui gì cả, một chút thôi, nó chỉ cảm thấy vui một chút thôi. Bỗng dưng hình ảnh của hấn hiện ra trong đầu nó. Nó sẽ học cùng lớp với hấn, sẽ còn gặp mặt nhiều lần, đụng độ nhiều lần. Việc nó được điểm cao trong kỳ thi này đã là tâm điểm của mọi người rồi. Nói chi tới việc hấn ngày càng để ý đến nó hơn, còn ra mặt bảo vệ nó nữa. Không biết nó sẽ chịu đựng được tới bao giờ nữa. Cười nhẹ rồi

nó quay đầu bỏ đi, mặc ọi người trầm trồ kết quả của nó trên bảng tin. Cái tên Trịnh Gia Bảo – 97 điểm cứ hiện ra trước mắt nó vậy. Không ai để ý rằng nó đã rời khỏi đó đi rồi.

- Em có vẻ không vui với kết quả của mình __ hẳn đi theo nó từ nãy tới giờ mới lên tiếng
- __ nó đứng lại làm hẳn va phải nó té nhào __ ui da __ nó xoa xoa cánh tay chống dật của mình
- À...xin lỗi __ anh đỡ nó dậy
- Không có gì __ nó phui phui đồng phục rồi đi tiếp
- Không ưng ý với kết quả hiện tại hả
- Không có
- Trông em có vẻ không vui
- Đúng là không vui thật __ nó đứng lại khoanh tay trước ngực nhìn hẳn
- Tại sao __ hẳn cũng không vừa, dút tay vào túi quần dựa lưng vào tường nhìn nó
- Việc học cùng mấy anh làm em thấy rất mệt, không biết chuyện gì nữa sẽ xảy ra
- Em lo lắng tới vậy ạ, tôi sẽ bảo vệ em
- Hajz... __ nó thở dài rồi bỏ đi __ không cần

Để hẳn đứng đó một mình nó về lớp để chuẩn bị ra về. Về đến lớp ai cũng nhìn nó với ánh mắt hồn tạp khác nhau, ngưỡng mộ có, ganh tỵ có, ghét bỏ có...

- E hèm __ cô đột nhiên vào lớp khiến tụi nó giật mình
- Chúng em chào cô __ cả lớp đứng dậy chào cô rầm rập
- Không có gì, cô chỉ muốn nhắc các bạn đồ kỳ thi chuyển lớp mai tụi các em di chuyển tới lớp mới của mình, những bạn còn lại thì vẫn học tại lớp của mình bình thường __ cô nhìn quanh lớp một lượt __ các em ra về cẩn thận __ rồi cô bước ra khỏi lớp
- Hèn là tụi với cậu vẫn chung lớp __ Thiện cười nhăn nhó vừa nói với nó vừa dọn sách vở
- Ủ __ nó trả lời ngắn gọn rồi ra về

Tin tin __ tin nhắn điện thoại đến, nó mở ra đọc

“ – Anh hai không tới đón em kịp, thằng Vương sẽ tới đón em. Anh sẽ về sớm “

Cất điện thoại vào cặp, nó bước đi vô hồn. Đứng trước cổng trường đợi anh Vương thì mọi người đi ngang qua nó lại xì xầm bàn tán. Nó ngại lắm, chẳng biết phải đi đâu nữa. Đứng đợi cũng không được, mà đón taxi về cũng không được, nó còn không biết taxi có đưa nó đi lung tung không nữa là... Thế là nó quyết định tự đi bộ về nhà. Rút chiếc mp4 trong cặp ra đeo headphone vào rồi về nhà. Trên đường đi nó cứ lẩm bẩm hát theo lời bài hát mà không hay biết rằng có người theo sau mình.

- Lạc rồi __ nó ngơ ngác nhìn xung quanh __ chẳng phải đường về nhà

Nó quay lại thì gặp hẳn đứng trước mặt mình. Mở to hai mắt hết cỡ nhìn hẳn, làm sao mỗi lần gặp hẳn nó toàn bị giật mình không vậy nè. Chẳng lúc nào gặp cho tử tế cả là sao. Nó nhíu mày nhìn anh, tò mò. Chẳng lẽ nhà anh đường này, hay là anh đi theo mình ta. Nó suy nghĩ một hồi rồi cũng quyết định bỏ đi, tại nó nghĩ chẳng có lý do gì anh phải đi theo nó cả. Nó cười ngớ ngẩn rồi bước tiếp, nụ cười ngớ ngẩn đó chợt làm hẳn đứng hình vài giây.

- Em còn không biết nhà mình ở đâu à __ hẳn giữ tay nó lại
- O ... __ nó tháo headphone ra nhìn hẳn __ đi đi __ nó hất hất tay nhìn hẳn, cứ như đuổi gà vậy
- Đi đâu
- Về đi, đường về nhà anh mà

- Ai nói đây là đường về nhà tôi
- Chẳng lẽ anh đi theo tôi à
- Nếu đúng thì sao __ hấn tiến lại gần nó
- À ...không sao __ nó lùi lại để giữ khoảng cách với hấn
- Em luôn tìm cách tránh né tôi __ hấn giữ nó lại để thu hẹp khoảng cách nó đang giữ
- Không có __ nó chối lia lịa
- Tốt, muốn đi đâu không __ hấn thả nó ra rồi nói
- Không, tôi muốn về nhà __ nói rồi nó quay lưng bỏ đi thật nhanh
- Tôi sẽ đưa em về __ câu nói của hấn làm nó phải đứng lại
- Nhà ở đâu, tôi đưa em về __ hấn tiến lên đi cùng nó, nhưng nó vẫn đứng yên chỗ đó
- Sao thế, đi thôi, tôi đưa em về __ hấn quay lại nắm tay nó kéo nó đi.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 12

12. – Chương 12

Ấm áp thật, nó ngược lên nhìn hấn. Nhìn từ phía sau trông hấn hiền lành làm sao ý. Mái tóc màu đỏ hung bay bay trong gió nhẹ nhàng làm sao. Vai rộng, lưng vừa rộng vừa dài. Đi sau hấn mà nó có cảm giác như đang được hấn bảo vệ vậy, rất an toàn. Với chiều cao khiêm tốn như nó thì việc đi sau một thằng con trai cao, còn được nắm tay kéo đi thì chẳng ai nghĩ tụi nó là một cặp cả. Có thể người ta chỉ có thể nhìn nó như con bé cấp 1 cấp 2 được thằng anh cấp 3 đón về nhà thôi. Nghĩ đến đây nó bực bội giật tay lại, hành động mạnh mẽ đó của nó làm hấn phải dừng lại xem đã có chuyện gì xảy ra.

- Đi cùng đi, em không muốn đi sau lưng anh nữa __ nó vénh cái mặt nhỏ nhỏ của mình lên nhìn hấn __ ngại lắm
- Sao? __ hấn nhướn mày lên nhìn nó khó hiểu __ ngại là sao
- Mọi người cứ nghĩ em là con bé con được thằng anh đón đi học về vậy __ nó nhúh mày giả thích cho hấn rõ
- Hi... __ lời giải thích dễ thương của nó làm hấn phải bật cười __ ngốc thật, đi thôi

Hấn nắm lấy tay nó, kéo nó ngang hàng với anh rồi hai đứa cùng bước chung một nhịp trên đường. Đường phố về đêm như góp phần giúp bọn nó vậy, không ai để ý đến bọn nó làm nó thấy thoải mái hơn nhiều.

- Anh sinh tháng mấy __ nó quay qua nhìn hấn rồi hỏi
- Hỏi làm gì
- Chỉ muốn biết thôi
- Sắp tới rồi
- Bao lâu
- 2 tuần nữa, ngày lễ tình nhân
- 14 tháng 2 hả, thì ra là bảo bình
- Em cung gì

- Sao lại nghĩ đến con bé có chuyện gì hả
- Ờ hơ __ hấn ngồi thẳng dậy nhìn Khánh __ sao tao lại nghĩ tới con bé vậy __ cầm ly rượu lên uống một hơi rồi lại ngã lưng ra sau lấy trong túi quần bao thuốc lá đốt một điếu, hút một hơi rồi nói __ tao cũng không biết tại sao nữa __ thở phì phò khói thuốc vào không trung
- Mày thích con bé à __ Khánh giật bao thuốc trên bàn lấy một điếu đốt rồi hít một hơi
- Tao đoán vậy ở cạnh con bé tao thấy rất vui __ hấn lại cười
- Nếu tao nói tao cũng thích con bé thì sao __ Khánh nhìn hấn cách nghiêm túc
- ... __ hấn nhìn Khánh rồi thở hết khói thuốc trong miệng ra __ chỉ là nếu thôi mà

Không ai nói với ai câu nào nữa, hấn nghĩ từ nếu mà thằng bạn mình nói đã xảy ra rồi. Hấn chưa chuẩn bị, chính xác là hấn không biết sẽ có chuyện này xảy ra. Chưa một lần hấn làm tổn thương bạn mình. Hấn sợ làm người khác tổn thương, sợ làm phiền người khác. Đôi lúc hấn hận bản thân mình là một bảo bình nữa kìa.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 13

13. – Chương 13

- Anh đâu có cái quyền tự quyết một mình như vậy, con bé là con chúng ta, anh không thể để em sang một bên mà quyết định tương lai cho nó được __ một người phụ nữ vừa khóc vừa hét lên với chồng mình
- Anh thừa biết em sẽ không cho con bé đi du học, nhưng em à, đó là cả một tương lai sáng lạng cho con chúng ta __ người đàn ông ôm vợ mình an ủi __ thằng Cường nó đã bị lỡ mất chuyến du học là tại anh, vì vậy anh muốn bù đắp cho cả hai anh em nó
- Không __ người vợ đẩy người đàn ông ra __ rồi biết bao lâu con bé mới quay lại chứ, em với nó còn chưa nói chuyện như những người bạn lần nào, em phải đợi đến bao lâu nó mới quay về __ người vợ vùng tay giải thích cho chồng __ em chỉ ở nhà làm nội trợ, niềm vui nho nhỏ mỗi ngày là được nhìn thấy tụi trẻ, sao anh tàn nhẫn vậy
- Em à... __ người chồng cố giữ vợ mình lại __ nhưng chương trình đào tạo học sinh cao cấp này không phải ai cũng có, em không nghĩ cho tụi nó sao, nó cần được đào tạo bài bản
- Anh ác lắm __ đẩy chồng mình ra người vợ nhìn chồng cay đắng rồi quay lưng bỏ chạy

Bà xuống nhà thật nhanh, leo lên xe rồi phóng thật nhanh ra sân bay. Một đứa bé 14 tuổi như nó đủ nhận thức về mọi chuyện. Mặc dù luôn sống trong sự bao bọc của gia đình, nhưng nó cũng lớn lên rất nhiều. Đúng, nó không muốn đi, nó còn chưa nói nó yêu má như thế nào nữa mà. Chẳng biết chuyến đào tạo này kéo dài bao lâu, có thể 10 năm, 20 năm cũng có thể nó không quay về Việt Nam nữa. Phải cảm ơn khi ông bà nội nó đã lo cho anh em nó có suất học bổng này. Chẳng muốn làm phiền lòng ông bà, nó đã quyết định đi chỉ để ông bà vui lòng. Ngồi chờ ở sân bay, nó cứ nhìn xa xăm lên bầu trời qua tường kính trong suốt. Nó cảm thấy bất an, trong lòng nó cứ khó chịu sao ý. Sáng nay tụi nó đi, má nó còn không biết.

- Thật là đáng xấu hổ mà __ nó nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu rồi thở ra
- Sao thế, lo lắng gì hả __ một thằng nhóc 19 tuổi ôm vai em mình hỏi
- Không có __ nó cười cười để trấn an anh nó
- Uống cái này đi, trà nóng __ anh nó đưa cho nó một ly trà giấy __ sẽ khá hơn đấy
- Á __ ly trà nóng đổ hết xuống sàn, nó bị tuột tay, à không chính xác là nó tự buông ra
- Em không sao chứ __ anh nó lo lắng cầm tay nó xoa xoa

- Không ạ __ nó nhìn lên bầu trời trong xanh kia như đang muốn tìm thứ gì đó vậy

Don't try to live so wise.

Don't cry 'cause you're so right.

Don't dry with fakes or fears,

'Cause you will hate yourself in the end.

You say, "Dreams are dreams.

"I ain't gonna play the fool anymore."

You say, "'Cause I still got my soul."

(wind)

Nhạc chuông điện thoại của nó vang lên...số má nó, vội vàng bắt máy

- Alô, con nghe má

- Cô là con gái của người phụ nữ này à __ một người đàn ông lên tiếng

- À dạ, chú là ai sao lại cầm điện thoại má cháu

- À, người này bị tai nạn giao thông ở đây, tôi là cảnh sát, không tìm thấy giấy tờ tùy thân, chỉ có chiếc điện thoại này thôi

- Sao cơ __ nó mở to hai mắt __ chú nói gì cơ

- Người phụ nữ này bị tai nạn giao thông, nếu cô là người nhà thì mau tới đây đi xác nhận đi, chúng tôi đang ở Lê Thánh Tông đây __ sau khi nói xong địa chỉ người đàn ông cúp máy

- Không thể nào __ nó buông thả hai tay, nghiêng ngả đứng không vững trên đôi chân mình

- Bảo à __ anh nó đỡ nó đứng vững

- Đi thôi anh hai, má đang đợi mình kìa __ nó như người mất hồn nhìn anh nó

Hai anh em vội vàng rời khỏi sân bay trong sự ngạc nhiên của mọi người. Trưởng đoàn đã rất giận dữ vì sự bỏ đi không lý do của hai anh em nó. Ông đã nổi nóng với tất cả mọi người co mặt ở đó. Nó và anh nó chạy thật nhanh ra ngoài để đón taxi. Anh kéo nó lên xe thật nhanh rồi nói

- Chú làm ơn chạy thật nhanh đến đường Lê Thánh Tông hộ cháu

- Nhanh lên dùm __ nó nói phụ thêm

Hai anh em nó ngồi trên xe mà không yên, trong lòng nóng hổi lo lắng. Nó không còn biết chuyện gì đang xảy ra giờ này nữa. Đáng lẽ nó nên làm những điều nó phải làm với má. Hai hàng nước mắt rơi xuống vô định, nó khóc, phải lần đầu tiên nó khóc trước mặt người khác. Nó tự gặm nhấm tất cả những ý định nó muốn làm với má, giờ nó gần như sắp không thể làm được gì nữa. Anh hai ôm nó vào lòng an ủi, một đứa cứng cỏi như nó đây là lần đầu anh thấy nó khóc. Nhìn nó khóc anh cũng xót xa không kém.

- Tới nơi rồi thưa cậu __ tài xế taxi nói

- Cảm ơn chú __ anh nó rút tiền trả nhanh rồi ra khỏi xe

Nó xuống trước, mở cửa xe ra thì thấy một đám đông cách nó vài trăm mét. Nó như chết đứng tại chỗ, nó ước gì có đám đông nào ở đây hết. Nếu vậy nó sẽ chạy về nhà thật nhanh để ôm má nó và nói nó yêu má nó nhiều nhiều, rất nhiều. Khi anh nó xuống xe thì anh chạy tới chỗ đám đông liền, còn nó thì đi từ từ lại đó

- Tránh ra, mấy người làm gì má tôi vậy __ anh hai nó đẩy đám đông ra khi thấy chiếc xe của nhà nó

- Cậu không vào được __ mấy chú cảnh sát cản anh nó lại

- Tránh ra, đó là má tôi mà __ anh khóc thét lên giận dữ

Nó đứng từ ngoài vòng đám đông nhìn anh nó đang vật lộn với mấy chú cảnh sát mà lòng đau nhói. Má nó còn ở trong xe mà, chiếc xe bị lật ngược. Gần đó nó thấy có một chiếc ô tô, người đàn ông chủ xe đang bị cảnh sát tra hỏi. Nó chạy lại thật nhanh chỗ má nó, nó thấy tay má nó cử động. Nó đẩy mấy chú cảnh sát ra thật mạnh để chạy lại chỗ má nó.

- Đây cháu không được vào đó đâu _ mấy chú cảnh sát chạy theo để kéo nó ra

- Má à...con Bảo nè _ nó chụp lấy tay má nó nói thỏn thức

Máu, bết máu, cánh tay má nó đầy máu, ướt và tanh. Chiếc xe đang bốc khói, xăng còn chảy ra nữa. Mùi xăng và mùi máu xộc vào mũi nó khó chịu. Nó nhìn má nó đau đớn, má nó đã thấy nó. Má mỉm cười với nó, môi má mấp máy điều gì đó. Nó ghé sát tai vào ô cửa kính của xe ô tô để nghe rõ hơn.

- Gia...Gia B...Gia Bảo...Gia Bảo của má _ má nói từng tiếng nặng nhọc

- Con đây _ nó cố gắng không khóc nữa để nghe má nói

- Má...rất ...yêu ...con, xin lỗi...vì má...chưa chăm..._ nói tới đây má nó ho ra máu, máu chảy rất nhiều.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 14

14. – Chương 14

Lúc này có cố đến mấy nó không thể không khóc. Nó lấy tay đỡ bụm máu má mới ho ra, tay còn lại nó lau máu trên trán và đầu má nó.

- Má à...không cần nói nữa _ nó cố gắng rặn ra từng từ rõ ràng _ con cũng yêu má lắm _ nó nghẹn ngào trong nước mắt _ về nhà nha, về nhà cho khỏe bệnh rồi má con mình nói chuyện tiếp ha má ha _ nó sụt sịt mắt long lanh

- Xăng đang chảy ra kia, ai bế con bé ra đi _ đám đông xung quanh la hét dữ dội

Má nó nắm lấy tay nó rồi siết mạnh. Má nó mỉm cười thật tươi với nó, dù nụ cười không rõ vì bị máu che khuất, nhưng nó vẫn cảm nhận được. Nó cười lại với má nó. Bỗng tay nó tụt ra khỏi tay má nó, nó được nhắc bổng lên cao.

- Chú làm gì vậy? Thả cháu xuống... _ nó vùng vằng khóc thét lên

Má vẫn cười nhìn nó, tay má không còn sức để nâng lên cao nhưng bàn tay má vẫn cử động như đang cố gắng níu tay nó vậy. Nó cũng vươn tay ra như đang nắm lấy tay má vô hình trong không trung. Khi vừa ra tới chỗ anh nó, nó được đặt xuống cạnh anh trai mình.

Nó toan chạy vào chỗ má lần nữa thì...BÙM....Bùm...tiếng nổ rất to. Nó mở to tròn hai con mắt để nhìn toàn bộ cảnh đang diễn ra. Chiếc xe phát nổ ngay trước sự chứng kiến của rất đông người. Người thì la hét vì sợ hãi, người thì la hét vì thương anh em nó.

- KHÔNG.... _ anh Cường hét to rồi ngồi bệt xuống đất nhìn chiếc xe phát nổ

- Không...má ơi... _ nó lắc lắc đầu, mồ hôi toát ra ướt đầm trán

Phải, nó đang nằm mơ. Nó đau đớn kêu gào trong giấc mơ của nó.

- Không.... _ nó hét lên ngồi bật dậy thở hổn hển

Một màu đen trước mắt nó, nó lấy tay ôm cổ mình để giữ cho hơi thở được bình thường. Nó lại mơ nữa, nó còn khóc trong giấc mơ nữa. Lau mồ hôi trên trán nó nằm xuống, kéo chăn lên đắp rồi nhìn tròng trọc vào trần nhà. Nó tự thấy bản thân mình thật yếu đuối. Nhưng lúc này lại là lúc nó cảm thấy bình yên nhất. Nó được khóc theo ý muốn, được lo lắng những điều nó muốn, và được mơ về những thứ nó không dám mơ. Mãi thả mình theo suy nghĩ nó thiếp đi lúc nào không hay.

- Hai dậy sớm vậy __ nó xuống bếp dụi dụi mắt nhìn anh nó
- Không dậy sớm ai nấu bữa sáng bây giờ
- Hai à, hay hai tìm người giúp việc đi __ nó kéo ghế ra ngồi chống hai tay lên nhìn anh nó __ nhìn hai vất vả quá
- Anh cũng đang tìm __ anh nó cười nhìn nó
- Đang tìm hay chưa tìm __ nó nheo mắt nhìn anh
- Ồi....thật là __ như không thể thoát tội __ hôm nay anh sẽ tìm
- Hi hi
- Thay đồ rồi xuống ăn sáng __ anh tắt bếp rồi quay qua bảo nó

Nó đứng dậy, chạy lên phòng thay đồ. Lấy sách vở bỏ vào cặp , cầm điện thoại lên thì thấy có tin nhắn. Của Khánh, tin nhắn của Khánh gửi cho nó hôm qua.

“ – Xin lỗi vì đã hiểu lầm em, chúc em ngủ ngon “

Nó nhún vai rồi ấn xóa tin nhắn. Nhét điện thoại vào balô nó đeo lên vai rồi xuống nhà.

Ăn xong anh nó đưa nó đến trường, nó cảm giác như anh có gì muốn nói. Nó đợi anh bắt chuyện trước nhưng anh vẫn im lặng cho tới trường.

- Hai không muốn nói gì à __ nó quay qua nhìn anh nó trước khi xuống xe
- Nói gì __ anh nó giả nai nhìn nó
- Không có gì __ nó nhướn mày lên một cái rồi mở cửa bước xuống

Khi nó vừa xuống thì chiếc Lamborghini phóng đi. Nó thở dài thườn thượt rồi bước vào trường. Hôm nay cũng không có gì đặc biệt, nó lướt qua bảng tin dừng lại đọc vài tin mới của trường rồi bỏ đi.

- Hôm nay đến sớm thế __ Linh nhìn nó hỏi
- À... __ nó chẳng biết nói gì nên cười trừ cho qua __ hai người đang làm gì mà ngồi sát vậy __ nó chuyển sang chủ đề khác khi thấy hai đứa bạn mình cười nói vui vẻ
- Làm gì là làm gì __ Thiện cau có nói
- Xí __ nó bực bội tiến về chỗ ngồi, đi ngang qua hai đứa kia nó còn đá chân thẳng Thiện làm Linh phải cười phì

Một cuộc chiến nhỏ diễn ra giữa ba tụi nó. Tiếng cười vang rộn cả lớp, cả lớp không nghĩ những gì Ngọc và Ly nói về nó là sự thật. Nó vui vẻ hòa đồng vậy mà. Ở nó chẳng có gì giống như một đứa con gái lẳng lơ giả nai cả. Mọi người cảm thấy mến nó hơn và nó cũng chiếm được phần lớn sự yêu mến của mọi người.

- Nghĩ sao vậy, cậu ấy vừa đẹp , vừa học giỏi làm sao mà không thích cho được __ hs1
- Mình hôm qua được nói chuyện với bạn ấy rồi....uh dễ thương lắm __hs2
- Bạn ấy đúng là thần tượng của tớ mà __ hs3
- Vớ vẩn, tụi mày nói ai là thần tượng __ Ngọc tiến lại gần đám học sinh quát lớn

Tụi nó sợ hãi bỏ đi hết, không quên ném lại cho Ngọc những ánh mắt hình viên đạn. Từ sau hôm ở căng tin tới giờ, mọi người càng ghét bỏ Ngọc hơn. Tụi nó xì xầm to nhỏ gì đó về Ngọc và Ly rồi bỏ đi.

- Ôi trời, con nhỏ đáng ghét __ Ngọc bực bội la hét
- Để nó vui vẻ đó đi __ Ly vuốt vuốt tóc nhìn cô bạn __ anh Đức là của tao, phải là của tao __ Ly nhấn mạnh 4 chữ cuối rồi bỏ đi
- Bực bội quá __ Ngọc gất gổng vô cơ rồi cũng đi theo Ngọc

Ai mà biết được đằng sau bộ mặt xinh đẹp của Ly là những gì đâu chứ. Lòng dạ con người không thể ngày một ngày hai mà đoán được. Đẹp chưa chắc là tốt, và lòng tham chiếm đoạt không phải là tất cả.

- Chào các em, hôm nay lớp ta có 3 học sinh khối dưới vào học, các em vỗ tay chào đón các em ấy nào __ thấy Tiến Minh bước vào lớp chuyên toán 12a1 rồi nói
- Các em vào đây đi __ thầy nhìn ra cửa nói với bọn nó
- Hú Hú.... __ cả lớp hú lên khi thấy tụi nó bước vào
- Gia Bảo 10a2 kìa phải không __ mấy thằng con trai chỉ chỉ nó rồi nói
- Đúng là mỹ nhân của lớp chuyên toán 12a1 mà __ mấy thằng khác lại nói
- Còn tụi này thì sao hả __ một đứa con gái lên tiếng
- Mấy bà là vệt hết rồi , há há
- Trật tự nào __ thầy Minh giơ cao 2 tay lên trấn an lớp rồi nhìn tụi nó thầy bảo __ các em tự giới thiệu về mình đi nào
- Chào anh chị, em là Trần Duy Thiện, em học lớp 10a2, rất vui khi được học cùng các anh chị
- Woa, đẹp trai giống y anh Khánh vậy __ vài đứa con gái la hét ầm ĩ

Đáp trả sự ủng hộ của các chị, Thiện nháy mắt một cái rồi nở một nụ cười có sức hút kinh hoàng. Khiến các cô phải hú lên sung sướng.

- Các chị ấy mà học sút, thầy sẽ quy trách nhiệm cho em __ thấy Minh nhìn nó nói
- Tất ngay cảm giác được tung hô, Thiện nghiêm túc đứng thẳng. Ra dáng như một học sinh nghiêm túc. Câu nói đùa của thầy Minh cộng thêm động tác phụ họa của thằng nhóc càng làm cả lớp vui nhộn hơn. Thầy nhìn sang nó như ra hiệu cho nó tự giới thiệu bản thân, hiểu được ý thầy nó cất lời.
- Em tên là Trịnh Gia Bảo, em học lớp 10a2, rất vui khi được học cùng các anh chị __ kem theo là nụ cười say nắng khiến con trai lớp này muốn phát điên lên.
 - Đúng là con bé rồi __ một thằng con trai nó
 - Con bé dễ thương quá à __ một cô gái nói
 - 97 điểm bài kiểm tra của thầy đó mà __ một đám học sinh khác bàn tán
 - Em chào mọi người, em là Lê Quốc Thịnh, em học lớp 10a3, rất vui được gặp mọi người
 - Thành viên mới chào hỏi đã xong, giờ là tới màn chào hỏi của ban cán sự lớp.
 - Chị là Huyền, cứ gọi chị là
 - Huyền tồ __ một đám con trai cất ngang lời Huyền
 - Im mồm __ chị rít từng chữ qua khe răng nhìn đám con trai đó
 - Rất vui được học cùng tụi em, có gì không biết cứ hỏi chị __ chị quay lên nhìn tụi nó cười
 - Tí tụi bay chết với tao __ chị lườm đám con trai nói làm cả lớp phì cười
 - Anh là Trung lớp phó học tập, cứ hỏi bất cứ điều gì các em không biết
 - Một sách lớp tụi anh đó các em __ đám con trai lại chọc quê bạn mình
 - Anh là Lực anh cũng là lớp phó học tập, các em cứ hỏi bài thoải mái
 - Con chị là Ly, lớp phó học tập

Nó giật mình khi thấy Ly học chung lớp với nó. Dự báo cho những điều chẳng lành. Lướt mắt một vòng nó nhìn thấy hán ngồi ở cuối lớp bên cạnh cửa sổ. Hán đang ngủ, gió lùa vào cửa sổ làm tóc hán bay bay nhẹ nhẹ khiến ai nhìn vào cũng bị thu hút.

15. – Chương 15

- Ai tình nguyện nhường chỗ cho các em nào _ thầy giơ một bàn tay lên nhìn cả lớp
- Ngồi đây đi
- Ngồi đây này
- Ở đây có chỗ trống nè

Mấy đứa cứ mời mọc tụi nó về bàn mình ngồi, như có thêm đồng minh, may mắn lại được ngồi gần người đẹp nên ai mà chẳng ham.

- Các em tự chọn chỗ ình đi

Thiện tiến về đám các chị lúc này khen nó đẹp trai. Thịnh thì chọn ình một chỗ gần cửa ra vào bàn đầu tiên. Nó còn lưỡng lự không biết nên ngồi đâu, nhìn quanh xem có chỗ nào thích hợp không. Nó tiến về một bàn còn trống bên cạnh một chị ở cuối lớp. Chưa kịp ngồi xuống nó đã bị kéo về bên cạnh cửa sổ.

- Ngồi đây đi _ hần nằm xuống bàn hướng mặt ra ngoài cửa sổ rồi nói
- Trời trời
- Chuyện gì đây
- Tin hót nè tụi bay

Cả lớp được một phen ồn ào thấy ớn. Ly tức đến đỏ cả mặt, cái chỗ đó Ly đã nhiều lần ngồi vào nhưng đều bị đuổi đi. Không một ai được ngồi gần hần cả, vậy mà giờ đây nó mới vào, lại được ngồi gần hần. Ai mà không ngạc nhiên kia chứ. Dù là sự sắp xếp của giáo viên, hay là tự nguyện thì không ai ngồi đó quá 1 ngày cả. Vậy mà giờ đây, đích thân hần mời người khác tới ngồi. Cả lớp cứ nhìn nó với hần xì xầm

- Nhiều người ồn quá _ hất gắt nhẹ nhưng vẫn không ngồi dậy

Có hiệu lực thật, cả lớp im bật. Nó ngại đến đỏ cả mặt. Thầy cũng chẳng biết nói gì lúc đó cả. Rồi tiết học nặng nhọc cũng trôi qua, thầy dặn dò ba đứa mới vào tụi nó làm thêm bài tập để đuổi kịp các anh chị. Nó vội vàng thu dọn sách vở để ra về sớm, tránh sự bàn tán của mọi người. Lúc nó đứng dậy thì bị hần kéo ngồi xuống.

- Về cùng đi _ hần buông tay nó ra rồi thu dọn sách vở

Mọi người lại có chuyện để bàn tán tiếp. Ai cũng tò mò quan hệ giữa nó và hần. Nhiều chủ đề mới được đặt ra giữa cái lớp này, chẳng hạn “ Hoàng tử Thiện Vương “ đã tan chảy, hay là “ Gia Bảo đã có chủ “, đáng chú ý hơn là “ Hoa khôi Thiên Vương đang dần được thay thế “. Thật là không thể tin nổi mà, mới có một ngày thôi mà đã có thứ để bàn tán rồi. Nó ngại đến đỏ cả mặt.

- Về thôi _ hần đứng dậy nắm tay nó dắt đi
- Woa

Tiếng trầm trồ ngạc nhiên của những người chứng kiến. Đám đó chưa từng thấy hần nắm tay con gái tình cảm như vậy nữa là. À không, ngoài nó ra thì có Ly nữa, nhưng người chủ động nắm tay là Ly và khoảnh khắc đó chỉ kéo dài cho tích tắc vài giây thôi. Ly tức giận đứng dậy, cắn môi nhìn hần và nó tay trong tay ra khỏi lớp.

- Chị không có vé rồi _ Thiện đi từ sau đứng lại ngay bên Ly nói
- Cậu... _ ly bặm môi tức giận nhìn nó

Nó chỉ nhún vai rồi bỏ đi, để Ly ở lại cùng sự dòm ngó của các bạn cùng lớp. Khá quê với câu nói của Thiện, Ly vội vã cầm túi sách bỏ đi. Hành động hẩn và nó tay trong tay ra khỏi trường khiến người người phải nhìn theo. Còn có người chụp hình lại rồi post lên confession của trường nó. Với những tiêu đề khá bắt mắt: “ Hoa khôi 10a2 đã có chủ “ , “ Hoàng tử Thiên Vương biết yêu rồi chẳng “...v....v.... Đúng là Thiên Vương, toàn thiên tài cả mà. Khánh đứng trên lầu nhìn xuống sân trường, khá ngạc nhiên với thằng bạn không biết đến 2 chữ “ tình cảm “ trong suốt 13 năm học và chơi cùng nhau. Khánh cười nhạt rồi bước đi.

- Về tới nhà rồi __ hẩn kéo nó tới trước rồi thả tay nó ra
- À... __ nó lúc này mới chịu ngược mặt lên để nhìn
- Em...__ hẩn định nói gì đó nhưng bỏ lửng câu nói __ vào đi __ hẩn quay lưng đi

Hẩn đi được vài bước thì nó chạy theo hẩn gọi

- Anh Đức

Hẩn dừng lại vài giây để xem thử mình có nghe lộn không. Tình quay lại thì nó giữ lưng anh không cho anh quay lại. Nở một nụ cười nhẹ nó đưa ngón trỏ lên, viết lên lưng anh vài chữ rồi quay lưng bỏ chạy vào nhà. Cái lúc nó chạm vào lưng anh mặt anh đỏ ửng lên. May mà không đứng đối diện với nó, nếu không chắc anh xấu hổ không dám gặp nó mất.... “ VỀ CÁN THẬN “ là dòng chữ nó viết lên lưng anh.

- Dễ thương thật __ hẩn cười tươi rồi bước đi.

Nó trốn sau cánh cổng ngó ra xem hẩn có quay lại không. Khi hẩn đi rồi nó mới dám bước ra nhìn hẩn từ đằng sau lưng. Cười nhẹ rồi nó đóng cổng vào nhà.

- Chào ba con mới về __ hẩn cúi chào người đàn ông đang ngồi giữa phòng khách rồi bước lên lầu
- Thay đồ xong xuống nói chuyện với ta __ người đàn ông nói nhẹ nhàng

Hẩn dừng lại nghe ba nói rồi tiếp tục lên phòng. Mở cửa phòng ra hẩn cảm thấy ngọt ngào kinh khủng. Toàn một màu đèn, rèm cửa thì đóng, cửa sổ thì khóa trái. Hẩn chẳng thèm bật điện lên, bước vào phòng đóng cửa lại rồi tiến đến bên cửa sổ. Kéo mạnh rèm ra cho ánh nắng lọt vào trong phòng. Lung linh, đó là suy nghĩ của hẩn khi thấy căn phòng mình sáng lên. Tuy là con trai nhưng hẩn rất ngăn nắp. Chăn gối được xếp gọn gàng trên giường, bàn học sạch sẽ ngăn nắp, nền nhà thì bóng loáng không mảnh rác nào. Tiến lại gần tủ đồ hẩn mở cửa ra lấy một quần lửng hiệu Levis ra rồi vào phòng tắm bật nước đóng cửa. Khi hẩn trở ra, đầu tóc thì ướt nhẹp rồi xù, trên người còn vài giọt nước đang lăn xuống. Quơ lấy cái khăn gần đó hẩn xoa xoa đầu cho khô, quàng đại chiếc áo sơ mi rồi xuống nhà.

- Ba có chuyện muốn nói __ hẩn ngồi xuống đối diện ba hẩn
- Hai ba con anh ăn trái cây đi __ một người phụ nữ lờ lợt phấn son bê một đĩa trái cây ra đặt xuống bàn rồi ngồi cạnh ba nó.
- Oa..lâu ngày ta mới gặp lại con, con đẹp trai hơn ta tưởng đấy __ bà ta nhìn hẩn ca tụng
- Cảm ơn dì __ hẩn chẳng muốn trả lời nhưng không thể im lặng khi có ba nó ở đây
- Ta đang tính đưa con đi du học, ta muốn con mau về tiếp quản công ty cho ta __ ông ấy đưa lên miệng điếu xì-gà hút một hơi, thở ra khói rồi nói tiếp __ ta không còn trẻ nữa, con còn cần có gia đình nữa
- Con mới có 18 tuổi thôi __ hẩn ngạc nhiên khi ba nhắc tới chuyện gia đình con cái
- Đức à, bên kia 18 tuổi người ta đã đính hôn rồi con à __ mẹ kế của hẩn nói
- Con là người Việt thưa dì __ hẩn nhìn bà ta với ánh mắt muốn nói “ bà muốn thì cưới đi “
- Ta không thấy việc đó là không thể, ta cũng có xem trước cho con vài người con sẽ làm vợ rồi
- Còn cả việc xem trước nữa sao __ nó nhếch môi mỉa mai
- Tại con có chịu để ý đến đứa nào đâu , như vậy đến bao giờ ta với ba con mới có cháu đây chứ __ bà ta ôm cánh tay chồng mình nũng nịu

- Ta muốn nói cho con biết để chuẩn bị trước, chúng ta sẽ có những cuộc gặp gỡ với gia đình người ta _ ba hấn rút tay ra khỏi người đàn bà kia rồi đứng dậy về văn phòng
- Ta có thể cho con xem ảnh những cô gái đó _ bà ta cười nhăn nhở nhìn hấn
- Nếu dì muốn thì cưới người ta đi _ cười nhạt hấn cũng đứng dậy ra khỏi nhà.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 16

16. – Chương 16

Đi lang thang dọc các con đường hấn hút gần hết một bao thuốc lá luôn rồi. Hấn rút điện thoại ra lướt lướt, tìm kiếm gì đó nhưng không có hấn lại cất điện thoại vào túi.

- Có cái số điện thoại thôi mà cũng không có, khổ thật _ hấn đã văng chiếc lon dưới đất

Tin tin....

“ – Tối Zuums không? Tao rước “ _ tin nhắn của Khánh

Nhắn vội cái địa chỉ, hấn cất điện thoại vào túi rồi tiếp tục rảo bước đi.

Trong nhà bếp nhà nó

- Em giỏi thật đấy, 97 điểm luôn sao _ anh Vương nói
- Ăn cái này đi _ anh Cường gấp thức ăn cho nó _ muốn thưởng gì đây
- Hi, cho em cái mp4 khác đi _ nó cười cười nhìn anh nó
- Mấy cái chẳng được _ anh nó cười âu yếm nhìn nó _ nhưng cái kia đâu
- Mất rồi, chắc em làm rớt đâu mất rồi á
- Thế em có muốn anh thưởng gì không _ anh Vương hỏi nó
- Có... _ nói lẹ rồi nó dừng lại suy nghĩ xem muốn anh tặng gì
- Gì nào _ anh Vương vui vẻ nói
- À...tối Zuums đi anh, cái món hôm trước anh gọi cho em ý, nó ngon thật á _ nó cười tí mắt làm hai ông anh nhìn nó không nhịn cười được mà
- Ok...ăn xong ta đi ha
- Hi, cảm ơn anh _ nó ăn vội vàng phần cơm của nó

Nó chọn ình phong cách nữ tính hôm nay. Một chiếc quần leggings màu đen da bóng, một chiếc áo crop top màu trắng làm nổi bật đường cong quyến rũ trên người nó. Nó cột tóc cao trên đỉnh đầu, tóc mái để chéo ngang trước nhìn rất bắt mắt. Tay trái nó đeo một chiếc lắc hoàng đạo dễ thương, biểu tượng cung bảo bình của nó. Không son phấn lòe loẹt, nó chọn mặt mộc để đến chốn phù phiếm xa hoa đó. Khi nó xuất hiện làm anh Vương đứng hình vì nó rất dễ thương. Hoàn toàn khác Gia Bảo hôm anh đi cùng nó tới Zuums lần đầu.

- Gì vậy cha nội _ anh nó huých vai Vương
- À...không....không có gì _ Vương đáp ứng trả lời anh nó làm nó phì cười
- Ờ... _ kéo tay nó đi anh nói _ đi thôi

Tại Zuums....

- Hôm nay đông thật đó _ Thiện nói khi nhạc nổi lên

- Ba mày có nói gì với mày không __ Khánh hỏi hần
- Có...mày cũng vậy hả
- Em ra chỗ kia tí __ Thiện nói khi nhìn thấy hai cô ả tóc vàng ẻo lả gần quầy rượu
- Tao nghe nói tao với mày sẽ được đính hôn chung đấy
- Hai ông già bạn thân vãi __ hần cười nhạt
- Khó chịu thật, mà đểch dám cãi lại
- Ừ

Ở cửa mọi người cúi đầu chào anh nó và anh Vương

- Em chào hai anh __ tụi phục vụ cúi đầu răm rắp
- Ai vậy
- Ê, con nhỏ kia đẹp chưa

Mọi người bắt đầu bàn tán khi nó được anh Cường nắm tay dắt vào. Giữa chốn chật trội này nó thật sự rất nổi bật. Nổi bật hơn hẳn các cô gái kia.

- Hôm nay các anh dùng gì ạ
- Như cũ, và một Chanh Dây Bottle cho cô bé này __ anh Vương nháy mắt nhìn nó

Việc mọi người dừng mọi hoạt động của mình để dòm ngó ba người mới vào làm hần và Khánh tò mò nhìn theo. Hần mở to nhãn cầu nhìn nó, ngồi thẳng lưng để nhìn kỹ xem có phải là nó không. Đúng là nó, nó đẹp thật.

- Bảo phải không __ Khánh nhìn nó hỏi thẳng bạn bên cạnh
- Ừ, chắc vậy

Dù hôm nay quán đông khách, ánh đèn có nhấp nhòe đến mấy hần vẫn nhìn thấy nó. Dù trong phòng rất ồn nhưng xung quanh hần rất yên tĩnh, hần cảm giác như trong phòng này chỉ có hần đang nhìn nó thôi. Không một ai ngoài hai đứa nó cả.

- Thử không __ anh Vương đứng dậy đưa tay ra mời nó nhảy cùng anh
- Ồ hô...mày mời em tao à __ anh Cường chọc thẳng bạn
- Không, cảm ơn anh __ nó cười từ chối Vương
- Anh mới mà __ anh năn nỉ nó
- Đi đi em , không tối nay nó về không ngủ được đâu __ anh Cường đẩy nó đứng dậy
- Nói quá mày.. __ Vương lườm thẳng bạn một cái rồi nắm tay nó ra giữa sàn

Tiếng nhạc ồn ào, cộng thêm tiếng hú của mọi người xung quanh khi thấy anh ra nhảy. Đây là lần đầu anh nhảy ở quán, những cử chỉ anh lắc lư khiến người xem muốn rớt ghế luôn mà. Làm sao anh có thể uyển chuyển cử động như vậy chứ. Mọi người đứng dàn ra thành vòng tròn vỗ tay cổ vũ cho anh nhảy cùng nó. Nó chỉ cười tươi, vỗ tay nhìn anh nhảy chứ nó không nhảy. Anh nắm tay nó giờ cao rồi lắc lư cùng anh. Nó rất vui, những điệu nhảy anh nhảy làm nó thấy rất vui.

- Mặc cười quá __ nó cố gắng nói to
- Nhảy đi em __ Vương gật gật đầu, bậm môi lắc lư theo điệu nhạc

Hần thấy nó vui vẻ bên người đàn ông khác thì bực bội. Với lấy ly rượu uống cạn rồi dụi tắt điếu thuốc trên tay hần đứng dậy ra giữa sàn. Tiến đến chỗ nó hần tách nó với người con trai kia ra rồi hần bắt đầu lắc lư trước mặt nó. Việc hần xuất hiện ở đây nó cũng khá ngạc nhiên rồi, huống chi tới việc hần đang đứng trước mặt nó nhảy cho nó xem càng làm nó kinh ngạc hơn.

- Cậu
- Tôi làm sao _ hấn vừa nói vừa lắc lư

Mọi người đứng xung quanh bắt đầu hò hét dữ dội hơn, “ Hoàng tử Thiên Vương” ở các quán bar không ai không biết tới nó. Đây cũng là lần đầu mọi người thấy hấn nhảy, mà đây lại nhảy vì con gái, khiến các cô mê mẩn.

Không chịu thua, anh Vương tiến lên kéo nó đối diện với anh rồi anh lắc lư khiêu khích hấn. Khánh ở trong này cũng không yên lòng, cậu ta đứng dậy rồi ra giữa sàn nhảy cùng ba người kia. Hôm nay những người ở đây phải có phúc lắm mới được ngắm ba chàng trai nổi tiếng ở Zuums nhảy. Đẹp mê hồn, ánh đèn, tiếng nhạc như đang động viên ba chàng vậy. Nó bối rối khi ba người con trai vây quanh mình nhảy nhót. Bực bội nó tự tách ra khỏi vòng tròn ba chàng tạo về chỗ ngồi cùng anh nó.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 17

17. – Chương 17

- Sao thế _ anh nó nhìn nó
- Sao là sao
- Kia _ anh nó hất mặt về giữa sàn nhảy
- Ó. Gia Bảo _ nó và anh nó quay về phía phát ra tiếng nói
- Ủa, Thiện _ nó chỉ tay về phía Thiện
- Woa, đẹp gái nha _ Thiện cười nhăn nhở
- Ó, anh Cường
- Thằng nhóc con _ anh nó cười phì _ lâu quá không gặp

Anh đứng dậy một tay kéo đầu thằng nhỏ lại gần, một tay xoa xoa đầu nó. Hai người ôm nhau cười khi cứ như họ mới thoát chết vậy. Nó khó chịu khi bị bơ như vậy, giận dữ cầm ly cocktail của nó lên uống một hơi hết sạch luôn. Mắt trừng trừng tóe lửa nhìn hai con người kia nói chuyện vui vẻ.

- Cậu uống hết cái đó hả _ Thiện nhìn nó lo lắng chỉ tay vào cái ly nó đang cầm
- Ờ, sao hả, nước của tôi tôi uống _ nó bĩu mặt mắng thằng nhỏ
- Cái đó là....
- Rượu, ôi trời, em uống nhầm ly của anh rồi _ Cường giật cái ly trong tay nó ra
- Nói chuyện tiếp đi, hai người đang bơ tôi mà _ nó vẫn chưa hết giận
- Khắc khắc....đồ con nít _ Thiện ôm bụng lăn ra ghế cười khi nhìn thấy bộ dạng nó lúc này

Nó say rồi, mặt thì đỏ ửng lên, hai má hồng hồng dễ thương. Mắt cứ như muốn khép lại vậy, tay chân thì quơ loạn xạ ngẫu, nói năng giống y một đứa con nít.

- Đừng có cười tôi... hức ...tôi bo xì cậu giờ
- Há há _ thằng nhỏ còn cười to hơn nữa chứ
- Mấy người biết nhau hả _ hấn đứng trước mặt ba người hỏi, bên cạnh là Khánh
- Con bé uống rượu à _ Vương tiến lại ghé gần nó ngồi xuống lay lay nó
- Dạ, tụi em quen nhau lâu rồi, hi _ Thiện nhe hết hàm răng nhìn hấn và Khánh

- Tới rồi thì ngồi chung đi __ Cường đứng dậy mời bọn hắn ngồi cùng

Mấy người giới thiệu bản thân cho nhau rồi thoải mái nói chuyện với nhau. Thêm bạn thêm thù, hắn với Vương vẫn cứ khực khặc với nhau miết. Cứ nói chuyện một tí thì 5 con người này lại liếc mắt về nó, xem nó ra sao rồi. Lúc bọn hắn tới nơi thì nó hoàn toàn không biết gì nữa. Nó gục xuống bàn ngủ say như chết. Đến lúc tàn cuộc, anh nó phải công nó ra xe để về mà nó chẳng biết gì.

Sáng hôm sau

- Cô dậy rồi ạ, em có nấu canh giải rượu cho cô đây ạ __ một cô bé nói

Đặt khay đồ ăn xuống bàn cạnh giường nó, cô bé tới gần cửa sổ kéo rèm ra. Ánh nắng lọt vào phòng làm nó phải lấy vội tay che lại.

- Em là người giúp việc của nhà cô, cậu đã gọi hôm qua ạ __ cô bé tiến đến gần giường nó giúp nó xếp lại chăn gối

- Cô bao nhiêu tuổi rồi __ nó hỏi

- Em 15 tuổi, em nghe nói cô chủ bằng tuổi em

- Ủ, tôi cũng 15, cô tên gì

- Em tên Hồng, hi

- Thảo cứ gọi tôi là Gia Bảo được rồi, ở đây chỉ có anh em tôi thôi nên không cần giữ phép tắc đâu __ nói rồi nó bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồng phục bước ra.

- Thảo có đi học không

- Em học trường Đình Phong ạ, học phí ở đó khá thấp

- Sao không thi vào Thiên Vương

- Nhà em không đủ khả năng cho em học ở đó

Nghe Thảo nói vậy nó chợt nhói lòng, hình như nó đã chạm vào nỗi đau của Hồng mất rồi.

- Xin lỗi Hồng, tôi không cố ý làm Hồng buồn đâu

- Em quên rồi cô, không sao đâu __ Hồng cười cho qua

- Xuống nhà thôi __ Hồng nói tiếp rồi bước ra trước để nó ở lại xếp sách vở

Xuống nhà thì thấy anh nó đã ngồi vào bàn trước rồi. Mọi lần thì giờ này anh nó đang đứng gần cái bếp cơ. Nó vui vẻ tiến lại bàn ăn, kéo ghế rồi ngồi xuống đối diện anh.

- Hai không nấu cơm em ăn hử __ nó chống hai tay lên bàn chồm tới trước

- Không, lỳ quá, nhị đi cho chừa __ anh búng nhẹ vào trán nó

- Đau __ nó ôm trán la oai oái __ tự nhiên búng em, em đâu có làm gì đâu

- Đâu có làm gì đâu __ anh nhái theo giọng nó __ nốc hết chai rượu của tôi rồi cô

- Có hử __ nó cố vớt vát

- Ủ, tối qua

- Em nhầm thôi, ai bảo hai để cái ly ở đó __ cô cãi lầy được

- Lý sự nữa chứ __ anh nhướn mày méo mồm nhìn nó

- Sự thật là thế mà, ta ăn sáng đi

- Lơ nhanh lắm __ anh nhìn nó mỉm cười dịu dàng.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 18

18. – Chương 18

Chào anh hai nó, rồi nó bước vào trường. Mọi người nhìn nó bằng ánh mắt khác ngày hôm qua. Nó cảm thấy chủ đề của các câu chuyện tán gẫu học sinh trường này là nó. Một mỗi quá, nó thở dài rồi bước đi mặc mọi người nhìn nó ra sao, nói nó như thế nào.

- Gia Bảo _ Linh gọi nó ở phía sau
- Chào
- Chào, đi đâu mà vội thế
- Tránh cái đài thu thanh trường này, sợ quá _ vừa đi nó vừa nói
- À, đúng rồi, cậu nổi tiếng trên cfs rồi đấy hí hí
- Vui lắm hả _ nó nheo mắt đe dọa nhìn con bạn nó
- À, thì...mà chuyện gì vậy
- Như những gì thiên hạ nói đó, tớ vô tội _ kèm theo cử chỉ khuôn mặt khiến người nghe cảm thấy nó đau khổ lắm không bằng
- Đừng nghe tụi nó nói, bịt tai lại đi _ Linh lấy tay bịt hai tai nó lại cười khi
- Cảm ơn, còn cậu thì sao
- Bình thường, mình học cùng lớp anh Khánh, hi...mình ngồi trước mặt anh
- Ờ... _ nó gật gật đầu về am hiểu
- Nghe nói bạn học cùng anh Đức, ngồi đâu _ Linh tò mò hỏi nó
- Ờ, mình ngồi...mà bạn thích anh Khánh hả _ nó chuyển nhanh chủ đề
- Ý, sao cậu biết....nhưng anh ấy có vẻ không để ý đến mình
- Anh ấy là Bạch Dương, hôm trước mình có hỏi Thiện về ngày sinh của anh
- Gì, Bạch Dương á _ Linh hốt hoảng hỏi nó
- Quên đi, mấy cái đó chẳng đúng đâu _ nó xoa xoa đầu Linh rồi kéo Linh đi lên lớp

Trên đường đi Linh cứ than vãn chuyện tình cảm của nó với anh Khánh. Nó cứ than sao anh ấy lại là Bạch Dương, rồi lại sao mẹ nó không sinh nó ra muộn hơn một tí để nó làm Thiên Bình. Bạch Dương với Thiên Bình rất hợp nhau. Con bé cứ lải nhải suốt làm nó muốn nổ tung đầu ra luôn mà vẫn phải ngồi nghe con bạn than. Ngồi trong lớp nghe con bạn than cũng hết tiết, tưởng sẽ được giải phóng ai dè Linh còn lèo đèo theo nó tới hết chỗ này chỗ kia.

- Thôi ăn đi _ nó cầm chiếc bánh kem mời bạn nó
- Làm sao mình ăn nổi trong khi....
- Chào hai đứa _ Khánh nói làm cắt ngang lời Linh
- Sao thế, bị ốm à _ thấy Linh mệt mỏi Khánh đưa tay lên trán mình đồng thời đưa tay kia sờ trán Linh _ đâu có bị sốt, sao thế

Bỏ tay xuống Khánh nhìn Linh rồi nhìn nó ý muốn hỏi có chuyện gì.

- Nó bị “ tuột tình “ anh à _ nó vừa ăn vừa nói
- “ Tuột tình “? _ Khánh khó hiểu hỏi lại
- Tuột tình là sao _ hần đặt khay đồ ăn xuống rồi ngồi bên cạnh nó

- Tình chưa tới đã bị tuột mất thì gọi là tuột tình chứ sao __ nó chẳng buồn nhìn hấn một cái nữa
- Hi, ai làm em tuột tình vậy Linh __ Khánh chọc con nhỏ
- Xí __ Linh lườm nó một cái cay đắng rồi cầm củi ăn cho xong
- Xinh như em thì cần gì thằng đó __ hấn nói

“Gì chứ?” nó vội ngược lên nhìn Linh rồi quay qua nhìn hấn. Cả Khánh và hấn đang nhìn Linh. Hên là nó hét lên trong đầu chứ không người bị nhìn bây giờ là nó chứ không phải Linh đâu. “ Còn cười nữa chứ “ nó lại quay qua nhìn con bạn mình rồi cúi xuống ăn cho nhanh. “ Hấn cũng là con trai mà, xin đẹp như Linh hấn để ý là đúng rồi “. Thì ra trước giờ hấn thích Linh, hajzz, nó lảm đầu.

- Em xong rồi, mọi người lên sau ha __ nó cười không được tự nhiên nói
- Nhanh thế, tở xong rồi, đi chung đi __ Linh cũng đứng dậy đi theo nó

Nó bỏ đi làm hấn cũng hụt hẫng, hôm nay nó cử xử như không quen biết hấn vậy. Không thèm nhìn hấn một cái, làm như hấn vô hình vậy. Bực bội hấn thả mạnh chiếc muỗng xuống khay rồi đứng dậy.

- Cái thằng kia, mày đi đâu vậy __ Khánh la lên khi thằng bạn mình bỏ đi
- Anh ấy lại bị cái giống gì vậy? __ Thiện chui ra ngồi cạnh anh mình
- Làm sao tao biết được, thấy tao giống nó không __ Khánh lấy tay chỉ vào mặt mình trừng mắt nhìn thằng em, rồi cầm củi ăn
- Ồi trời...có ông anh tốt ghê __ Thiện đứng dậy bê khay cơm sang bàn khác

Ra khỏi nhà ăn Linh nghe được cuộc gọi của ai đó liền chào nó rồi chạy lên lớp. Giờ này nó cũng chẳng biết đi đâu. Tính ra gốc cây sau nhà ăn ngôi một xúu thì nó bị hấn kéo tay đi.

- Nè, gì vậy chứ __ nó vùng vằng không chịu đi theo
- Em đừng gây thêm sự chú ý __ anh kéo mạnh nó đi

Nghe hấn nói nó nhìn xung quanh, làm gì có ai ma chú ý, giờ này giờ ăn mà. Mọi người đang ở giới nhà ăn chứ ở trên này làm gì. Hấn kéo nó tới sân thượng khối 12 rồi thả ra.

- Đây là đâu __ nó nhìn nhìn rồi hỏi
- Sân thượng khối 12
- Gì ?__ nó trợn mắt nhìn hấn rồi quay lưng tính bỏ đi nhưng hấn ngăn lại
- Đi đâu
- Anh điên à, đây là khối 12 đấy, các học sinh không được tới khối khác ngoài giờ học đâu __ nó đẩy hấn qua một bên
- Đừng đi __ hấn giữ nó lại __ tôi chỉ muốn hỏi em một câu thôi

Nó quay lại nhìn hấn với ánh mắt nghi hoặc.

- Hỏi gì ?
- Tôi làm gì em giận sao?
- Hứ...sao lại hỏi tôi, làm sao tôi biết được
- Em bơ tôi ?
- Không có
- Em không nói chuyện với tôi ?
- Thế anh đang nói chuyện với không khí à
- Em không chịu nhìn tôi ?

- Tôi phải quan tâm đến chuyện đó hả __ nó khó chịu ra mặt
 - Em không quan tâm tôi nữa
 - Ôi trời, sao tôi phải quan tâm anh chứ
 - Vậy xem như tôi nhìn nhầm, tôi bị ảo giác __ nói rồi hấn đẩy nó qua một bên rồi đi xuống để nó một mình trên này
- Nó ngồi thụp xuống, thở mạnh khò sở. Nắm chặt cổ áo lại, nó bịt mồm mình lại để không phát ra tiếng động. Hai hàng nước trôi nhẹ trên má nó, vô định rớt xuống nền.
- Làm tốt lắm Bảo, mày làm tốt lắm
 - Anh ấy không thể nào là của mày, vì vậy đừng để ý đến anh ấy nữa.
- Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 19

19. – Chương 19

Ngồi gần hấn nó khó chịu quá, không thoải mái như những ngày trước. Mặc dù nhờ có hấn nên tin đồn thất thiệt được giảm hấn, nó không bị chú ý như lúc ban đầu. Nhưng vẫn không tốt nhưng tiểu tiết nhỏ khiến mọi người chú ý.

- Gia Bảo, làm bài tập chưa, giảng tui bài này coi __ Thiện cầm quyển vở tới gần nó ngồi xuống.
 - Bảo không biết làm, không hiểu gì hết __ nó nheo mắt viết viết lời giải ra giấy
 - Tui chẳng hiểu những gì thầy nói nữa là
 - Các em, mở vở ra thấy kiểm tra bài __ Thiện mệt mỏi đứng dậy về chỗ khi thầy lên tiếng
 - Thịnh em chưa làm bài sao __ thầy lắc đầu
 - Tốt lắm, không hổ danh là lớp phó học tập phải không Ly
 - Ôi trời, cậu ta chép bài tập của tôi đây __ một đứa con gái lên tiếng nói nhỏ với bạn mình
 - Thiện chưa làm sao __ thầy nhìn thẳng nhỏ
 - Em không biết làm __ Thiện trả lời thẳng thắn đến mức thầy muốn đánh rớt quyển vở của nó
 - Thế còn Gia Bảo __ thầy quay qua nhìn nó
 - Em chỉ làm được một nửa, phần sau em không thể làm
 - Tại sao? Em cần biết một thiên tài thì không tồn tại hai chữ “ không thể “ không
 - Nhưng....
 - Thầy à, tui em mới lớp 10 thôi __ chưa nói hết câu Thiện chen ngang lời nó
 - Hajzzz, có lẽ ta hơi vội vàng...thôi được, thầy cần lớp ta cử người tình nguyện kèm cho các em mới vào __ thầy bước lên bục giảng nhìn xuống __ ai tình nguyện
- Không ai hưởng ứng lời thầy nói cả, bởi chính xác bản thân tui nó còn chẳng hiểu bài thì kèm cho ai nổi kia chứ. Thầy lắc đầu mệt mỏi.
- Vậy thầy chỉ định __ thầy vừa chỉ vừa nói __ Lực kèm cho Thiện, Ly kèm cho Thịnh, Đức kèm cho Gia Bảo
- Cả lớp quay lại nhìn tui nó như sinh vật lạ. Đức nghe thầy nói tỉnh ngủ ngẩng đầu dậy xem mình có bỏ lỡ chuyện gì không. Nó mồm chữ Ô mắt chữ O nhìn thầy.

- Thầy ấy điên rồi __ vài người bàn tán

- Không còn gì thắc mắc ta bắt đầu bài học mới, các nhóm kèm có thể bắt đầu học từ hôm nay

2 giờ đồng hồ vất vả ngồi cạnh hấn trôi qua, nó vội vàng thu dọn sách vở để ra về. Nó đứng dậy, hấn cũng đứng dậy. Nó ngại ngần bước ra về trước.

- Gia Bảo __ trước cổng trường Vương đứng đợi nó

Hấn xuống sau liền thấy Vương đón nó thì bực bội khó chịu. “ Có người đón rồi mà, cần gì một thằng như mày. Mày đâu có bằng người ta “ hấn nghĩ thầm trong bụng. Đứng nhìn nó khuất xa hấn mới về nhà

- Em muốn đi đâu không

- Không anh, cho em về nhà đi __ nó mệt mỗi trả lời

Thật sự với nó lúc này vô vàn chuyện xảy ra dồn dập làm nó thấy bối rối. Nó có cảm giác hấn thích nó, nhưng nó lại chẳng thấy biểu hiện nào cho thấy điều đó cả. Nó cũng biết anh Vương và Khánh cũng thích nó. Nó biết hết, nó cảm nhận được hết, chỉ là nó không muốn nói ra thôi.

- Thứ 7 này khi học xong ta sẽ gặp gia đình nhà kia __ hấn vừa vào tới nhà khách ba hấn đã lên tiếng

Hấn bước thẳng đi coi như không nghe gì. Mở cửa phòng, hấn ném cặp lên giường rồi thả mình nằm xuống. Nhìn lên trần nhà hấn lại nghĩ đến nó.

- Chẳng lẽ cảm giác lần này của tôi với em là sai sao __ nhắm mắt lại hấn đánh một giấc tới 7 giờ tối
Tin tin

“ – Ta có thể học ở đâu “

- Ai vậy...hay là __ nó đọc tin nhắn mà ngạc nhiên

Từng chuyện buồn vui khi em bên anh đậm sâu đến ngỡ ngàng,

Khiến con tim lạnh lùng ngày nào cũng vỡ tan.

Khi mà không gian đứng yên, anh chậm chậm nhớ đến em.

Để rồi nhận ra cảm xúc như đang dần phai đi.

Nói sẽ thôi không quan tâm nhau nữa, không vương vấn nhớ nhung.

Mà sao em cứ lo lắng dành cho anh thêm những ân cần.

Để yếu đuối, để nuối tiếc khi...em...em...để em đi.

(Từng chuyện buồn vui)

- Alo

.... __ đúng là anh ấy rồi nó nghĩ

- Gì vậy, hôm nay không học hả

- À không...anh muốn học ở đâu

- Tôi đang hỏi em mà

- Vậy tới tiệm bánh Tiramisu đường Lý Thường Kiệt đi

- Ừ __ hấn cúp máy

Tiệm bánh

- Mình tới trước hả ta __ nó bước vào nhìn quanh quất

- Chào em __ chị chủ quán bước ra đón nó

- Chào chị, lâu quá __ nó cười cười chào chị

- Chị tưởng em quên chị với quán rồi
- Sao mà quên được, Tiramisu là tình yêu của em mà, hì
- Đéo mở quá cô ơi, vào đi

♪ ♪ ♪

(Giai điệu tháng 7 __ July)

- Alo
- Tôi tới rồi
- À, anh vào trong này đi __ nó đứng dậy đón anh
- Đây nè __ nó đưa tay lên cao ra hiệu cho anh thấy nó
- Bạn trai em à __ chị chủ quán nói khi hấn vừa tới
- Chỉ là bạn thôi
- Dạ, chào chị

Hai đứa nói cùng lúc rồi quay qua nhìn nhau ngượng đỏ cả mặt, làm chị chủ quán cũng ngại theo.

- Hai đứa ngồi chơi, chị vào trong __ chị chủ quán đứng dậy bước đi
- Ah, anh ngồi đi
- Đợi lâu không
- Một chút thôi, hôm nay ta học gì
- Không hiểu chỗ nào tôi dạy em chỗ đó
- Đây nè __ nó chìa ra quyển sách nó đang đọc chỉ cho hấn chỗ nó không hiểu.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 20

20. – Chương 20

Hai đứa mãi mê trao đổi, học hành mà quên cả giờ giấc.

- Chưa xong sao __ chị chủ quán tới hỏi
- Dạ rồi chị __ nó cười
- Tưởng chưa thì chị phải ở lại canh hai đứa mất
- Dá __ nó nhìn chị rồi nhìn ra ngoài __ ôi chết, mấy giờ rồi chị
- Sớm, mới có 10 giờ 15 thôi __ chị cười méo mặt nhìn nó
- Chị này, sao không nhắc em __ nó vội vàng bỏ sách vở vào cặp rồi ra về
- Á, trời đây.... __ nó gất
- Sao vậy __ hấn bước tới gần nó hỏi
- Điện thoại em hết pin rồi, không biết anh hai có lo lắng không nữa
- Có ai tới đón không
- Không biết nữa __ nó lo lắng nhìn trước nhìn sau

Hắn bỏ đi, nó cũng buồn khi hắn không ở lại cùng nó. Nhìn hắn đi khuất rồi nó ngồi thụp xuống đất.

- Lên đây đi __ hắn dừng chiếc moto trước mặt nó nói
- __ nó ngược lên nhìn hắn mà hai con mắt ướt nhòe
- Gì chứ, sao khóc, tôi đâu có bỏ rơi em đâu __ hắn cười khổ sờ trán an nó
- Em tưởng anh đi rồi __ nó lau nước mắt vừa nói
- Ngốc, sao tôi bỏ em đi được

Nó lên xe ngồi sau lưng hắn. Hắn kéo tay nó ra trước cho nó ôm mình thật chặt rồi mới cho xe chạy đi.

- Dù em có lạnh nhạt với tôi nhưng tôi luôn đứng sau lưng em

Mặc cho tiếng gió rít bên tai nhưng nó vẫn nghe thấy những gì hắn nói với nó. Nó mỉm cười rồi áp sát mặt mình vào lưng hắn. Cả nó và hắn đều thấy ấm áp giữa đêm lạnh như thế này. Hai con tim, một nhịp đập.

Kít.....

Nó xuống xe quay lại cảm ơn hắn rồi vào nhà. Hắn cũng cười mãn nguyện rồi cho xe chạy đi trong gió.

- Ngủ hết rồi hả ta __ nó nói khi thấy đèn đã tắt

Nó cứ lo khi về sẽ bị anh nó la vì tội về trễ, nhưng giờ thì không cần phải lo lắng nữa. Nó tiến lại gần phòng anh nó để xem anh nó ngủ chưa. Như vậy nó mới yên tâm đi ngủ được.

- Chuyến bay lúc 7h30...vâng tôi nhớ
- Cô cũng chuẩn bị tài liệu cho kĩ vào, chúng ta cần phải hoàn thành sớm dự án rồi còn về nữa ... đúng tôi còn có em gái mình nữa
- Ok...tôi sẽ ra sau

Anh nó vừa nói điện thoại với anh đó, vừa xếp đồ cho vào vali. “Anh hai đi đâu vậy...

Chắc mai đi một về thôi, không sao đâu. Nhanh rồi sẽ về mà. “ Nó tự an ủi mình rồi bước lên lầu. Mở cửa nó mệt mỏi thả mình lên chiếc giường êm nằm suy nghĩ vu vơ.

- Tách __ tiếng công tắc điện
- Em đi đâu về muộn vậy

Nó ngồi dậy chẳng buồn nhìn anh nó, nó giận anh nó thật rồi. Nó luôn cảm thấy anh nó có gì muốn nói với nó nhưng cuối cùng lại không chịu nói với nó. Đến khi đi rồi mới lên nói cho nó biết chứ gì. À không, có thể anh nó đi nó cũng không biết ấy chứ.

- Em đi học về, học kèm theo nhóm
- Về muộn quá __ anh nó tới gần giường nó lấy cặp của nó bỏ lên bàn.
- Anh có chuyện muốn nói __ anh nó ngần ngại
- Chuyện gì __ nó nhìn anh nó với ánh mắt hy vọng
- ... à không, ngủ đi, muộn rồi, mai anh đưa đi học __ anh nó bước về phòng
- Anh hai đi mấy ngày __ nó không nhìn anh nó hỏi
- Sao... __ anh ngạc nhiên hỏi lại __ à, có thể 1 tuần hoặc lâu hơn vài ngày
- ... __ nó chẳng nói gì, thả mình nằm xuống đệm
- Sao em biết ?

- Nếu em không biết anh cũng sẽ không nói phải không, đến khi đi rồi mới nói, giống ba với má chứ gì __ nó thì thào nói

- Anh không có ý đó, chỉ là....

- Ra thì tắt đèn cho em __ nó cắt ngang lời anh nó rồi kéo mền trùm kín đầu.

Suốt bữa ăn sáng cho tới khi nó đến trường, dù anh nó có là người bắt chuyện trước nó cũng chẳng buồn trả lời hay cười với anh nó một cái. Nó biết nó làm vậy sẽ làm anh hai nó buồn, tự nghĩ sao mình lại con nít như vậy. Nhưng anh nó thật sự đáng bị như vậy.

Nó xuống xe tính đi thẳng vào trường thì anh nó nói vội, sợ nó nghe không rõ.

- Vương sẽ đón em, em có thể ở nhà cậu ấy, anh gửi gắm rồi.

Anh vẫn chưa nổ máy cho xe chạy, bởi anh nghĩ nó sẽ quay lại nói gì đó với anh. Hoặc là nó sẽ “ dạ “ hoặc sẽ cười tha lỗi cho anh. Lỗi là do anh, anh thừa nhận. Anh buồn bã cho xe chạy thẳng ra sân bay.

- Quá đáng mà __ nó ảm ức muốn khóc nói.

Rút điện thoại ra nó, nó tự chụp ình một bức hình rồi gửi qua cho anh nó kèm theo lời nhắn.

“- Anh hai giữ gìn sức khỏe, về nhớ mua quà cho em “

1s

2s

3s

4s

5s

Tin tin

“- Anh xin lỗi, anh sẽ mua quà tạ tội với em L “

Tự nhiên hai hàng nước mắt tuôn rơi, nó thấy nó thật xấu xa. Một lần nữa nó xa anh nó mà không nói được những lời phải nói. Đáng lẽ phải động viên anh đi làm tốt, phải an ủi anh rằng em không sao, anh hai chăm chỉ làm việc sớm về với em. Vậy mà cứ im re, chẳng nói gì còn giận hờn nữa chứ, điều đó chắc làm anh hai buồn lắm.

- Khóc sao ? __ tiếng nói làm nó giật mình lau vội nước mắt

- Không có, con gì nó bay vào mắt á, đau quá __ nó quay lại dụi dụi mắt nhìn hấn

- Đâu, đưa coi coi __ hấn kéo nó lại gần hấn rồi lấy tay nhẹ nhàng tách mí mắt nó ra

- Không sao mà, hết rồi __ nó ngại ngừng khi hấn làm như vậy, giờ lại rất đông học sinh ra vào nữa chứ

- Im coi, em cứ như vậy sao anh xem trong mắt em có gì được

- Ngại quá, mọi người nhìn kìa __ nó vùng vằng nói

Hấn đứng thẳng dậy nhìn mọi người với con mắt chẳng mấy thiện cảm “ muốn gì đây “ làm mọi người bỏ chạy hết. Hấn nhìn nó đỏ mắt tự nhiên thấy vui lòng, hấn nắm tay nó bước vào trường. Lúc vào gần tới nó rút tay hấn ra, nó sợ mọi người lại đồn ầm ĩ lên thì mệt. Thấy vậy hấn nhú mày lại nhìn nó, rồi hấn chụp lấy tay nó nắm chặt hơn kéo nó đi.

- Không muốn mà __ nó nói nhỏ để hấn nghe thấy

- Điếc rồi, không nghe thấy __ hấn nói

- Gì, điếc mà nghe người ta nói gì hả trời __ nó giận dỗi quay mặt đi không thèm nhìn hấn.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 21

21. – Chương 21

Hắn dẫn nó lên tới lớp nó, nó vội giật tay ra tránh để cả lớp nó nhìn thấy. Đã vậy hắn kéo đầu nó lại hôn lên trán nó một cái thật lâu. Rồi nói:

- Chúc em buổi học vui vẻ _ hắn xoa xoa đầu nó rồi bỏ đi
- Woa, nhìn kìa
- Hạnh phúc quá
- Vậy tin đồn là sự thật rồi
- Ấy, thế Gia Bảo với anh Đức đang cặp bồ thật hả ta
- Chị Ly bị ra rìa rồi
- Cái bà già đó cho ra rìa là phải, giữ tợn thấy ớn

Cả lớp nó ồn ào lên gây sự chú ý của các lớp khác cùng lầu. Mọi người đổ dồn ra ngoài cửa để xem chuyện gì xảy ra. Bọn họ chỉ thấy nó đứng đó như người mất hồn, còn ở phía xa xa cuối hành lang thì hắn đang bước đi với vẻ rất hạnh phúc. Nó bước vào lớp trong sự ngưỡng mộ của mọi người, nó ngại đến đỏ mặt tía tai. Cả lớp cứ nhìn nó cười cười.

- Ồn ào quá, mấy người không học bài à _ Thiện gắt gỏng quát

Cả lớp khó chịu nhìn thẳng nhỏ rồi quay lên hết.

- Chuyện là sao
- Hôm qua không phải hai người giận nhau à
- Ôi hạnh phúc thiệt đó

Linh cứ độc thoại một mình mà nó chẳng thèm đáp lại.

- Hôm qua còn không thèm nói chuyện vậy mà hôm nay đã thế này rồi _ Thiện chọc gay nó
- Gì... _ nó quay qua nhìn thẳng nhỏ
- Tui nói sai gì sao
- Cậu _ nó bặm môi tức tối _ đẹp đi _ nó quay ra ngoài cửa sổ nhìn vu vơ

“ Bỏ lửng cuộc nói chuyện với mình sao “ Thiện nghĩ thầm trong bụng, bực bội hắn ta đứng dậy làm đổ bàn đồ ghế. Hắn đi ra khỏi lớp, vừa đi vừa rút bao thuốc trong túi quần ra.

- Cậu ấy hút thuốc à...còn đi hiên ngang trong hành lang nữa gần tới giờ vào lớp chắc chắn thầy cô sẽ bắt gặp _ Linh hốt hoảng nói

- Xin phép cô cho tớ _ nó đứng dậy chạy theo thẳng nhỏ

Thiện rảo bước lên sân thượng, đứng dựa vào thành tường nhìn xuống dưới lầu, nó đưa điều thuốc lên môi hít một hơi rồi phả khói vào không trung. Đang đưa điều thuốc lên hút phát nữa thì bị giật mất, hắn bực bội quay lại nhìn xem đứa nào to gan dám rút thuốc của hắn.

- Mày chán sống rồi hả _ gờ nắm đấm lên quay lại
- _ nó trợn tròn hai mắt nhìn thẳng nhỏ, thật sự rất đáng sợ
- À...là cậu hả _ Thiện vội vàng bỏ tay xuống nhìn nó
- Cậu lên đây làm gì _ hắn quay lưng lại với nó

- Đi theo cậu _ nó nói rồi tiến lại gần thằng nhỏ nhìn xuống dưới
- Làm gì, cậu không sợ tôi sao _ hấn hỏi
- Có, một chút lúc này _ nó nhìn hấn cười _ cậu mà đánh tôi tôi cắn cậu thật đấy
- Cắn á...cậu đâu phải....
- Gì, cậu dám nói tôi như vậy à _ nó chụp cánh tay của hấn lại đưa lên miệng
- Á.... _ hấn rút tay lại nhìn nó đau đớn rồi nhìn cánh tay mình
- Cậu thơm quá _ nó cười cười
- Ôi trời ơi
- Tránh xa tôi ra đi, cậu ghê quá
- Chỉ là hỏi sữa tắm loại gì thôi mà _ nó tiến lại gần hơn

Thiện cứ lùi lùi mà không để ý đằng sau mình nên đã vấp ngã, nó đứng đó thấy thằng nhỏ té cũng chẳng thêm đỡ dậy. Thiện thì ôm đầu đau đớn muốn khóc luôn, còn nó thì ôm bụng cười khoái chí. Thế là được một phen hai đứa cãi nhau giữa sân thượng đầy nắng đó luôn.

- Ngồi chung đi _ Thiện theo sau Linh và nó
- Hồi này hai người đi đâu vậy _ Linh hỏi khi ba đứa nó ngồi xuống bàn
- Đi đâu _ nó hỏi, hấn hỏi
- Có cần đồng thanh thế không _ Khánh với hấn bước tới bàn tụi nó ngồi xuống
- Này hai đứa cúp tiết à _ Khánh chồm tới trước hỏi nó
- Dạ không... _ nó chối _ chỉ là ra ngoài không học tiết đó thôi
- Cãi nữa chứ _ Khánh nhéo mũi nó một cái

Nó la oai oái làm cả bàn cười rần lên khi thấy bộ dạng con nít của nó. Mọi người ngồi ăn uống vui vẻ cho tới khi....

- Khá đông vui _ Ngọc nói
- Nghe nói em dạo này thân với anh Đức lắm _ Ly tới gần nó bá vai bá cổ nó nói

Nó né cái bá cổ đó, hất tay Ly ra khỏi vai mình. Nó nhìn hấn xem có phản ứng gì không, nhưng nhận lại chỉ là sự lạnh lùng. Thiện và Khánh đứng dậy cùng lúc để chuẩn bị ngăn hành động của Ly có thể làm hại nó.

- Cảm ơn chị quan tâm _ nó cười mỉa mai nói

Câu nói của nó làm cả nhà ăn ồn ào hấn lên, mọi người lại lôi chuyện Ly bị cho ra rìa với chuyện nó và hấn đang hẹn hò ra nói.

- Ý gì vậy _ Ngọc đẩy vai nó nói
- Nè...chị nói bằng miệng không được à _ Linh gắt lên khi nó bị Ngọc đẩy nó té xuống ghế
- Rồi sao nào _ Ngọc tiến lại gần Linh với vẻ muốn ăn tươi nuốt sống con bé _ muốn thử cách nói chuyện mới này không
- Thôi đi _ nó nói giọng đanh lại _ hai người muốn gì đây
- Chị chỉ tò mò không biết quan hệ của hai người là gì thôi _ Ly nói
- Chị muốn chúng tôi có quan hệ gì _ nó trả lời thách thức Ly

Cả nhà ăn ai cũng đang chú ý đến câu chuyện giữa nó và Ly. Ly thì tức đến đỏ cả mặt, không muốn bị quê thêm lần nữa Ngọc đã lên tiếng trước

- Đừng có bất kỳ mối quan hệ gì với nhau _ nói rồi Ngọc kéo Ly bước đi
- Nếu tôi nói chúng tôi đang là một cặp thì sao _ nó nói mặt cúi gằm xuống đất

Câu nói của nó làm mọi người sửng sốt, Linh thì há mồm há miệng ra nhìn nó. Thiện thất vọng ngồi thụp xuống đất, thằng nhỏ tự nghĩ sao lại thất vọng về câu trả lời đó của nó. Khánh đứng đơ ra hết nhìn Ly rồi nhìn nó sửng sờ. Ly thất thần quay lại nhìn nó căm ghét. Chỉ một mình hắn tỏ ra không có chuyện gì, còn vừa ăn vừa cười nữa. Nó ngại đến nỗi muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Tính bỏ chạy thì hắn đứng dậy giữ nó lại. Hắn ôm nó vào lòng, lấy hai tay bịt tai nó lại.

- Không cần phải nghe thêm bất kỳ lời nào nữa, cũng không cần phải thấy gì hết _ hắn lướt mắt nhìn mọi người như một lời cảnh cáo rồi kéo nó ngồi xuống ghế
- Ăn tiếp đi, anh chưa ăn xong, em cũng vậy mà _ hắn nói như không có chuyện gì xảy ra vậy

Ly thấy như vậy liền tức tối bỏ đi. Mọi người lại được một phen hết hồn khi thấy hết cảnh này tới cảnh khác.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 22

22. – Chương 22

- Các em đã bắt đầu học nhóm chưa _ thầy Minh hỏi cả lớp
 - Rồi ạ
 - Được, vậy thầy yên tâm dạy bài mới rồi
- Cả lớp chìm vào trong bài giảng vui nhộn của thầy.
- Có chuyện gì hả _ hắn hỏi
 - Không...làm gì có _ nó chối
 - Đừng có nói dối _ hắn nhìn ra cửa sổ không nhìn nó
 - Anh Cường đi công tác rồi... _ nó hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp _ 1 tuần hoặc lâu hơn
 - Ở nhà một mình sao _ anh quay qua nhìn nó
 - Chắc vậy, anh Cường bảo rằng đến nhà anh Vương ở, nhưng em không thích
 - Sao vậy, anh ta thích em lắm
 - Im đi _ nó lườm hắn một cái _ à, hay là em đến nhà anh Vương ở ta, chắc vui lắm
 - Em dám _ hắn ngồi thẳng lưng nhìn nó

Hắn và nó ngồi cười nói với nhau chẳng để ý đến bài giảng của thầy. Ly mệt mỏi muốn quay xuống xem thử bọn hắn đang làm gì nhưng khi quay xuống lại thấy cảnh tụi nó cười nói vui vẻ càng làm Ly mệt mỏi hơn.

- Các em nhớ làm bài tập đầy đủ
- Nói rồi thầy chào cả lớp ra về. Nó và hắn cũng thu dọn sách vở rồi nắm tay nhau ra về. Tình cảm của nó với hắn thân thiết như vậy khiến ai nhìn thấy cũng muốn có được.
- Ôi trời, hai người làm tôi bức bối quá _ Linh nói khi đi sau nó và hắn
 - Hi _ nó quay lại cười với con bạn
 - Hai người buông tay ra coi _ Thiện nói
 - Em kiếm một cô như Gia Bảo đi _ Khánh nói

- Làm sao mà tìm một người như cậu ấy __ Linh chen vào
- Mấy người sao vậy __ nó nói
- Đi đâu chơi cùng đi __ hấn đề nghị
- Đi đâu giờ __ Thiện hỏi, chỉ cần nhắc đi chơi là anh ta sáng mắt lên à
- Đi công viên đi __ Linh đưa ra ý kiến
- Em mấy tuổi rồi Linh __ Khánh đứng xa nhìn Linh
- Sao chớ __ Linh nhăn nhó nhìn Khánh
- Tới nhà
- Gia Bảo __ Vương gọi làm cắt ngang lời nó
- Về thôi em __ Vương lại gần tụi nó nói
- Về nhà em hả __ nó hỏi
- Về nhà anh, anh trai em đã nói với em rồi mà
- Tại sao phải về nhà anh, cô ấy cũng có nhà về mà __ hấn nắm chặt tay nó để động viên nó __ chúng tôi đang định về nhà cô bé, anh muốn đi cùng không
- Cậu... __ anh cứng họng khi hấn nói như vậy
- Vậy bọn em về trước, anh có thể đi cùng cũng được __ Thiện nói

Thiện nói rồi kéo tay Linh đi, Khánh dứt tay vào túi rồi đi theo hai đứa nó. Hấn kéo tay nó đi, nó chỉ vội cúi chào Vương một cái rồi đi. Vương ở lại tức tối lên xe chạy đi.

- Woa, nhà cậu đây á Gia Bảo __ Linh nói
- Hù __ Thiện hù Linh một cái
- Á __ Linh té vào người Khánh
- Há há __ Thiện cười khoái chí
- Thôi đi __ Khánh nhìn Thiện __ em không sao chứ __ Khánh đỡ Linh đứng dậy
- Em không sao __ Linh ngại ngừng cười __ cậu chết với tôi __ Linh trừng mắt nhìn Thiện
- Kệ tụi nó, vào thôi __ nó mở cửa mới hấn và Khánh vào nhà
- Cô chủ mới về __ Hồng chào
- Hồng về lâu chưa, Bảo mới về __ nó nói
- Em mới về thôi, cô chủ có bạn ạ
- Đừng gọi tôi như thế, đây là bạn Bảo
- Chào mọi người __ Hồng cúi đầu lễ phép chào mọi người
- Chào em/ chào bạn __ tụi nó chào lại Hồng
- Mọi người ngồi chơi, em lấy nước và đồ ăn lên ọi người
- Cảm ơn Hồng __ nó mời mọi người ra vườn cỏ bên hông nhà
- Đẹp thật đấy __ Linh nhìn mọi thứ với con con mặt ngạc nhiên
- Đẹp gì chứ, nhà tôi còn đẹp hơn nhà cậu ta __ Thiện vênh mặt lên nói
- Ờ, tôi biết nhà tôi không đẹp bằng nhà cậu __ nó cũng chẳng chịu thua

Cả bọn được một vỗ ôm bụng cười khi nó với Linh một phe cãi nhau với Thiện. Thiện là con trai mà cũng chẳng chịu nhường tụi con gái một câu. Câu nào trả lại câu đó, nhất quyết không chịu thua.

- Đồ đàn bà _ câu nói của nó là dấu chấm hết của cuộc cãi vã

Thiện đỏ hết mặt lên tức tối, nó chẳng thể mở mồm ra nói thêm câu nào. Bởi nó mà tiếp tục cãi chẳng khác nào thừa nhận tính đàn bà của mình. Nhìn cái mặt của thằng nhỏ lúc này bọn nó lại cười ầm lên. Đến khi Hồng mang nước uống ra, bọn nó đã rủ Hồng ở lại chơi cùng tụi nó.

- Về cẩn thận nha _ nó và Hồng tiễn bọn hấn ra về

- Cảm ơn về món bánh của em Hồng à, ngon lắm _ Khánh nói

- Cảm ơn anh _ Hồng cười đáp

- Về trước đi, tao học nhóm với Bảo _ hấn nói tiễn tụi kia

- Ôi trời, mấy giờ rồi _ Thiện nhìn đồng hồ rồi hét toáng lên _ em muộn học rồi, em đi trước đây

Nói rồi Thiện chạy thật nhanh đến chỗ học kèm với Lực. Chỉ còn Linh với Khánh về cùng nhau. Linh muốn ở lại với nó để về sau, vì nó ngại khi đi cùng Khánh. Nhưng hết cách rồi, hấn ở lại học với nó mất rồi. Ngậm ngùi con nhỏ tạm biệt bạn mình rồi ra về cùng Khánh.

- Hai đứa nó thích nhau à _ hấn hỏi nó

- Ai mà biết _ nó đáp rồi quay lưng vào nhà

Hấn nhún khe hai vai rồi đóng cổng vào nhà theo nó. Tụi nó bắt đầu làm bài tập trên lớp của thầy Minh giao về nhà. Có những chỗ không hiểu nó hỏi, hấn tận tình dạy lại cho nó.

Trong lúc đó Khánh và Linh đi bên nhau chẳng nói một câu nào.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 23

23. – Chương 23

- Ăn gì không _ Khánh hỏi Linh

- Anh muốn ăn gì không _ Linh hỏi ngược lại Khánh

- Anh hỏi em mà

- À....bánh tráng trộn với một ly Roma chocola bạc hà...hì _ nó nhe răng cười với Khánh

- Hì, em dễ thương thật...đi thôi

- Nhưng... em ăn nhiều lắm á _ Linh nói

- Không sao, anh đủ tiền trả tiền ăn cho em mà, cùng lắm cầm em lại rửa đĩa cho người ta thôi, anh về lấy tiền tới trả _ anh cười

- Anh này _ Linh cau có bước theo Khánh

- Đúng như em nói....chắc chắn...ăn nhiều thật đó _ Khánh nhìn Linh nói

- Xấu hổ quá _ Linh nói nhỏ xíu nhưng Khánh cũng nghe thấy

- Có gì phải xấu hổ, nhưng cô gái anh gặp bọn họ ăn ít như mèo

- Chắc giữ dáng đó _ Linh thêm vào

- Chẳng ai ăn nhiều như em cả _ Khánh nói làm Linh cứng họng luôn

- Xong rồi ..a...no quá _ Linh xoa xoa cái bụng
- Chị ơi, tính tiền cho em _ Khánh nói
- Cho em hai cốc Roma chocola bạc hà mang về, tiền dư khỏi trả _ Khánh đưa tiền cho chị phục vụ rồi ra quầy lấy hai ly Roma

Khánh đưa cho Linh một ly rồi cả hai bước ra khỏi quán.

- Đi dạo chút rồi về chứ _ Khánh gợi ý
- Cũng được...

Hai đứa nó vui vẻ nói chuyện với nhau. Đi dọc hành lang, băng qua rào chắn, tụi nó tiến thẳng vào giữa công viên. Chọn ình một ghế đá, tụi nó ngồi xuống vừa nói chuyện vừa nhìn ngắm mọi thứ chuyển động.

Nhà nó...

- Oáp...._ nó ngáp to
- Con gái gì mà ... _ hấn gắt
- Sao chứ...con gái không được ngáp à _ nó đớp lại hấn ngay

Hấn như không tìm ra được câu nào chặn họng nên đành im lặng. Lâu lâu đớp lại hấn một câu, nó cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ, tay thì nắm lấy tay hấn không rời. Không còn cách nào khác, hấn phải ngồi lại chờ cho tới khi nó tỉnh. Hấn thử gỡ tay nó ra rồi, xém mấy lần nó thức giấc nên hấn đành thôi. Rút điện thoại ra gọi về cho bác quản gia hấn xin phép ở lại nhà bạn. Vì còn bài tập chưa làm, mai hấn sẽ về sớm.

- Uhm..... _ nó dụi dụi mắt _ Oáp....buồn ngủ quá _ nó ngái ngủ

Thấy hấn nằm gục xuống bàn trước mặt nó nó giật mình nhìn đồng hồ. “ Trời đất quỷ thần ơi, 2 giờ sáng rồi “. Nó nhìn thấy tay nó đang nắm lấy tay hấn tính rút lại nhưng nó nỡ nự cười nham hiểm đành để im tại chỗ. Rút em để dễ thương ra, nó chụp lại tay nó và tay hấn đang nắm chặt. Nó mỉm cười thỏa mãn rồi rút tay lại, nhưng chưa rút hết tay thì hấn chộp lại giữ chặt. Nó bực bội, tính chửi cái tên đáng ghét này nhưng lại thôi. Vuốt vuốt tóc mái tóc đỏ hung của hấn. Nó chợt nghĩ ra ý tưởng điên rồ. Chụp lại tay hấn nắm tay nó nó cười đắc chí.

- Em thâm độc thế _ hấn nói nhưng không nhắc đầu dậy nhìn nó
- Gì chứ.... _ nó giật mình _ thâm gì, em mà thâm
- Không thì em biến thái quá
- Dám nói em biến thái nữa chứ _ nó rút mạnh tay nó ra khỏi tay hấn
- Không thì em giải thích sao việc em chụp lại tay anh và tay em đi _ lúc này hấn ngồi dậy chống hai tay lên kê cằm nhìn nó
- À...thì ...chẳng qua...chỉ là bằng chứng thôi _ nó nhanh nhẩu đáp
- Bằng chứng gì
- À...thì...anh lợi dụng nắm tay em _ nó vênh mặt lên nhìn hấn
- Để xem nào, anh lợi dụng nắm tay em được có 5 phút, còn em thì sao nhỉ _ hấn giơ tay ra đếm đếm _ em lợi dụng nắm tay anh 5 tiếng lận...anh có thể kiện em tội lợi dụng sàm sỡ trai lành đấy
- Ôi trời...anh mà là trai lành _ nó chỉ tay vào mặt hấn _ còn nói em sàm sỡ anh nữa, đáng lẽ em phải lột hết đồ anh ra rồi chụp lại, mai post lên cfs thì được rồi
- Giờ anh tình nguyện cho em làm chuyện đó đó _ hấn chụp ngón tay của nó đang chỉ vào mặt hấn
- Xí! _ nó giật ngón tay của mình lại nhìn hấn tức tối
- Gửi cho anh bức hình em nắm tay anh đi

- Làm gì __ nó giận không thèm nhìn mặt anh
- Mai ta đổi avatar đi...anh sẽ lấy tấm em nắm tay anh làm avatar, còn em lấy bức anh nắm tay em làm avatar __ hắn cười cười nhìn nó
- Lắm chuyện __ nó cũng cười

Giữa đêm có một cặp cười đùa vui vẻ bên nhau, mọi người nhìn thấy ắt sẽ có những ý nghĩ đen tối (từ 2h30 sáng tới 6h sáng, mọi người muốn nghĩ họ làm gì cũng được, miễn là đừng có đen tối quá là được, nắm tay nắm chân gì thôi nhé :3)

- Sao hai người lại đi cùng nhau vậy __ Linh hỏi
- Chẳng lẽ ... __ thiện hét toáng lên
- Mà yên hử, nghĩ gì đấy __ hắn nói
- Chỉ là cùng đường thôi __ nó giải thích
- Nhà thằng này đường kia mà __ Khánh chỉ tay về con đường lớn đối diện với đường nhà nó

Lúc này nó hoàn toàn cứng họng, chẳng biết giải thích sao hết...

- Bác tài xế chở tao tới đón Gia Bảo __ hắn đã giải vây cho nó
- Làm em tưởng... __ Thiện ném cái nhìn đa nghi về hai con người này

Từ lúc ở ngoài cổng trường cho tới khi tụi nó lên lớp, có người đứng trên lầu đều thấy hết mọi thứ.

- Để rồi xem, mấy người cười được bao lâu nữa...cứ giữ nụ cười đó trên môi nhé __ nở một nụ cười đầy tà ác người đó quay lưng bỏ đi.
- Chào bạn, bạn là Gia Bảo phải không __ một nữ sinh tới gặp nó
- À, phải, bạn là.... __ nó đáp
- Mình đến từ phòng thư của trường, có một món quà tên bạn nên mình mang tới
- Mình sao... __ nó ngạ nhiên

Nữ sinh đó dúi vào tay nó hộp quà rồi bỏ chạy đi. Linh với Thiện bước ra cửa lớp để xem nó có chuyện gì.

- Chuyển thư sao, vậy sao không có ký nhận __ Thiện hỏi
- Chịu á __ nó nhún vai rồi mở quà ra
- Cậu ta học lớp mình mà __ Linh nheo mắt nhìn cô gái đang chạy

“ Anh hai tặng em “ nó nhìn chiếc đồng hồ hiệu Rolex bên trong rồi nhìn tấm thiệp.

- Anh mình chẳng bao giờ tặng mình đồng hồ, đây cũng chẳng phải nét chữ của anh ấy
- Có thể anh ấy bạn nên nhờ ai mua rồi tặng cho cậu cũng nên __ Linh giải thích
- Ờ, cũng có thể __ nó đẹp ngay ý nghĩ ngờ rồi vào lớp cùng Thiện và Linh.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 24

24. – Chương 24

Vào giờ học...

- Các em bắt đầu ôn tập cho bài kiểm tra định kỳ hằng tháng sắp tới rồi đấy, cô muốn thành tích lớp ta đứng đầu khối 10 __ bà cô hắc ám liếc nhìn cả lớp

- Ôi trời, bài kiểm tra tháng trước tớ làm không tốt
- Làm sao mà đứng đầu khối được, tụi a2 trâu quá

Cả lớp bàn tán sôi nổi, ai cũng lo lắng cho kỳ thi tới. Vì tháng trước tụi nó đã nhận đủ hình phạt về cả đồng bài tập do đứng thứ 3 sau lớp a2 và a4. Bà cô đã nổi trận lôi đình khi tụi nó chỉ thua tụi a4 có 1 điểm, và thua tụi a2 có 5 điểm. Ngay cả nó cũng thấy lo lắng về thành tích. Nó chỉ đứng thứ 5 toàn khối, liệu lần này có vượt qua được không.

- Các em nhớ ôn bài kỹ vào, nhớ là phải đứng đầu toàn khối, đừng để cô nghe thêm tin xấu nào hết
- Dạ thưa cô __ cả lớp đồng thanh chào cô
- Tớ điên mất __ Linh quay xuống nói với nó
- Đồng bài tập tháng trước phá vỡ mọi kế hoạch đi chơi của tớ __ Thiện thêm vào
- Tớ cũng đang lo nè __ nó lo lắng thấy rõ
- Đi ăn đã rồi tính tiếp __ Thiện đứng dậy kéo nó và Linh xuống nhà ăn

Xuống tới nhà ăn, ba đưa nó một chỗ ngồi xuống bàn. Cả ba chống cằm nhìn nhau như muốn khóc vậy.

- Ba đưa đi đưa đám ai vậy __ Khánh nhìn ba tụi nó hỏi
- Anh chuẩn bị tiền mua nhang cho em đi __ nó nói
- Sao vậy __ hấn lo lắng nhưng không tỏ ra ngoài
- Bà cô chủ nhiệm lớp em bị điên rồi anh à __ Linh như muốn khóc nhìn Khánh và hấn
- Bả phạt ba đưa hả? Tội gì vậy ? __ Khánh hỏi
- Anh nghĩ tụi em bị phạt à __ Thiện nhìn Khánh nhếch mép khó chịu __ đúng là một kẻ khó ưa mà __ thằng nhỏ nói to như hét vậy
- Cái thằng này __ Khánh giơ tay lên định cú lên đầu thằng nhỏ

“ Alo alo, tôi xin thông báo, học sinh lớp 10a1 về lớp ngay...một nữ sinh lớp 10a1 bị mất đồ, một chiếc đồng hồ đắt tiền...ai tìm thấy thì về văn phòng gặp thầy Minh để trao trả

Một lần nữa tôi nhắc, học sinh lớp 10a1 về lớp ngay “

- Tôi còn chưa ăn gì nữa đó __ Thiện gắt lên
- Đi thôi __ Linh đứng dậy đi nó cũng đi theo

Tại lớp 10a1

- Các em đã đến đủ chưa __ cô chủ nhiệm nói

Bên cạnh cô là chú bảo vệ, thầy hiệu trưởng, thầy Minh và một nữ sinh lớp 10a1. Nhìn thầy hiệu trưởng rất bức.

- Từ xưa tới nay, trường mình chưa có trường hợp mất cắp như vậy __ thầy hiệu trưởng lắc đầu __ thật đáng xấu hổ
- Ai lỡ lấy thì trả lại cho bạn đi...sẽ kỷ luật nhẹ nhàng thôi __ cô nói

Mọi người nhìn nhau chờ đợi, nhưng không thấy bất kỳ động tĩnh nào. Các học sinh khác đứng đầy ngoài hành lang để xem thầy cô xử vụ ăn cắp này. Trong đó có cả hấn và Khánh nữa.

- Nếu không ai nhận tôi sẽ kiểm tra cặp từng người một, lúc đó thì đừng có hòng thoát tội. __ cô nói như thách thức tụi nó, nhưng không ai lên tiếng càng làm cô tức giận hơn
- An An, em có thể miêu tả đồng hồ của em cho cô xem được không. __ cô nhìn nữ sinh bị mất cắp
- Dạ...thưa cô...đồng hồ của em hiệu Rolex, màu ánh kim ạ

Câu trả lời của nữ sinh đó làm nó giật mình. Theo như miêu tả thì chiếc đồng hồ đó y hệt chiếc nó được nhận sáng nay. Nó giật mình khi nhìn lên cô bạn cùng lớp đó...

“ – Mình đến từ phòng thư của trường, có một món quà tên bạn nên mình mang tới “

Nó sững người khi cô bạn sáng nay với cô bạn cùng lớp là một.

- Linh đưa cặp em đây _ tiếng cô giáo nói làm nó chột bưng tỉnh
- Tôi lượt em _ nó đơ ra khi cô giáo nói
- Gia Bảo..._ cô như hét lên vậy _ tôi nói em đưa cặp em đây

Nó nhìn cô khở sở, rồi nhìn Linh và Thiện như cầu cứu. Đợi hai đứa bạn nhận ra tín hiệu của mình thì quá muộn. Đến khi cô giáo giật cặp của nó để lục soát thì tại bạn mới nhận ra nó muốn nói gì với mình. Trong đồng hồ đặc trong cặp nó được đổ ra thì có một vật lấp lánh gây sự chú ý của cả lớp.

- Ôi trời, chiếc đồng hồ
- Chẳng lẽ cậu ấy...
- Thần tượng 10a1 sụp đổ

Cả lớp bàn tán, cả học sinh đứng ngoài cũng bon chen nhau nhìn vào. Hấn và Khánh cũng giật mình khi chiếc đồng hồ rớt ra từ cặp nó. Thầy Minh thì nhìn nó lắc đầu, thầy hiệu trưởng mở to mắt để mong mình nhìn lộn đồ vật rơi ra đó.

- Đồng hồ của em _ cô nữ sinh kia chạy lại chụp lấy chiếc đồng hồ trên bàn
- Tôi không ngờ em lại là một kẻ....
- Không phải em _ nó khẳng định với cô giáo

Việc nó nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ từ mọi người nó cảm thấy sợ hãi. Nó không biết nói gì để giải thích điều này. Liệu nó nói ra có ai tin không, hay mọi người nghĩ nó là một kẻ dối trá.

- Không phải em thì tại sao nó lại trong cặp của em, em giải thích sao đây _ cô quát lớn
- Đã bảo là không phải em mà _ nó đánh giọng lại
- Em còn chối cãi nữa sao...mọi thứ đều...
- Nếu em nói em bị hại thì sao _ nó cắt ngang lời cô
- Em dám cắt ngang lời tôi sao _ cô giận dữ
- Nếu em nói em bị hại thì sao _ nó lặp lại câu hỏi một lần nữa
- Ai có thể hại em chứ...em đang nghĩ mình bị hại sao _ cô nhìn nó cười mỉa mai _ theo tôi xuống văn phòng, với hành vi của em thì em có thể sẽ bị đuổi học đây, tốt nhất nên thành thật xịu đi _ cô nói rồi quay lưng bước đi
- Nực cười _ nó cười hắt ra _ em đang tự hỏi nếu giáo viên không cho học sinh nói, không nghe học sinh giải thích thì nhưng gì giáo viên nói ra có thật sự đúng hay không _ nó trả treo
- Em giám nói vậy với tôi sao _ cô quay lại giơ tay toan đánh nó
- ... _ nó trừng mắt nhìn cô, đồng thời nhếch mép lên cười nửa miệng
- Cô Trang, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện _ thầy hiệu trưởng lên tiếng
- Em có thể làm chứng rằng bạn ấy bị hại _ Linh nói
- Em cũng có thể làm chứng cho bạn ấy _ Thiện thêm vào
- Tất cả các em có thể xuống nhà ăn, riêng 3 em _ thầy Minh chỉ ba bọn nó _ và em _ cô nữ sinh bị mất đồ _ theo tôi xuống văn phòng

- Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 25

Tại văn phòng

- • • • •

- Thì ra là vậy __ thầy hiệu trưởng nói __ thật không thể tin nổi mà

- Em....em....chỉ là....

- Chào thầy, chào cô __ tui nó chào thầy cô rồi ra về

- Cậu ta cũng xinh đấy __ Thiện nói

- Mình hoàn toàn trong sạch đúng không __ nó nói giọng run run

- Phải, câu đầu có tội __ Linh ôm nó nhưng nó run quá làm Linh cũng sợ

- Bảo à, sao câu.... __ Linh chưa nói hết câu thì nó ngội thụp xuống đất.

- Bảo à, câu sao vậy __ Thiên ngồi xuống cạnh nó

- Mình.... không có tộiđúng không __ nó nói

- Đừng nói gì hết, câu không có tôi gì hết __ Linh nói rồi đỡ nó đứng dậy

- Bảo...Bảo à Thiên vội vàng đỡ nó thay cho Linh

- Gia Bảo.... tiếng hét cuối cùng của Linh

- Ban ấy không sao phải không a? _ Linh hỏi cô y tá của trường

- Không sao, chỉ là hội chứng Hội chứng QT dài là một chứng rối loạn nhịp tim thôi, không sao hết chỉ cần nghỉ ngơi một lát là tỉnh thôi...nhưng nên cẩn thận với cô bé, cô nghĩ hội chứng này không phải mới ngày một ngày hai mà có đâu

- Cảm ơn cô ____ tui nó cúi đầu chào cô

- Không ngờ câu ấy lại bị QT... _ Thiên thở dài

- Tất cả là tại con quỷ cái kia...tớ pahri giải quyết con nhỏ đó Linh hằm hằm bỏ đi

- Nè, câu làm cái gì vậy ____ Thiên chay theo ____ đánh nhau sẽ bị phạt đó

- Hajzzzzzzzzzzzzz Khánh thở dài
-

- Lâu lắm mới xuống đây Khánh mở cửa sổ ra cho gió vào

- Ê thằng kia, còn nhớ cái ngày mày đánh tao không __ Khánh quay lại nhìn hắn

- Nhớ __ hấn cười nửa miệng
- Mà ủa thật đấy __ Khánh đưa tay lên sờ sờ nắn nắn cái mũi __ xem chút nữa nhà tao phải đưa tao đi phẫu thuật chỉnh hình rồi
- Nói quá hả thằng kia __ hấn nói
- Há há...ở lại nha...tao lên lớp trước đây __ Khánh nói
- Ủ, qua lớp toán xin cho tao __ hấn nói
- Xem đây được rồi đó __ khi Khánh đi hấn nói

Vẫn không thấy đông ghì, hấn nhìn nó chằm chằm. Hấn cúi mặt sát xuống mặt nó.

“ Gì vậy, tính làm cái trò gì vậy ? “ __ nó nghĩ thầm trong bụng __ “ anh mà dám làm chuyện đó tôi không để yên cho anh đâu “...Nó vẫn ngoan cố không chịu dậy. Hấn cúi mặt càng sát hơn, mặt hấn và mặt nó chỉ còn cách nhau có 5cm nữa thôi là mặt chạm mặt rồi. Anh dừng lại khá lâu rồi bỗng nhiên hấn thổi bay ngược tóc mái nó lên, làm nó giật mình.

- Anh làm cái gì vậy __ nó bật dậy vuốt vuốt tóc tai cho ngay ngắn
- Dậy rồi __ hấn nói
- Tự nhiên __ nó bực bội gất gỏng
- Đáng lẽ anh không nên thổi tóc em, mà phải...
- Được rồi, em dậy rồi mà __ nó cắt ngang lời hấn.
- Sợ không __ hấn chồm người tới trước sát tới đối diện nó
- Sợ...sợ....gì __ nó đỏ mặt ấp úng
- Em không sợ anh sao __ hấn tiến lại gần nó hơn nữa
- Anh ...làm gì....gì vậy __ nó lùi lại
- Em không nghĩ anh sẽ....
- Tớ mà tìm thấy con nhỏ đó thì tớ sẽ cho nó biết thể nào lễ độ __ Linh nói
- Ồi trời, hai người ...__ Thiện chỉ tay vào nó và hấn
- Á...không có gì...không như hai người nghĩ đâu __ nó đẩy hấn ra rồi vội vàng đứng dậy
- Tụi này đâu có nghĩ gì đâu __ Linh nói với về chằm chọc
- Linh à... __ nó nói
- Thôi được rồi, tỉnh rồi là tốt rồi... __ Linh nói
- Tôi mà không chạy theo kéo cậu ta về chắc có chuyện lớn rồi __ Thiện nhìn Linh nói
- Cậu tin người chịu trận đầu tiên là cậu chứ không phải con quỷ kia không __ Linh nói
- Tôi sao nào ...lúc nào cũng thích khiêu chiến vậy __ Thiện lớn tiếng
- Gì, tôi mà khiêu chiến với cậu á, chứ không phải cậu
- Thôi mà, ở đây có người bị bệnh đó... __ nó ái ngại nhìn hai đứa bạn mình
- Bệnh thì sao __ cả hai đứa quay lại nhìn nó
- À, không....hì, không sao....cãi nhau tiếp đi __ nó dựng tóc gáy lên khi bị hai đứa bạn quát đồng thanh như vậy
- Cậu có biết cậu là một kẻ khó ưa không __ Linh tiếp tục cãi nhau với Thiện
- Cậu nghĩ cậu dễ ưa lắm à __ Thiện không chịu thua

- Làm sao cậu có thể có bạn gái với cái tính như vậy chứ _ Linh nói
- Sẽ chẳng có thằng nào chịu để ý đến cậu đâu _ Thiện tiếp lời nhanh
- Hai đứa thử đến với nhau đi...chắc thú vị lắm _ hấn nói
- Anh à / Anh Đức _ tụi nó cùng lúc quát hấn
- Gì chứ, anh nói sai gì sao _ hấn nói
- Hai người mà cặp.... _ nó nói
- Im đi, không thể nào đâu _ Thiện nói
- Nằm mơ cũng không thể _ Linh nói

Nó và hấn lắc đầu khi nhìn hai cái đứa ồn ào này làm ầm ĩ cái phòng y tế này lên. Nhìn tụi nó cãi nhau rất thú vị, tụi nó không nghĩ tụi nó thích nhau. Nhưng làm sao biết được sau này sẽ như thế nào chứ.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 26

26. – Chương 26

- Hôm nay anh bận nên không học được, để mai nhá _ hấn xoa xoa đầu nó nói
- Biết rồi _ nó nói
- Nều buồn thì rủ hai đứa khùng kia tới chơi
- Hai đứa đó ồn ào lắm
- Hôm nay thứ 7 mà, thoải mái đi...tối anh tới _ hấn búng cái “phốc “ lên trán nó
- Ya, anh điên à _ nó chụp cái trán của mình lại rồi gất
- Anh đi đây _ hấn nói rồi quay lưng bỏ đi

Nó đứng trước cổng nhà tiễn hấn đi, đến khi khuất bóng hấn rồi nó vội vào nhà.

- Chị mới về ạ _ Hồng nói
- Ủa, Hồng hả _ nó giật mình nói _ Bảo mới về, hôm nay Hồng về sớm thế
- Bọn em được nghỉ tiết cuối _ Hồng đáp
- Ừ _ nó nói rồi lên lầu thay đồ

Tin tin....

“ – Tí đi đâu ko? Hnay thứ 7 mà “ _ tin nhắn của Linh

Tin tin....

“ – Thiện nk...tí đi chơi ko...” _ tin nhắn của Thiện

- Hai cái đứa này _ nó than

“ Tối nhà Bảo đi rồi tính “ _ tin nhắn được gửi tới cho hai người Thiện và Linh

Nó đợi tin nhắn gửi đi rồi nó mở tủ, lấy một chiếc quần short jeans rộng dây rút, với một chiếc áo sơ mi rộng màu trắng dài qua hông rồi bước vào nhà tắm. Tắm xong nó ra chải tóc cột cao bằng dây thun đen. Mở tủ giày ra, nó lấy một chiếc dép lê quai ngang dễ thương đơn giản rồi xuống lầu.

- Chị đi đâu sao _ Hồng đang dọn dẹp nhìn thấy nó nói

- Ra ngoài với bạn á mà, không cần nấu cơm cho Bảo đâu __ nó nói
- Dạ __ Hồng đáp
- À, hay là Hồng ra ngoài cùng tụi Bảo đi __ nó nói

King Kong

- Để em ra mở cửa __ Hồng nói
- Tới rồi à __ nó nói khi thấy hai đứa bạn của mình bước vào
- Cậu rủ cậu ta à __ Linh nói
- Tôi không được rủ sao __ Thiện không chịu thua
- Thôi đi __ nó nói __ hai người, hòa bình một phút thôi ha __ nó cười giải vây
- Đi với tụi Bảo đi Hồng __ nó nhìn Hồng nói
- Dạ thôi __ Hồng từ chối
- Sao vậy __ nó hỏi
- Chị cho em về sớm là được rồi __ Hồng nói
- Biết sao được, tùy Hồng thôi __ nó nói
- Vậy thôi, tụi này đi trước nha __ Thiện nói rồi cả ba đứa nó ra ngoài

Khi mọi người đi hết rồi, Hồng ở lại nở một nụ cười thâm hiểm. “ Tốt thế cơ á “ __ Hồng nghĩ thầm trong bụng. Cô ta cười cái tặc – giê ra giục mạnh xuống đất rồi cầm cặp bước ra về.

Tụi nó đứng trước cổng nhà nó bàn tán kế hoạch đi chơi hôm nay.

- Đi đâu giờ __ Linh hỏi
- Đi ăn gì đi rồi tí ta tới Zuums __ Thiện gợi ý

Linh mặc một chiếc đầm tùng màu cà phê sữa, cổ lá sen. Tóc xõa dài, hơi quăn, kẹp hờ một cái cặp tóc màu trắng làm nổi bật bộ tóc quăn màu đen của mình. Chân mang đôi giày búp bê màu cà phê luôn. Thiện mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, hai cánh tay màu xanh jeans. Một chiếc quần lửng màu đen dài tới đầu gối, chân mang một đôi giày vans màu xám. Đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai da bóng màu đen. Tay đeo một chiếc đồng hồ Fake dây da màu nâu. Nhìn cả hai đứa nó rất đẹp.

- Bảo biết một nhà hàng Ý gần đây, hôm trước anh Bảo đưa Bảo đi ăn một lần __ nó nói
- Vậy thì lên xe đi thôi __ Thiện mở cửa xe mời Bảo với Linh
- Ga lăng thật đấy __ Linh cười tít mắt
- Chuyện, Thiện mà __ Thiện nở mũi khi Linh khen nó như vậy
- Ôi trời __ Linh đưa tay lên trán hỏi hận câu mình vừa nói ra

Nó ngồi sau, Linh ngồi trước, Thiện lái xe. Tụi nó ngồi trên chiếc BMW màu đen phóng tới nhà hàng mà nó nói. Vào nhà hàng tụi nó chọn một bàn gần cửa sổ, khuất bóng sau hàng cây xanh trong nhà hàng.

- Ở đây đẹp quá __ Linh nói
- Đúng là rất có mắt thẩm mỹ __ Thiện khen nó
- À, mà chiếc xe đó là sao, cậu đâu đã đủ tuổi chạy xe đâu __ Linh quay qua hỏi Thiện
- À, chiếc đó là của anh Khánh __ Thiện uống một ngụm nước rồi nói tiếp __ hôm nay anh ấy đi xem mắt với bố mẹ mình rồi
- Gì, xem mắt á __ Linh hét toáng lên, buồn thấy rõ

- Ừ... __ Thiện nhìn Linh __ sao vậy, cậu thích anh trai mình à __ thấy thái độ của linh Thiện tò mò hỏi
- À...đồ ăn tới rồi kìa __ nó lái sang chuyện khác để Thiện không gặng hỏi Linh nữa

Tụi nó ăn uống, cười đùa vui vẻ với nhau. Thiện chọc Linh tức điên lên, nó thì ngồi cười khi hai đứa này đã lớn nhưng vẫn còn con nít.

- Ê, con Hồng giúp việc nhà cậu phải không __ Linh nói

Cả nó và Thiện cùng nhìn về hướng chỉ tay của Linh

- Đâu __ Thiện hỏi
- Kia kìa __ Linh chỉ
- Phải không vậy, sao cô ta ăn mặc như vậy, còn tới nhà hàng mắc tiền nữa __ Thiện nói
- Chắc người giống người thôi, nhà Hồng nghèo lắm __ nó nói

Nói thật thì nó cũng không nhìn rõ đó là ai, nên đành cho qua. Nhưng nó đâu biết đó là Hồng thật đâu. Mặc cho Linh vẫn tò mò về con người đó nhưng Thiện và nó đã khuyên con nhỏ cho qua.

- À, con bé tới rồi nè __ bố của Hồng nói
- Giới thiệu với mọi người đây là Hồng, con gái tôi __ ông ta nói tiếp
- Con chào cô chú, xin lỗi vì mọi người phải đợi con __ Hồng chào bố mẹ hần
- Chào con, không sao __ ba hần nói
- Con đẹp giống y trong hình vậy __ bà dì của hần khen Hồng
- Dạ, cảm ơn cô
- Đây là Đức, hai đứa làm quen đi __ bà dì nói tiếp
- Chào anh, em là Hồng __ Hồng đưa tay ra chào hần đồng thời nở nụ cười tươi
- Chào __ hần còn chẳng thèm nhìn Hồng lấy một cái

Hồng mặc một chiếc đầm xòe màu hồng, đi giày cao gót tay cầm một chiếc bóp đắt tiền. Nhìn rất nữ tính, không giống với bộ dạng hằng ngày của Hồng ở nhà nó. Còn hần thì Mặc một chiếc quần jeans thụng hơi rách, một chiếc áo sơ mi trắng chưa cài hết cúc. Cổ đeo một chiếc dây chuyền vàng bản to, tay đeo một chiếc đồng hồ hiệu Patek màu đen nổi bật trên làn da trắng bóc như trứng gà của hần. Câu nói của hần làm bố mẹ và Hồng ngạc nhiên. Hồng hơi què khi hần không chào nó tử tế như nó chào hần, đành rút tay về ngại ngùng.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 27

27. – Chương 27

Hai gia đình ăn uống với nhau vui vẻ, ai cũng nói chuyện với nhau riêng hần chỉ ngồi im lặng nghe mọi người nói. Ai hỏi gì nó mới trả lời, còn lại hần xem như hần không nghe thấy gì hết.

- Hôm nay rất vui __ bố Hồng nói
- Cảm ơn gia đình anh chị đã bỏ chút thời gian tới đây __ ba hần nói
- Chúng tôi mới là người phải nói cảm ơn __ bố Hồng nói
- Mong gia đình hai bên sẽ có cơ hội gặp lại trong thời gian ngắn sắp tới __ mẹ Hồng tiếp lời chồng mình

- Mong là vậy __ ba hấn nói

Nói rồi gia đình hai bên chào nhau ra về. Ba nó và dì lên xe rồi thì hấn bảo ba và dì về trước hấn về sau rồi hấn chạy moto tới nhà nó.

- No quá __ Linh nói

- Tôi không ngờ cậu ăn nhiều như vậy __ Thiện nói

- Kệ tôi __ Linh gắt

- Con gái gì mà

- Sao nào, tôi con gái sao nào

Cuộc chiến tranh miệng giữa Thiện với Linh lại bắt đầu. Nó mệt mỗi khi hai đứa này cứ kéo nó đi làm phiên tòa xét xử, tội kia toàn tra tấn lỗ tai nó.

♪ ♪ ♪

(Giai điệu tháng 7 __ July)

- Alo__ nó vội vàng bắt máy khi hấn gọi tới

- Em đi đâu rồi __ hấn hỏi

- Bọn em tới Zuums rồi, Thiện với Linh tới rủ em đi

- Ờ, vậy anh tới đó liền __ rồi hấn cúp máy phóng xe tới Zuums

Tiếng nhạc sập sinh bắt đầu to dần khi tụi nó tiến gần vào trong. Hôm nay Zuums không được đông như mọi ngày. Có lẽ gần tới kỳ thi nên nhiều học sinh ở nhà ôn bài. Tụi nó toàn là những kẻ khai gian tuổi tác để đến bar và vũ trường thôi.

- Lần đầu tôi đến những nơi như thế này đây __ Linh nhăn nhó nói khi bước vào

- Há há, đúng là quê mùa __ Thiện lại chọc Linh

- Cậu dám nói như vậy với tôi à __ Linh nói

- Mình tới đây lần này là lần thứ 3 __ nó xòe ba ngón tay nhìn Linh

- Hay quá __ Linh liếc xéo cô bạn ngoan hiền của mình

- Ngồi đây đi __ Thiện kéo tụi nó lại bạn bọn hấn hay ngồi

- Anh chị dùng gì ạ __ bồi bàn tới hỏi

- Như cũ đi anh __ Thiện nói __ hai bà uống rượu được không

- Không __ Linh lo lắng nói

- Cho em hai ly cocktail Chanh Dây Bottel đi ạ __ nó nói

- Dạ có liền __ bồi bàn cúi chào tụi nó rồi bỏ vào

Tiếng nhạc sập sinh cùng ánh đèn chói lóa làm cả ba đứa tụi nó hơi ngà ngà say. Thiện đã gọi đến chai Ballantines thứ 2 cho cả ba đứa nó. Linh cũng say mềm rồi, bgoi nói luyên thuyên, còn nó thì vẫn còn chút tỉnh táo.

- Anh ấy sẽ có người con gái khác hả __ Linh nhìn Thiện hai con mắt ướt khòe

- Bộ Linh thích anh ấy hả __ Thiện hỏi

- Nhưng giờ hết rồi, anh ấy có người khác rồi __ Linh nắc nhe

- Quên đi, Linh với Thiện cũng được nè __ nó cũng lè nhè nói

- Gì chứ __ Thiện cười __ bộ Bảo không biết Thiện thích Bảo à

- Thiệt hả __ Linh như muốn khóc òa lên vậy
- Há há, nói đùa vui thế __ nó cười to
- Ai cũng đã có mục tiêu hết rồi __ Linh nắc nghen
- Thiện không có đùa đâu __ Thiện nghiêm túc hẳn lên
- Hức __ Linh khóc òa lên, nó cũng không cười nổi nhìn Thiện ngơ ngác
- Nhưng giờ Thiện không thích Bảo nữa __ Thiện uống hết ly rượu của mình nói
- Thiện à __ nó không thể cười nổi với câu nói đó
- Bảo với anh Đức là của nhau rồi, Thiện chẳng muốn chen vào lèm gì __ thằng nhỏ lại uống tiếp một ly nữa __ Thiện ghét Bảo lắm...nắc....Thiện thích người khác rồi
- Thiện à __ nó nói

Thiện đứng dậy lại ngồi bên cạnh Linh đang úp mặt xuống bàn khóc nức nở. Thiện đỡ nó dậy lau nước mắt cho nó rồi mỉm cười nói

- Giờ Thiện thấy Thiện thích Linh hơn thích Bảo rồi __ Thiện cười hiền hậu
- Cậu...nói...gì __ Linh vừa nắc cục vừa nói
- Thiện nói Thiện thích Linh, Thiện thích Linh __ Thiện nói lại
- Oa Oa __ Linh khóc còn to hơn trước chồm tới ôm chầm Thiện

Thiện đỡ mãi mà Linh không chịu nín, nó có nói gì cũng không được. Thiện đứng dậy đỡ Linh ra xe để đưa con bé về nhà khi con bé ngủ quên do khóc nhiều. Lúc này chỉ còn có mình nó ngồi ở đây. Nó cũng mệt rồi, nhưng phải chờ Thiện quay lại nó mới về được.

Nó rút điện thoại ra xem có tin nhắn hay cuộc gọi nào không, nhưng chẳng thấy gì. Đồng hồ thì đã điểm 10 giờ hơn rồi.

- Sao bảo là tới mà, giờ đã hơn 1 giờ đồng hồ rồi __ nó làu bàu
- Em gái, ngồi một mình à __ một tên đầu trọc lại ngồi gần nó
- Tôi có bạn __ nó nhìn tên kia khinh rẻ nói
- Anh ngồi cùng chung cũng được mà __ hắn bắt đầu giở trò với nó
- Tôi đã nói là không cần mà __ nó đẩy tên đó ra __ tôi có bạn ngồi cùng rồi
- Em cho anh ngồi chung đi __ hắn giở trò sàm sỡ nó
- Tránh ra đi __ nó chống cự __ tôi....

Bụp...Binh....Chát hàng loạt tiếng động lạ làm mọi người la hét dữ dội. Nó mở mắt ra thì thấy hắn đang đánh tên khốn kia chảy máu quá trời.

- Cô ấy nói là không cần mà, cô ấy nói là cô ấy có bạn ngồi chung rồi mà __ hắn nghiêng răng chèo chèo nói với tên mập kia
- Tên khốn __ tên mập kia vẫn còn chửi hắn
- Anh Đức, thôi đi __ nó chạy lại giữ tay hắn lại trước khi hắn đánh chết tên mập kia

Hắn tức giận hất mạnh tên mập kia xuống, tên mập đó ngã xuống cái bàn thủy tinh gần đó. Tiếng vỡ đồ vang to làm khách trong sàlòn hét âm ỉ lên. Hắn nắm tay nó kéo ra khỏi sàlòn. Nó vẫn chưa tỉnh, chỉ cảm giác bây giờ nó được bình an rồi thôi. Nó ngồi sau moto hắn, hắn rất bực bội khi thấy nó như vậy. Gió đêm rất lạnh, nó ngồi sát vào hắn rồi ôm chặt. Động tác của nó làm hắn giật mình, hắn phần nào nguôi giận khi nó ôm hắn như vậy. Hắn biết dù chỉ là trong cơn say nó mới làm vậy với hắn thôi, nhưng hắn cũng rất vui.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 28

28. – Chương 28

- Không có ai ở nhà sao __ hấn mở cửa vào nhà nhưng nhà tối om

Hấn dìu nó lên phòng, đặt nó lên giường rồi kéo chăn đắp cho nó. Khi hấn đứng dậy thì nó kéo tay hấn lại làm hấn ngã xuống giường. Nó ngồi dậy ôm chầm lấy hấn, hấn có gỡ tay nó ra nhưng nó càng ôm chặt hơn.

- Anh nói là tới mà không tới __ nó lè nhè nói
- Ai xấu xa hơn đây, em ăn mặc như vậy tới nơi đó một mình mà còn __ hấn bực bội nói lại
- Đáng lẽ anh phải tới chứ __ nó gắt
- Gì chứ...giờ con mở mồm ra trách mắng anh nữa sao __ hấn cũng không chịu thua

Nó thở mạnh, hơi thở của nó phả vào da hấn làm hấn cảm thấy hết sức “mẫn cảm “. Hấn khổ sở nuốt nước bọt rồi gỡ tay nó đặt nó. Vừa đỡ nó nằm xuống anh vừa nói.

- Cứ nhau vậy làm sao anh chịu nổi __ hấn vuốt vuốt tóc nó
- Em cứ như vậy anh sẽ không thể giữ được bản thân mình thì sao __ hấn mỉm cười âu yếm nhìn nó
- Ngủ ngon nhé, tình yêu của anh __ hấn hôn lên trán nó rồi đứng dậy.

Hấn bước ra rồi đóng cửa phòng lại, hấn bước xuống lầu thì nghe thấy tiếng khóc của nó.

- Không...
- Không...má ơi....
- Má ơi....đừng mà...

Hấn chạy vội lên phòng nó xem đã có chuyện gì xảy ra. Mở cửa hấn chạy lại giường, thấy nó đang khóc ướt gối, còn nằm quần quai trên giường. Hấn vội vàng gọi nó dậy.

- Bảo à...dậy đi
- Bảo à, dậy đi mà __ hấn quát lên khi thấy nó chìm sâu vào trong cơn ác mộng
- Gia Bảo, em dậy đi __ hấn la lớn để đánh thức nó dậy

Nó giật mình tỉnh giấc như hai mắt vẫn ướt nhòe. Người nó nhìn thấy sau cơn ác mộng này là hấn, nó cảm thấy an lòng hơn. Hấn lo lắng khi thấy nó toát hết mồ hôi lạnh ra rồi còn khóc nữa.

- Em không sao chứ __ hấn hỏi nó
- Em không sao __ nó nói nhưng giọng hơi run
- Anh thấy trong cơn mơ em gọi....
- Không có...em đã nói là không có gì rồi mà __ nó cắt ngang lời hấn
- Ờ, thì không có __ hấn lau giọt nước mắt còn vương trên má nó

♪ ♪ ♪

(Giai điệu tháng 7 __ July)

- Khuya rồi, giờ này còn ai gọi nữa __ hấn với tay lấy điện thoại cho nó
- Alo __ nó nghe
- Em là Gia Bảo, em gái của Gia Cường phải không
- Dạ phải, có chuyện gì không ạ

- Anh là cấp dưới của anh Cường, anh gọi điện báo cho em biết anh Cường bị tai nạn giao thông bên này....
- Anh nói gì _ nó hốt hoảng nói
- Anh Cường đang cấp cứu, em thu xếp qua đây với anh đi...anh sẽ thu xếp cho người tới đón em
- Tút tut tut....
- Không thể nào _ nó vứt mạnh điện thoại đi

Chiếc điện thoại rớt xuống đất bị vỡ màn hình. Hắn ôm chầm nó lại để giữ nó bình tĩnh hơn. Nó khóc thét lên đau đớn, hắn không biết nội dung cuộc điện thoại là gì, nhưng hắn biết những gì nó nghe được chắc hẳn rất đáng sợ.

Sáng hôm sau

- Em đã thu dọn hành lý xong chưa _ anh Vương tới đón nó
- Làm sao anh biết _ nó ngạc nhiên hỏi
- Anh với Cường làm cùng công ty mà _ Vương nói
- Dạ, xong rồi anh _ nó mệt mỏi nói
- Ta đi thôi _ Vương giúp nó đưa hành lý lên xe
- Em đi đây _ nó nắm tay hắn nói
- Ủ, đi rồi về _ hắn siết mạnh tay an ủi nó
- Ủ _ nó gật đầu rồi lên xe

Hắn vẫn đứng đó cho đến khi chiếc Lamborghini khuất bóng. Lên moto hắn nổ máy rồi chạy theo, không biết bản thân hắn nghĩ gì nhưng hắn có linh cảm không tốt cho chuyến đi này của nó. Hắn có cảm giác sẽ phải rời xa nó trong thời gian dài rồi. Hắn chạy ra sân bay nhưng chưa tới nơi hắn đã dừng xe lại, dựng chân trống lên hắn ngược nhìn lên bầu trời. Chiếc máy bay đã cất cánh rồi, hắn vẫn đứng đó nhìn chiếc máy bay cho đến khi hắn chỉ thấy một vệt dài màu trắng khỏi hắn mới bỏ về.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 29

29. – Chương 29

Vài ngày sau...

- Không có tin gì ở bên đó hả _ Linh hỏi khi cả đám tụ tập nó đang ở trong nhà ăn
- Không _ hắn buồn bã nói
- Rồi con bé sẽ về mà _ Khánh an ủi thẳng bạn

1 ngày, 2 ngày rồi 1 tuần, 2 tuần trôi qua bọn hắn vẫn chẳng nghe được tin gì từ nó. Điện thoại thì không liên lạc được, Facebook thì không lên, zalo thì ngừng hoạt động. Tất cả mọi người ai cũng lo lắng cho nó.

Hắn vẫn phải đi gặp Hồng thường xuyên do ba hắn áp đặt. Khánh dạo này cũng tránh xa tụ tập nó hơn vì vừa phải học vừa phải lo làm tốt vai trò của một người con ngoan. Đối tượng mà Khánh được gia đình sắp xếp đó chính là Ly. Ly là người mà trước đây Khánh thích, nhưng trong mắt Ly chỉ có Đức mà thôi. Khánh đã chấp nhận từ bỏ, nhường Ly lại cho Đức. Khi nó đến và hòa nhập vào cuộc sống của bọn hắn thì hắn đã dần thay thế chỗ của Ly thành chỗ dành cho nó. Nhưng lại một lần nữa, Đức lại là người nó chọn. Khánh cũng tức nhưng không biết làm gì nên đã cho qua. Từ khi đi gặp mặt vị hôn phu của mình tới giờ, Khánh không còn chơi thân với hắn nữa. Cũng ít đi chơi, gần như thay đổi thành một người khác, hoàn toàn mới.

Riêng hai kẻ ồn ào nhất thế giới kia nay đã thân thiết hơn, đi đâu cũng đi cùng nhau cứ như có băng keo dính vào tụi nó vậy

- Căn thận anh hai __ nó đỡ anh nó đi
- Anh đã nói là anh khỏe rồi mà __ anh nó nói
- Bác sĩ nói anh cần được chăm sóc đặc biệt để xương phục hồi __ nó dặn anh nó
- Biết rồi, em già quá __ anh nó cú đầu nó một cái
- Ya, anh này __ nó đánh lại anh nó
- Nào, hai anh em, lên xe về nhà thôi __ Vương chạy xe tới trước sân bay
- Em nhớ nhà mình quá __ nó tung tăng xuống xe vội mở cổng vào nhà
- Gần cả tháng rồi anh mới trở về __ anh nó nói
- Vào thôi __ Vương kéo vali vào sau hai anh em nhà đó
- Bụi quá __ nó nói __ y như nhà hoang vậy
- Con bé Hồng không tới dọn dẹp hả __ Vương nói
- Nó nói gia đình nó chuyển đi nên nó không làm nữa __ anh nó giải thích
- Ra là vậy __ nó nhún vai __ anh đành phải thuê người khác thôi

Wương giúp anh em nó dọn dẹp lại ngôi nhà của mình. Xong rồi ba người cùng nhau đi ăn tối.

- Mai em đi học lại à __ Vương hỏi
- Dạ...
- Sao không nghỉ ngơi vài ngày đi __ Vương nói tiếp
- Em không sao __ nó nói
- Ủa, kia có phải bạn em không __ Cường hỏi nó
- Ai cơ __ nó ngược lên nhìn
- Thăng ku hôm trước đó __ anh nó chỉ

Nó nhìn theo hướng tay anh nó chỉ, nó mỉm cười khi người nó nhìn thấy là hấn. Nó đứng dậy tính chạy theo để tạo bất ngờ cho hấn. Nhưng khi nó đứng dậy thì thấy bên cạnh hấn còn có một người nữa. Một cô cao hơn nó, vì nó thấy người đó đứng ngang tai hấn trong khi nó chưa đứng tới vai hấn nữa là. Người đó chắc đẹp hơn nó, bởi những cô gái ăn mặc sexy thì thường người ta đẹp nên người ta có quyền nó nghĩ như thế. Hấn đang vòng tay qua eo người con gái đó, hai người cùng bước ra khỏi nhà hàng.

- Bạn em hả __ anh nó hỏi
- Dạ không __ nó đáp

Nó mong người nó nhìn thấy không phải là hấn, chắc nó nhìn lầm thôi. Chưa lần nào nó nhìn nhầm hấn, nhưng lâu rồi không gặp hấn thì chắc hấn sẽ thay đổi ít nhiều về bề ngoài. Nó ngồi xuống tự an ủi mình.

Sáng hôm sau

- Gia Bảo à, dậy đi anh đưa đi học __ anh nó dưới nhà gọi vọng lên lầu

Xuống tới bếp anh nó thấy một mẫu giấy note được dán trên tủ lạnh.

“ Em tự đi học, anh hai nhớ là không được

đi đâu hết á...anh hai còn yếu lắm đó.

Buồn thì gọi anh Vương tới chơi nha...

Chiều em về mua Tiramisu cho ăn nhá ^__^

Gia Bảo....”

- Con bé này __ anh mở tủ lạnh ra lấy hộp sữa hôm qua anh cùng nó với Vương đi siêu thị ra uống.
- Hôm nay phải tìm người giúp việc mới thôi __ anh cất hộp sữa vào tủ lạnh rồi lên nhà

Nó tung tăng tới trường, nó đứng từ xa để nhìn. Từng học sinh một vào trường, nó chờ cho đến khi những người nó muốn gặp đến thì nó mới tiến tới. Nụ cười trên môi nở tươi với suy nghĩ hù dọa nó một phen hú hồn. Nhưng ngay lập tức bị dập tắt khi hắn bước xuống chiếc Macan S hơn 3 tỷ đồng cùng một người con gái xinh đẹp. Người con gái đó ôm tay hắn bước vào trường.

- Bảo...phải Bảo không __ Linh nói
- Ừ bảo nè __ Nó vội lau giọt nước mắt sắp rơi rồi quay lại mỉm cười nhìn con bạn mình
- Đúng là Bảo rồi, Gia Bảo, đúng là Trịnh Gai Bảo rồi __ Linh chạy lại ôm chầm lấy con bạn mình khóc nức nở
- Bảo đây __ nó ôm bạn mình an ủi
- Tổ trưởng cậu không về nữa chứ __ Linh đẩy con bạn ra trước mặt nhìn từ đầu đến chân __ Không có một tin tức nào nữa chứ __ Linh la lớn làm người đi đường nhìn tụi nó
- Mình bị mất điện thoại không có cách nào liên lạc với mọi người hết __ nó giải thích __ điện thoại mới nè, sim mới nữa __ nó rút điện thoại ra bấm bấm giải thích
- Con quý...hức __ Linh ôm con bạn mình đánh yêu
- Xin lỗi mà __ nó nói

Xong màn chào hỏi đầm đìa nước mắt tụi nó kéo nhau vào trường. Linh vẫn chưa chịu tha lỗi cho nó, Linh nói cứ cho đt với zalo không liên lạc được vậy con facebook...Linh cứ cằn nhằn nó hoài. Nó vào trường mọi người ai cũng xì xầm với nhau.

- Gia Bảo phải không
- Nghe nói bạn ấy mới đi Mỹ về
- Tao cứ tưởng nó đi luôn rồi chứ

Đám học sinh túm tụm lại bàn tán. Ai cũng chỉ chỉ chỏ chỏ nó. Nó chẳng muốn để tâm đến chuyện mọi người nói gì nó nữa, chuyện nó quan tâm lúc này chính là người con gái đi cùng hắn là ai. Giờ thì nó cũng đang nghi ngờ người nó nhìn thấy tối qua không ai khác chính là hắn. Cái lưng dài bờ vai rộng và mái tóc màu đỏ hung đó.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 30

30. – Chương 30

- Uầy uầy....nghe nói Gia Bảo lớp mình trở về rồi __ cái radio lớp nó chạy vào lớp thông báo chó lớp nó biết
- Gì
- Gia Bảo về rồi hả
- Mà nghe đâu ra tin đó đó radio

Cả lớp nhốn nháo hết cả lên khi đồ dồn ra hành lang để tìm nó. Cả khối 10 cứ nhôn nhao lên. Khi nó xuất hiện tụi con trai lớp nó hò hét ầm ĩ hết cả lên.

- Gia Bảo 10a2 quay trở lại rồi _ Radio đứng lên bàn hét lớn
- Thằng khùng _ Linh kéo thằng bạn mình xuống
- Làm quá à _ lớp nó xúm vào đánh thằng radio hội đồng
- Hi... _ nó gãi đầu _ chào cả lớp, Bảo về rồi nè
- Ủa ai vậy mà
- Con nhỏ này xinh à
- Tao với mày cá xem bao lâu nó đổ không

Mấy thằng con trai trong lớp giả vờ như không quen, tụi con gái cũng chỉ chỉ chỗ chỗ nó. Nó tưởng mọi người quên nó thật nên nó sưng sờ nhìn mọi người. Thằng radio một lần nữa nghịch dại. Thằng nhỏ đứng lên đập bàn thu hút sự chú ý của cả lớp.

- Gia Bảo là của tao _ nó vỗ ngực
- Đây thì của tao _ thằng Thiện từ ngoài bước vào ném nguyên ổ bánh mì hán đi mua cho Linh vào mặt thằng radio
- Há há _ cả lớp cười thằng nhỏ
- Ai đây _ Thiện chỉ tay vào nó hỏi làm cả lớp giật mình
- Cậu... _ nó hoảng hồn
- Thiện à...đây là Gia Bảo, Trịnh Gia Bảo đó _ Linh ngạc nhiên
- Gia Bảo hả _ Thiện đi một vòng xung quanh nó
- Quen mà _ nó nhìn Thiện như cầu cứu
- Ờ, quen mà _ Thiện búng vào trán nó một cái đau điếng làm cả lớp cười ầm lên
- Cậu _ nó nhăn mặt đau đớn
- Cậu giỏi lắm, làm tụi này lo lắng _ Thiện nói
- Hi _ nó cười trừ

Cả lớp vui hẳn lên khi có nó, niềm tự hào, niềm tin của lớp. Từ giáo viên tới học sinh ai cũng thấy vui vẻ trong ngày hôm nay hết.

Ở lớp 12a1

- Gia Bảo về rồi hả _ Khánh hỏi hán

Đang viết bài hán làm rớt cây bút xuống bàn.

- Ai nói
- Mày không biết gì sao _ Khánh nhặt cây bút lên cho hán _ tao tưởng mày biết

Khánh nhếch mép cười nửa miệng nhìn hán rồi bỏ đi. Ly ngồi bên này nghe thấy khánh nói cũng giật mình hoảng hốt. “ Con khốn đó về rồi à, sao không đi luôn đi cho tao nhờ chứ “. Tức giận ly đứng dậy ra khỏi lớp. gọi điện cho ai đó. Hán như người mất hồn, không tin vào tai mình những gì mới nghe, hán nhìn ra cửa sổ xuống lớp nó thì thấy nó đang ngồi đó. Bằng da bằng thịt đang ngồi đó, bạn bè thì bu quanh cười nói. Hán như vừa làm mất thứ gì đó, vội vàng đứng dậy chạy qua khối 10 để lên lớp nó.

- Phù phù phù _ hán thở dốc đứng trước lớp nó

Nó nhìn thấy hấn rất vui, đã bao lâu nó không thấy hấn rồi. Đã bao lâu nó không được hấn nắm tay rồi, và cũng bao lâu nó không được hấn hôn lên trán rồi. Nó nhớ hấn lắm, nước mắt đang trực trào ra. Chỉ cần nó chớp mắt nhẹ một cái thôi nước mắt sẽ trào ra và rơi xuống. Nó đứng dậy để tiến ra chỗ hấn thì Linh đứng dậy kéo tay giữ nó lại. Nó chớp mắt nhìn Linh làm nước mắt rơi xuống. Ánh mắt nó như muốn hỏi Linh “ Chuyện gì vậy? “ thì ngoài cửa có tiếng nói, một tiếng nói quen thuộc làm nó vội ngoái đầu ra nhìn.

- Anh à, hi, xuống tìm em hả

Hồng?...giọng nói này làm nó nghĩ tới Hồng. Nó đợi sự xuất hiện của chủ nhân giọng nói đó. Người con gái chạy tới ôm chầm lấy hấn, còn hôn lên má hấn nó. Người đó cười tươi lắm, nụ cười này không thể nhầm lẫn được. Hồng...đúng là Hồng...Nó ngạc nhiên hết sức. Linh kéo nó ngồi xuống ôm nó, bịt hai tai nó lại để nó không nghe thấy những điều người con gái đó nói. Hai dòng nước mắt nó rơi khi người con gái đó cất tiếng nói. Làm sao đôi bàn tay nhỏ bé của Linh có thể ngăn những tiếng nói đó lọt vào tai nó. Đôi mắt nó nhìn chăm chăm về người con trai đó, người nó đã nghĩ mình yêu.

- Anh tìm em à, lớp em bên kia mà _ Hồng nói

- Anh xuống tìm em như vậy làm em cảm động quá _ Hồng dụi mình vào lòng hấn

- Anh nhìn ai vậy _ Hồng nhìn vào lớp nó theo hướng mắt của hấn nhưng không thấy nó

- Đâu có ai _ Hồng nhún vai rồi nói tiếp _ ta đi thôi anh

- Buông tôi ra _ hấn đẩy mạnh Hồng ngã xuống đất rồi bỏ đi

- Anh à, sao lại làm vậy với em _ Hồng đứng dậy phui phui đồng phục rồi chạy theo hấn

Nó như ngẹt thở lại khi hấn nhìn nó, chuyện này là sao? Tại sao người đó lại là Hồng ? Sao anh hai nói Hồng chuyển đi nơi khác mà ? Anh ấy không muốn giải thích gì với mình sao ? Chỉ cần giải thích cho nó hiểu chuyện gì xảy ra trong suốt thời gian quá nó sẽ hiểu mà...Nó nhắm mắt lại thật sâu cho nước mắt chảy hết ra. Thiện vỗ vai an ủi nó, Linh cũng như muốn khóc theo nó khi thấy nó đau đớn như vậy. Hấn bỏ đi nhưng hấn cũng không thể không thắc mắc. “ Tại sao em lại quay về, em đã bỏ tôi đi rồi mà. Em còn chẳng thèm liên lạc với tôi nữa mà, vậy mà giờ lại tỏ cái vẻ mặt đó là sao chứ “ Hấn hét thầm trong bụng.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 31

31. – Chương 31

Giờ ăn đến, tụi nó kéo nhau xuống nhà ăn. Những câu chuyện hài hước của Thiện về đám bạn trong lớp, giáo viên bộ môn trong suốt thời gian nó đi đã làm nó vui đi bớt phần nào. Nó có khả năng giả vờ vui rất siêu phàm, chỉ sau khi hấn đi nó nhắm mắt thật sâu cho nước mắt ra hết thì nó lau nước mắt còn vương trên gò má. Rồi lại cười tươi nhìn bạn bè trong lớp của mình. Nó cười tươi như không có chuyện gì xảy ra vậy. Mọi người cứ nghĩ nó chắc sẽ đau lắm khi thấy chuyện đó nhưng đã lắm. Nó giả vờ như không quen biết con người đó, giả vờ như chưa từng biết đến con người đó, giả vờ như nó không biết đến sự tồn tại của con người đó trên đời này.

- Làm sao cậu tìm ra con nhỏ đó _ nó nói

- Trời, con nhỏ đó học cùng tớ cấp 2 mà tớ không biết đó _ Linh ăn một miếng to rồi nói tiếp _ không ngờ con nhỏ đó lại thâm độc như vậy

- Rồi cậu làm gì cậu ta _ nó hỏi tiếp

- Linh kinh khủng lắm Bảo à _ Thiện nói _ biết trước tớ chẳng chịu làm bạn trai cậu ấy đâu, có ngày gãy cổ như chơi _ vừa nói vừa kèm theo động tác làm nó không thể nhịn cười được mà cười sặc sụa

- Mình có làm gì cậu ta đâu, chỉ tát cậu ta có mấy cái à _ Linh hồn nhiên nói

- Có mấy cái à _ Thiện nhái theo
- À, thật ra thì... hơi quá tay, hì _ Linh cười
- Cậu ấy đánh con nhỏ không thương tiếc, nếu tớ không ngăn lại thì án mạng xảy ra là có dư á _ Thiện thêm dầu vào lửa
- Thôi nha, tôi nhịn đủ rồi đó... _ Linh quay qua nhìn Thiện _ cậu tin cậu gãy cổ như lời cậu nói không _ Linh bặm môi trợn mắt nhìn Thiện hung tợn
- Há há... _ nó thì ngồi cười khoái chí
- Về rồi à _ giọng nói vang lên làm nó giật mình quay lại
- Anh Khánh _ nó cười tươi nhìn anh
- Chào em, lâu quá không gặp _ Khánh ngồi xuống cạnh nó _ xinh lên nhiều nhỉ
- Hì, anh quá khen _ nó nói
- Hai đứa nó bị gì vậy _ Khánh hỏi khi nhìn hai đứa kia mặt xùm mặt vục lên
- Anh đừng quan tâm _ Linh nói
- Kệ tui tui _ Thiện nói
- Xí _ sự trùng hợp này làm tui nó nhìn nhau chóa lửa hơn

Khánh hỏi thăm anh nó và tình hình của nó bên kia. Anh và nó trò chuyện say mê nên đâu biết đến sự xuất hiện của Ly cũng như hấn và Hồng.

- Ôi trời, đây không phải là Gia Bảo 10a2 sao _ Ngọc nói lớn

Bọn nó ngưng hẳn cuộc trò chuyện riêng để chú ý xem người vừa phát ngôn. Nó hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh ra, nó đã chuẩn bị tinh thần để tiếp đón những vị khách này rồi.

- Phải, Gia Bảo 10a2 đây _ nó quay lại mở nụ cười tươi

Nó cũng biết sẽ có những ai đứng đối diện nó. Đúng như nó dự cảm: Ngọc, Ly, hấn và Hồng. Nó nhìn hấn, nhưng tránh ánh mắt đi khi hấn nhìn nó. Hồng hết sức ngạc nhiên khi gặp lại nó. Nhưng dù cố gắng không quen biết Hồng cũng không thể thay đổi sự thật trở trêu này.

- Đã lâu không gặp em _ Ly nói
- Cảm ơn chị _ nó nhếch mép khinh bỉ
- Anh không có gì muốn nói với bạn gái cũ của mình sao anh Đức _ Ly như chọc vào nỗi đau của nó

Giới thiệu với em, đây là Hồng, em họ tôi, là vị hôn thê của anh Đức _ Ly như đang cố ngoáy sâu vào vết thương của nó vậy

Nó như suy sụp khi Ly nói như vậy, nó tưởng chừng như sẽ ngã khụy xuống khi nghe như vậy, Nhưng nó không cho phép bản thân nó gục ngã như vậy. Nó chẳng có lý do gì để gục ngã cả, nó đâu phải là kẻ lụy tình. Hấn đã từ bỏ nó trước mà, là nó không thể liên lạc với mọi người chứ đâu phải nó cố tình không liên lạc đâu. Tại sao lại làm vậy với nó kia chứ?

- Bạn gái cũ _ nó nhìn Ly _ hôn thê _ nó chuyển mắt qua nhìn Hồng
- Thôi đi _ hấn khó chịu nói
- Ai là bạn gái cũ chứ ... _ nó nói
- Đừng tự an ủi mình như thế _ Ngọc chen vào
- Chị tin giữa chúng tôi có quan hệ gì sao _ nó nhìn Ngọc
- Chỉ có những thứ mù quáng như các chị mới tin như thế thôi _ nó trừng mắt nhìn Ly

- Thứ gì _ Ngọc quát _ ý mày là sao hả _ Ngọc giờ cao tay đòi đánh nó
- Chị mà đánh bạn ấy tôi không để yên cho chị đâu _ Linh quát
- Tôi đang không biết chị nghĩ gì đây _ nó nhìn Ly khinh rẻ
- Thôi đi Bảo _ Khánh nói
- Anh đừng có bênh chị ta , khi nào hai người là vợ chồng đã _ Thiện hét lên

Nó quay lại nhìn Khánh ngạc nhiên, nó không thể tin chuyện đang diễn ra nữa. Nó lườm hằn và Khánh cay đắng.

- À...sao lại như vậy chứ _ Hồng đặt khay cơm xuống rồi tiến lại gần nó _ nếu mọi người đã lâu không gặp thì nên ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng chứ, ai lại cãi nhau như vậy
- Bạn là Gia Bảo à, mình là Thảo Hồng, học sinh lớp 10a1 chuyên Lý
- Bạn sao _ nó nhìn Hồng _ người giúp việc mà đòi ngang hàng với chủ sao
- Đúng là không biết xấu hổ _ Linh cười

Câu nói của nó khiến hết thảy mọi người ai cũng ngạc nhiên trừ Linh và Thiện. Mặt Hồng tái mét, cứ như làm sai chuyện gì bị mọi người phát hiện vậy. Mọi người bắt đầu xôn xao lên khi biết tin vị hôn phu của “Hoàng tử Thiên Vương” lại là một kẻ ôsin.

- Cẩn thận lời nói của mình _ hằn nhìn nó đau đớn
- Anh không biết gì hay cố tình không biết _ nó nói
- Bảo à, cô ta là con gái duy nhất của tập đoàn Trần Lập lớn thứ 3 sài gòn đó _ Linh cười nhạo _ ngạc nhiên chưa
- Con gái đại gia giả danh nữ ôsin sao _ nó cúi mặt sát mặt Hồng nói
- Ôi trời thì ra là vậy
- Vậy mà mình cứ tưởng cô ta tốt đẹp
- Chắc là chuyện tình tay ba bị kẻ thứ ba cướp mất đây

Đám học sinh bàn tán xôn xao, Hồng đỏ mặt tức giận.

- Ăn nói cho cẩn thận vào _ Ly chụp tay nó đưa lên cao trừng mắt nhìn nó nói
- Hỏi em gái chị em tôi nói sai điều gì _ nó giật tay ra nói
- Cậu đang nói gì vậy, tôi không hiểu _ Hồng giả vờ như không biết gì
- Hừ, chắc tôi nhìn nhầm quá _ nó nghiêng đầu nhìn Hồng
- Em nói vậy là ý gì _ hằn đặt khay cơm xuống bàn rồi kéo tay nó lại gần hỏi
- Buông ra _ nó nhăn nhó nói
- Anh hỏi em nói vậy là ý gì _ hằn gầm nhẹ
- Tôi nói anh buông tôi ra _ nó đánh giọng nhìn hằn buộc lòng hằn phải buông tay nó ra
- Anh cần lời giải thích _ hằn nhìn nó đau đớn
- Buông tha cho bạn ấy đi _ Thiện chen vào kéo nó ra
- Mày tránh ra đi Thiện _ hằn quát mắt nhìn Thiện rồi chụp tay nó giữ lại
- Sao anh không tự hỏi người thân của mình đi _ Thiện kéo nó đi
- Không phải tao đã cảnh cáo mày rồi sao

Hắn chồm tới nắm lấy cổ áo Thiện rồi giáng vào mặt Thiện một cú đấm đau điếng đến tối sầm mặt mày. Mọi người đứng gần đó thấy vậy liền la hét bỏ chạy ra khỏi nhà ăn. Khánh chạy lại kéo thằng bạn mình ra khỏi thằng em mình. Linh vội vàng tới đỡ Thiện cùng nó. Ly với Ngọc thì được phen hú hồn. Hồng giả vờ cản hẳn lại.

- Anh làm gì vậy

Nó đứng dậy nhìn hẳn căm ghét, rồi đỡ Thiện xuống phòng y tế cùng Linh. Hắn chỉ dõi theo nó cho đến khi không thấy nữa thì thôi.

- Khỉ thật _ hẳn đã văng mọi thứ xung quanh rồi còn hét lớn

Khánh chưa bao giờ thấy hẳn như vậy, dù cho ba hẳn có làm gì quá đáng với hẳn thì hẳn cũng không nổi giận ghê sợ như vậy. Ly và Ngọc ôm nhau khóc thét lên khi hẳn hét lớn. Hồng như cảm nhận được sự đau đớn của hẳn khi hẳn mãi nhìn theo nó. Hồng ngồi bệt xuống đất nhìn hẳn đau lòng.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 32

32. – Chương 32

Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình _ chương 32

Phòng y tế

- Các em dám đánh nhau trong trường sao _ cô y tá mắng tụi nó

- Chỉ là xích mích nhỏ thôi cô à _ Linh nói

- Ngồi đây cho nó khô thuốc rồi hãy đi _ cô đứng dậy cú mạnh vào đầu ba đứa nó _ nghe chưa

- Dạ rồi _ nó với Linh nhăn mặt thưa

- Em đang bị thương đó cô _ Thiện xoa xoa đầu gất

- Em muốn bị thương không _ cô trừng mắt nhìn thằng nhỏ

- Cô à _ thằng nhỏ nhõng nhẽo nhìn cô

- Biết rồi biết rồi _ cô quay lưng bỏ đi _ tôi mệt mỏi với các cô các cậu quá

- Tụi em chào cô _ nó nói

- Dụ gái giỏi quá hơ _ Linh nhéo Thiện một cái ngay hông

- Ya, cậu làm gì vậy...tôi đang bị thương mà _ Thiện chụp tay Linh kéo ra

- Bị thương mà còn nhõng nhẽo dụ gái à _ Linh trừng mắt nhìn Thiện

- Hi, xin lỗi Thiện nha, tại Bảo mà....

- Xùy! Nói linh tinh gì vậy má _ Linh nói với nó

- Có gì đâu...tại tôi biết chuyện, tôi hiểu cảm giác của Bảo nên giúp thôi _ Thiện gãi đầu _ công nhận tôi cũng gan thật á, chưa một lần tôi dám đứng trước anh Đức cãi lại ả hết á...há há

Nó biết Thiện đang pha trò để nó bớt buồn, nó thấy nó thật hạnh phúc khi có được hai người bạn tốt này. Thấy Linh và Thiện đang chọc cười nó, nó cũng muốn cười lắm. Môi miệng nó cười nhưng mắt nó đâu có cười. Nó đứng dậy, vội quay đi để hai đứa bạn không thấy giọt nước mắt nó vội rơi đó.

- Bảo lên lớp lấy đồ cho hai người _ nó mở cửa rồi đi

Trên đường lên lớp nó cứ mãi suy nghĩ chuyện đã xảy ra, cố gắng sắp xếp chúng lại cho trật tự mà không nghe thầy Minh gọi.

- Gia Bảo _ thầy Minh gọi nó
- Gia Bảo , em bị sao vậy _ thầy kéo nó lại
- Dạ _ nó ngơ ngác hỏi lại
- Em thấy không khỏe ở đâu sao _ thầy nhìn nó lo lắng
- Dạ,...à không, em khỏe mà thầy _ nó cười
- Ồ, nếu không khỏe có thể gặp thầy _ thầy cười _ thầy sẽ cho em về nhà
- Hi, dạ _ nó cúi đầu _ cảm ơn thầy
- À...xém nữa là quên, em ôn bài cho tốt, thầy sẽ tạo điều kiện cho em làm lại bài kiểm tra của 2 tháng trước mà em đã bỏ qua..nếu không em sẽ bị nợ môn chồng chất quá _ thầy lắc đầu
- Em mới về mà thầy _ nó lo lắng nhìn thầy
- Yên tâm _ thầy nháy mắt với nó _ tới giờ phải lên lớp rồi, ta đi thôi nào

Lên tới lớp nó cũng theo thầy bước vào lớp. Chỗ của nó vẫn chưa có người thay thế. Việc nó trở lại lớp làm mọi người hỗn tạp cảm xúc, người thì vui mừng, người thì thương cho nó, người thì tò mò về những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay.

- Gia Bảo đã về với lớp ta rồi, ta nên chúc mừng em ấy trở về chứ _ thầy vỗ tay cả lớp vỗ theo
- Chúc mừng em đã trở về
- Ráng mà theo kịp tụi anh đấy
- Chào em trở lại

Lúc nó bước xuống chỗ ngồi mọi người vui vẻ bắt tay vỗ vai nó.

Việc ngồi học mà thấy khó chịu như vậy nó thấy không thoải mái chút nào. Làm gì có chuyện cứ ngồi nhìn chăm chăm người khác như vậy chứ.

- Làm ơn nhìn nơi khác đừng cái đi _ nó nói mà không nhìn mặt hấn
- Tôi nhìn đâu là quyền của tôi _ hấn khiêu khích nó
- Tôi sẽ thưa thầy đấy _ nó quay quá gắt với hấn
- Lý do là tôi nhìn em nên em không học được sao _ hấn cười
- Đừng động viên tôi làm việc đó _ nó đánh giọng lại
- ... _ hấn miết mày mỉm cười nhìn nó càng làm nó điên hơn
- Thưa thầy, lúc nãy thầy nói em có thể về phải không ạ _ nó đứng dậy nói lớn
- À...ừ...thầy có nói vậy, nhưng mà...không phải em đã vào lớp học rồi sao _ thầy nói
- Phải thưa thầy, nhưng giờ em thấy rất khó chịu em có thể... _ nó nói
- Ồ, thì được...em có thể về, nhưng thầy có thể biết lý do không _ thầy tò mò _ em đã vào lớp học rồi mà
- Em không thể học khi tên khùng này cứ ngồi nhìn em chăm chăm được

Câu trả lời của nó làm cả lớp cười ầm lên và nhìn hấn bằng con mắt biến thái. Thầy giáo cũng cố nhịn nhưng nghe nó nói cũng phì cười. Không còn cách nào khác thầy phải cho nó về thôi. Nó kéo cặp ra thu dọn sách vở rồi lên bàn Thiện cầm cặp cho thẳng nhỏ cúi chào thầy rồi nó ra về.

- Gì vậy chứ

- Sao cậu lại nhìn con bé như thế chứ

Cả lớp chọc quê hần, khiến hần như muốn điên lên vậy. Ngại quá hần úp mặt xuống bàn để tránh mặt cả lớp. “ Gì đây “ hần với tay xuống đất lấy một chiếc mp4 cùng chiếc headphone lên. “ Gia Bảo ...còn khắc tên lên nữa chứ “ hần xăm xoay xoay chiếc máy xem xét.

- Lên làm thử bài này đi Đức _ thầy Minh gọi hần

- Xùy _ hần bực bội đứng dậy nhét vội chiếc mp4 cùng chiếc headphone vào túi quần

Nó đi bộ dọc hành lang sang lớp chuyên anh 12a1 để lấy cặp cho Linh. Nó chưa bao giờ tới lớp chuyên anh nên chẳng biết đường tới đó. Cứ đi lang dọc hành lang như vậy mà bị phát hiện thì nó chỉ cứ nước uống nước trà với thầy hiệu trưởng mất. Nó đành chạy thật nhanh trở về lớp chuyên toán.

- Thưa thầy _ nó quay lại làm cả lớp tò mò

- À, Gia Bảo _ thầy bước ra _ em có chuyện gì sao

- Ngại quá, nhưng thầy chỉ cho em cách đến lớp chuyên anh không ạ, em muốn xin cho bạn Linh lớp em _ nó gái đầu nhìn thầy

- Blè blè _ thầy tận tình chỉ đến mức nó không biết cái lớp chuyên anh nằm ở đâu nữa

- Em hiểu không _ thầy hỏi lại

- Nó ở đâu thầy _ nó hỏi lại một câu xanh rờn làm thầy muốn bật ngửa ra sau luôn mà

Nó đi dọc hành lang lầu 3 với hần.

- Em không biết lớp chuyên anh ở đâu à _ hần hỏi

- _ nó chỉ im lặng không nói gì

- Em lên lớp chuyên anh làm gì vậy _ hần lại hỏi và nó lại im lặng

- Nè _ hần kéo nó lại đối diện hần

Nó nhướn mày lên nhìn hần, nó vẫn im lặng không nói gì hết. Hần gần như tức điên lên khi nó cứ im lặng như vậy. Lòng tự trọng của một Bảo Bình là rất cao, vì vẫn hần không chấp nhận việc mình bị bơ như vậy.

- Em có biết em đang chọc giận tôi không _ hần bóp chặt con cánh tay nó

- Không biết _ nó hơi nhíu mày trả lời

- Thật là _ hần ép nó vào tường dùng hai tay khóa nó lại _ em đang cố trả thù tôi sao

- Tại sao tôi phải trả thù anh _ nó cố thoát ra khỏi vòng tay của hần _ anh làm gì có lỗi sao

- Chuyện em nói là sao? Hồng là người giúp việc là sao ?

- À, ra là anh quan tâm chuyện đó _ nó hơi thất vọng khi hần nhắc tới người con gái đó _ người đó quan trọng với anh lắm à _ nó đánh giọng lại

- Gì _ hần thắc mắc sao nó lại thay đổi nhanh như vậy

- Đẹp đi... _ nó đẩy hần ra để bước tiếp tìm lớp chuyên anh

- Tôi muốn hỏi em một câu _ hần nói

- Chuyện gì ? _ nó hỏi

- Cảm nhận của em về tôi là gì ?

- Anh hỏi vậy là ý gì _ nó quay lại nhìn hần

- Tôi hỏi cảm giác của em với tôi là gì ?

- Cảm giác...là...gì sao... _ nó ấp úng _ chỉ là bạn bè thôi

- Bạn bè thôi sao __ hấn tiến lại gần nó __ tôi cần câu trả lời thật của em
- Đó là...sự thật __ nó run lên khi hấn cứ tiến lại gần __ sự thật đó
- Thôi nào...hãy cho tôi biết em có cảm giác gì với tôi __ hấn cúi sát vào mặt nó
- Hai người đang làm gì ở dưới cầu thang vậy __ Hồng nói khi thấy hấn áp sát vào mặt nó
- Cậu tò mò vậy sao __ nó nói giọng chiêu người nhìn Hồng
- Cậu... __ Hồng tức giận bậm môi lại

Hấn mệt mỏi đứng thẳng dậy buông tha cho nó. Nó nhặt chiếc cặp bị hấn làm rớt xuống đất lên rồi đi lên lầu tiếp theo.

- Tôi sẽ tự tìm lớp chuyên anh, anh về lớp được rồi __ nó nói nhưng không quay lại

Khi nó bỏ đi, hấn cũng bỏ đi nhưng theo hướng ngược lại. Hồng không biết nó đã nói gì với hấn. Hồng lo lắng, rất lo bởi nhờ hấn biết chuyện rồi thì sao.

- Anh à, Gia Bảo đã nói gì với anh vậy __ Hồng chạy theo nói với hấn
- Em có gì muốn nói à __ hấn đứng lại nghe Hồng nói
- À, không __ Hồng hoảng hốt chối

Hấn dứt tay vào túi quần rồi bước đi tiếp. Hồng đứng đó nhìn theo dáng hấn xa dần. “ Tôi đã cố gắng nhìn cô rồi, đừng thách tôi phải gạt cô ra khỏi con đường tôi đi “ Hồng nghĩ thầm trong bụng. Vuốt vuốt tóc và đồng phục Hồng quay về lớp chuyên lý của mình.

- Cái tên chết tiệt...giờ biết tìm lớp chuyên anh ở đâu đây... __ nó đi dọc hành lang lầu 4 để tìm cái bảng có tên chuyên anh mà chẳng thấy đâu
- Ở đây vậy __ nó nói mà mặt nó méo như sắp khóc vậy

Lúc bấy giờ Khánh ngồi trong lớp nhìn ra thấy nó, anh xin ra ngoài để đến chỗ nó.

- Em đi đâu lên đây, chuyên toán ở dưới mà __ Khánh hỏi nó
- Ai không biết chuyên toán ở dưới __ nó lườm Khánh __ chỉ thừa
- Thế em lên đây làm gì, đi lang thang trong giờ học sẽ....
- Biết rồi biết rồi...nói mãi __ nó bỏ đi

Đi được vài ba bước nó vội vàng quay lại chỗ Khánh đang đứng. Cứ như là nó làm mất thứ gì giờ nhớ ra mình làm mất nó ở đó vậy.

- Anh học chuyên anh phải không __ nó hỏi
- Sao, có chuyện gì à __ Khánh nói
- Chỉ tôi đến đó __ nó thở phào nhẹ nhõm __ tôi lấy cặp cho Linh
- Ra là vậy, không thấy con bé đi học __ Khánh nói rồi đi trước nó đi sau

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 33

33. – Chương 33

Sau khi lấy được cặp nó vội vàng xuống phòng y tế, nó sợ hai đứa kia lo cho nó. Nó bảo đi lấy cặp rồi xuống liền, vậy mà gần được nửa tiết nó mới quay lại.

- Ôi trời, hai đứa nó đâu có lo ình __ nó nói

Cánh cửa phòng y tế chỉ khép hờ không có đóng, đi từ xa nó đã nghe thấy tiếng hai đứa kia cười cười nói nói rồi. Lại gần xúu nữa thì thấy Thiện đang ôm Linh từ đằng sau, một tay Thiện quàng qua cổ, một tay Thiện nắm tay Linh. Tụi nó ngồi trên giường cười nó vui vẻ với nhau. Nó bực bội thả cặp hai đứa kia xuống đất, mở cặp lấy một tờ giấy note rag hi ghi vài chữ rồi dán lên cặp hai đứa nó.

“ hai người dám bỏ rơi tôi....

>_< tốt=“” quá=“” hơ...=“”>

tôi đi về à :3 “

Nó đứng dậy đeo balo lên vai rồi bước ra về. Nhờ có thầy Minh mà nó không bị bác bảo vệ chặn lại. Phải cảm ơn thầy nhiều lắm đấy...nó mỉm cười với bác bảo vệ rồi ra về. Hắn đứng trên sân thượng khối 12 nhìn nó đang ra về. Hắn rút bao thuốc ra lấy một điếu, rờ rờ bên trong bao thuốc hắn đưa bao thuốc lên cao trước tầm mắt nhìn.

- Khỉ thật __ hắn ngậm điếu thuốc trên môi vừa nói làm điếu thuốc đưa lên đưa xuống

Hắn bóp mạnh cái vỏ bao thuốc rồi giục mạnh xuống đất. Tự châm ngòi cho điếu thuốc của mình, hắn nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi phả khói vào không gian. Trước đây hắn chỉ đứng sau lưng nhìn nó bước đi hắn cũng không cảm thấy bất an như bây giờ. Vậy mà bây giờ hắn nhìn nó bước đi hắn cảm thấy rất hụt hẫng, cảm giác như hắn sắp đánh mất một điều quý giá gì đó vậy.

- Sao không có ai ở nhà vậy __ nó bấm chuông mãi mà không thấy anh nó ra mở cửa

Nó thò tay vào túi đồng phục rút điện thoại ra, bấm bấm gọi cho anh nó.

“ alo “

- Anh hai đâu rồi __ nó đứng một chân dựa vào tường cổng

- Trời.. thế giờ em thì sao

- À...thì em được về sớm...mà giờ anh hai đi rồi em biết đi đâu đây __ nó giậm chân ầm ầm

- Dạ...vậy em tới tiệm bánh vậy __ nói rồi nó cúp máy

- Đi ra ngoại ô mà không nói người ta, người ta biết đi đâu bây giờ __ nó gờ điện thoại lên chửi __ biết vậy cần rằng ở trường học cho rồi

Nó cất điện thoại vào túi rồi rảo bước đi đến tiệm bánh. Vì giờ đã chuyển sang mùa đông rồi nên nó kéo áo ấm lên cao khi gió thổi mạnh.

Ở phòng y tế

- Thấy chưa __ Linh đánh yêu Thiện __ nó thấy rồi kìa

- Cái con quỷ này... __ Thiện cầm tờ giấy note lên rồi đeo cặp vào

Hai đứa đó vùng vằng xúu thôi rồi lại làm hòa với nhau. Thiện với Linh nắm tay nhau rất hạnh phúc tung tăng ra về. Vừa đi vừa cười nói vui vẻ khiến ai nhìn thấy cũng ghen tỵ

- Anh à, mình đi đâu đi anh __ Hồng lẻo đẻo theo sau hắn

- Em về đi __ hắn bước đi chẳng quan tâm đến Hồng

- Anh à __ Hồng kéo tay hắn giữ hắn lại

- Em không thấy em rất phiền phức à __ hắn giật tay ra trừng mắt nhìn Hồng

- Anh.... __ hồng ngạc nhiên đến hoảng sợ, chưa bao giờ hắn quát nó cả

- Tôi không có tâm trạng đâu, em về đi __ hắn quay lưng bỏ đi

- Anh không có tâm trạng đi với em nhưng anh có tâm trạng đi tìm Gia Bảo sao __ Hồng hét lớn

- ... _ hấn quay lại nở nụ cười nửa miệng nhìn Hồng rồi nói _ nếu đúng thế thì sao
- Anh nên nhớ anh là ai, và anh đã có ai, sao anh có thể tìm đến người khác như vậy chứ
- Em ảo tưởng à _ hấn vuốt vài cọng tóc của Hồng _ chỉ có Ly với Khánh mới có hôn ước, chúng ta là gì của nhau nào _ hấn dứt tay vào túi quần nhìn Hồng _ hay em tính nói tôi và em là hôn phu của nhau
- Tôi cũng đang thắc mắc về những chuyện Gia Bảo nói ở dưới nhà ăn lẩu đấy _ hấn quay lưng bỏ đi
- A A A A _ Hồng hét lên _ sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ _ Hồng khóc thét lên đau đớn

Ở tiệm Tiramisu

- Chào chị _ nó bước vào chào chị chủ quán
- Ai đây _ chị bước ra cửa _ ôi trời, Gia Bảo đây mà _ chị ôm nó mừng rỡ
- Hi, em đây _ nó nói
- Về lâu chưa, sao giờ em mới tới chị _ chị đưa nó ra trước mặt ngắm nó
- Mới thôi chị _ nó cười _ nhưng mà em đói quá à
- Anh Cường không cho em ăn gì à _ chị nói
- Anh ấy đi chơi bỏ em ở nhà nè, em còn không có chìa khóa vào nhà _ nó trề môi nói
- Lâu không gặp mà anh ấy hư vậy á, để đó chị xử

Nhờ có cái thú vui ăn bánh của nó mà anh nó với chị chủ quán quen được nhau. Hai người đó gặp nhau cũng nhiều rồi. Nhiều khi bọn họ hẹn hò mà nó không biết nữa đó chứ. Nhưng từ khi anh nó lập công ty mới rồi tiếp quản công ty của ba thì hai người ít gặp nhau hơn, tình cảm cũng thế mà vơi bớt đi. Anh đến giờ vẫn còn độc thân nhưng chỉ vì không thể đợi được anh nên đã có người mới, và nghe nói chị cũng sắp đám cưới với người đó nữa.

Hấn dừng xe trước tiệm Tiramisu, mở mũ bảo hiểm ra, hấn lắc lắc đầu để cho tóc tai hấn phồng lên sau khi bị xẹp xuống do đội nón bảo hiểm. Hấn nhìn vào tiệm thì thấy nó đang ngồi ở cái bàn hấn với nó từng ngồi. Nó đang cầm cùi đọc hay ghi cái gì đó. Hấn nheo mắt lại để nhìn cho rõ nhưng không thấy nên hấn bước xuống quyết định vào quán. Hấn mở cửa bước đến bàn nó mà nó không hay biết gì. Đến khi hấn ngồi xuống đối diện nó rồi lấy tay gõ gõ xuống bàn nó mới buồn ngược lên nhìn kẻ phá đám không gian của nó.

- Ôi trời _ nó giật mình nhìn hấn
- Đang ghi gì vậy _ hấn dùng một ngón trỏ kéo quyển sổ trước mặt nó lại phía mình
- Nè _ nó đứng dậy giật lại quyển sổ trừng mắt nhìn hấn _ làm gì vậy
- Em dữ tợn hơn trước rồi _ hấn chống cằm lên nhìn nó
- Gì... _ nó ngạc nhiên nhìn hấn _ kệ tôi _ nó ngồi xuống cất quyển sổ vào cặp
- Đi đâu đi _ hấn nhìn nó
- Không _ nó nói
- Tôi chở em đi _ hấn năn nỉ nó
- Không _ nó nói
- Thế mình học kèm nha _ hấn cười cười
- Không mà _ nó hét lên làm mọi người trong quán nhìn nó như kẻ biến thái vậy
- Em thu hút sự chú ý của mọi người rất tốt _ hấn cười
- Im đi _ nó đứng dậy lấy balo đeo một bên vai rồi tới quầy tính tiền

- Hôm sau tới thì dẫn tên kia tới đây __ chị chủ quán nói __ chị xử anh ta cho em __ chị giờ nắm đầm lên để miêu tả lời nói của mình
- Dạ __ nó cười tí mắt __ em về đây
- Chào chị __ hấn cúi đầu chào chị chủ quán
- À...ờ, chào em __ chị chủ quán đơ ra luôn __ cái cậu đẹp trai bạn em nè __ chị nói
- Không phải đâu __ nó quay lưng bỏ đi __ em không quen cậu ta
- O... __ bọn nó bỏ đi mà không giải thích gì cho chị chủ quán chậm tiêu này điều gì
- Lên xe đi, tôi chở em về __ hấn kéo tay nó lại
- Tôi tự về được __ nó giật tay ra
- Tôi nói tôi sẽ đưa em về mà __ hấn lại kéo tay nó giữ lại, lần này hấn nắm chặt hơn
- Thả ra coi __ nó nhăn mặt vì sức hấn đang nắm tay nó __ tôi tự về được
- Tại sao em luôn làm cho tôi phải bực mình vậy chứ __ hấn quát lên
- Là tôi sao.... __ nó nói mà sắp khóc tới nơi __ phải, tôi làm anh bực mình, vậy thì tránh ra cho tôi đi
- Em làm tôi đau lắm em biết không, tại sao luôn làm tôi phải lo lắng cho em rồi em lại bơ tôi như vậy, tại sao luôn làm tôi phải bảo vệ cho em rồi chính em lại làm thương bản thân mình, tại sao vậy __ hấn quát lên giận dữ với nó
- ... __ nó cắn môi mình chặt lại, hai hàng nước mắt chảy xuống nhìn hấn đầy căm phẫn
- Thà em làm gì cũng được, nhưng xin em đừng bao giờ giữ im lặng với tôi __ hấn nắm lấy hai vai nó __ mỗi lần em im lặng tôi thấy rất đau, cảm giác như em đang dần xa tôi vậy
- Anh là gì của tôi __ nó gạt hai tay hấn ra __ hay anh là gì của người ta __ nó nhìn hấn đầy căm ghét
- Em ... __ hấn không thể trả lời câu hỏi của nó
- Không thể trả lời đúng không... __ nó cười nửa miệng __ giả tạo
- Tôi thích em...tôi chưa bao giờ ngăn bản thân mình ngừng thích em được.... __ hấn như hét lên khi nó định bỏ đi __ và giờ đây, em trong tôi vô cùng quan trọng...có thể...tôi yêu em mất rồi
-

Nó bước đi, hai hàng nước mắt lăn dài không thể ngừng. “ Giỏi lắm Bảo, mạnh mẽ vậy tốt lắm “ nó đưa tay lên lau nước mắt rồi tự an ủi mình. Hấn gần như sụp đổ khi nó nói như vậy, hấn đã cố gắng để giải thích cho nó, chỉ là hấn không biết bắt đầu từ đâu. Hấn không nghĩ mọi việc lại đi xa như vậy. Hấn mở rộng miệng để hít không khí vào trong phổi, hấn khó thở, hấn như nghẹt thở khi nó lạnh lùng như vậy với hấn. Hấn phải lấy tay chống lên chiếc moto để đứng vững không bị ngã khụy. Hai con người, một con đường nhưng hai hướng đi khác nhau. Dù trước đây có thành hai con đường thì bọn nó vẫn đi một hướng, vậy tại sao bây giờ chỉ một con đường mà lại đi hai hướng.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 34

34. – Chương 34

- Em về rồi à __ Cường nói khi thấy nó bước vào nhà
- Dạ __ nó mệt mỗi bước lên lầu
- Con bé sao vậy ta __ Cường tự hỏi mình

Anh lắc đầu rồi bỏ lửng câu chuyện đang nói với nó mà tiếp tục làm công việc mình đang làm. Nó lên lầu đóng cửa lại, nó chẳng buồn kéo rèm ra để bầu trời đêm lọt vào phòng. Nó cũng chẳng bật đèn lên, mọi thứ đen tối bao trùm lên nó, bao trùm lên tất cả. Nó rút điện thoại ra bấm bấm vào thư viện hình ảnh. Bức hình hấn nắm tay nó vẫn còn đó, nhưng giờ hấn đã không còn bên nó nữa. Cùng lúc đó ở một nơi khác, cũng có một người đang tự nhốt mình trong phòng tối. Ngoài ánh đèn phát ra từ màn hình điện thoại thì chẳng thấy bất cứ thứ gì khác. Hấn cũng đang xem bức hình nó nắm tay hấn. Nó khóc và hấn cũng khóc. Lần đầu tiên trong đời hấn khóc vì một người con gái khác ngoài mẹ hấn. Hấn đã yêu nó thật rồi sao, đó là câu hỏi luôn xoay quanh trong đầu hấn.

Sáng hôm sau.

- Hôm nay anh đi đón ba, em đi cùng không __ anh nó hỏi
- Em được đi cùng sao __ nó mừng rỡ hỏi lại
- Được chứ, anh sẽ gọi điện xin phép cho em __ anh nói
- Em gần phải làm bài thi lại, không biết được đi không __ nó ỉu xiu
- Được chứ

Anh rút điện thoại ra gọi cho bà cô hắc ám lớp nó xin phép cho nó. Làm sao bà có thể từ chối một anh chàng đẹp trai thành đạt như anh nó chứ. Nó thầm nghĩ “ bà già hắc ám mê trai thấy ớn “ rồi tự rùng mình nổi da gà. Sau khi ăn sáng xong nó giúp anh nó dọn dẹp rồi lên phòng thay đồ để ra sân bay đón ba nó. Hôm nay nó chọn ình một chiếc leggings liền váy màu đen, một chiếc áo len cổ chui màu sữa đục, chân mang một đôi boots long màu nâu. Rồi nó chạy xuống nhà leo lên con Lamborghini của anh nó, cùng ra sân bay đón ba.

Tại sân bay

- Sao chưa thấy hả anh __ nó hỏi
- Từ từ __ anh nó nhìn bên này bên kia trả lời nó
- A....ba kìa __ nó chỉ một người đàn ông mới bước qua khỏi cánh cửa
- Đâu __ anh nó nhìn theo hướng nó chỉ
- Ba ơi __ nó nhảy nhảy giơ cao tay vẫy vẫy ra hiệu cho ba nó
- Ba ơi ở đây nè ba __ anh nó cũng đã thấy ba

Ba con nó gặp lại nhau mà tràn đầy nước mắt, dù trời lạnh nhưng những giọt nước mắt rơi ra vẫn ấm. Nó ôm ba mình thật chặt khóc nức nở. Ba xoa xoa đầu nó an ủi.

- Ba đợi ở đây đợi con nha, con đi lấy xe __ anh nó nói
- Ủ, con đi đi __ ba nó nói
- Ba à, con nhớ ba lắm, đi mà không nói gì với con hết __ nó đánh ba nó
- Ba về lo mồ mã á con mà, với lại về dưới giải quyết vài việc __ ba nói
- Xí ... biện hộ không à __ nó lườm yêu ba nó
- Con vẫn chưa lớn lên tí nào cả __ ba đưa nó ra trước để nhìn kĩ hơn.
- Hi, con bị lùn ba à __ nó cười
- Ba sẽ nuôi con lớn hơn anh con nuôi con nha, con gái cưng của ba __ ba ôm nó vào lòng
- Ba hứa á nha, con mà không lớn thì ba chịu gì đây __ nó nói
- Ba sẽ đưa con đến nơi ta có nhiều kỷ niệm với má con nhất, chịu không __ ba nó cười
- Thật không ba, ba phải kể cho con thật nhiều về má nha __ nó cười

- Ủ, ba cũng sẽ nấu thật nhiều món ăn cho con, há há __ ba cười hiền hậu
Ở trường.

- Sao nó lại nghỉ học vậy __ Thiện hỏi

- Không biết nè __ Linh nhún vai nhìn Thiện

Không chỉ có hai đứa nó thắc mắc sao hôm nay nó không tới trường đâu, cả hần nữa. Hần không thể học khi không thấy nó tới trường được. Hần đã đứng đợi ở ngoài cổng rất lâu để được nhìn thấy nó, nhưng đến khi chuông vào lớp reo hần vẫn không thấy. Hần đã bỏ học để lên sân thượng khối 12 để nhìn xuống lớp nó xem nó có đi học không. Nhưng tất cả đều là con số không.

- Hôm nay có món con quý kia thích mà nó không đi học __ Linh nói khi nó với Thiện ngồi xuống bàn ăn

- Chẳng thấy nó nhắn tin gì à __ Thiện hỏi

- Ủ nèk __ Linh nói

- Hai đứa đang nói chuyện gì vậy __ Khánh ngồi xuống

- Sắp có chuyện nữa __ Linh đứng dậy __ đi thôi

- Ăn mà cũng không xong nữa __ Thiện cũng đứng dậy sang bàn khác cùng Linh

- Ồ, hai cái đứa này __ Khánh nhìn theo tụi nó __ đang tính hỏi vài chuyện mà

- Anh hỏi chuyện gì __ Ly ngồi xuống tiếp theo là Ngọc và Hồng

- À không __ Khánh nói __ thằng kia đâu

- Em không biết __ Hồng nói

Trên sân thượng khối 12

- Em làm tôi đau quá __ hần nhìn chăm chăm vào điều thuốc trong tay.

Hần vứt điều thuốc xuống đất, nó văng ra xa. Hần lại rút bao thuốc ra lấy một điều khác. Trong lúc rút bao thuốc ra hần vô tình làm rớt cái mp4 của nó ra.

- Gì nữa đây __ hần cầm cái mp4 lên __ à

Hần cắm headphone vào máy rồi đeo vào tai, hần bật lên để nghe xem trong đó có gì.

“ ngày 12 tháng 10

Hôm nay là ngày thứ 4 rồi, anh hai sao lâu tỉnh dậy quá vậy. Em nhớ mọi người ở việt nam lắm rồi, anh dậy để đưa em về đi anh hai. Em đi vội quá quên mang theo sổ để viết nhật ký rồi, phải ghi nhật ký bằng cái này nè. Dậy mau lên đi mà...hức...hức __ tiếng nó khóc nấc lên . Em làm bể điện thoại anh mua cho em rồi, khi nào về mua cho em cái khác nha. Tại cái điện thoại đó mà em chẳng thể liên lạc với anh hết. Em nhớ anh Đức quá hai à, người cuối cùng em nhìn thấy trước khi qua đây là anh ấy á hai. Em không chắc mình có yêu anh ấy không nữa, hay chỉ mới là thích thôi nữa. Em sợ lắm, em chẳng dám thử...em sợ anh ấy không yêu em như em yêu anh ấy. Vì vậy nhờ chẳng thể thì sao hai...”

Hần ấn nút next cho qua bài đó, hần dường như chưa thật sự hiểu nó thì phải.

“ ngày 15 tháng 10

Hôm nay bác sĩ nói anh hai đang dần hồi phục rồi đó, hai vui không. Hai mau khỏe đi, em thiếu đồ dùng quá trời rồi, kem đánh răng của em hết rồi nè, em còn gần tới ngày đèn đỏ nữa. Em chẳng biết mua nó ở đâu, nhờ anh Vương mua thì sao được. Ngại lắm, xấu hổ chết luôn quá. À, hôm nay em xem tử vi hoàng đạo cho anh rồi đó. Nó nói nhân mã anh cần nghỉ ngơi để lấy lại sức sau một thời gian dài cố gắng làm việc chăm chỉ đó hai. Em đang lo không biết anh Đức bên kia như thế nào, hôm nay cung bảo bình em gặp chuyện xui nè. Lo quá, chẳng có điện thoại để hỏi xem bên kia như thế nào nữa. Mong là không có chuyện gì xảy ra với anh ấy “

Hắn vội vàng ấn nút next, hắn vội vàng như sắp tìm ra thứ gì đó quan trọng lắm vậy

“ ngày 17 tháng 10

Máy là có cái chị phòng bên đi mua đồ cho em, không thì em chết mất. Hôm nay em bị nè, hi hi...may quá anh à. À, em được anh Vương tặng cho con ip5s nè hai. Anh Vương còn làm sim mới cho em nữa. Em chẳng thể tìm được zalo của mấy người bên kia, có cũng như không à. Facebook, đúng rồi, facebook, để em thử nha hai. ***** hay ***** hả ta. Em không biết mật khẩu nào là đúng nữa....Á bực bội quá à. Ủầy....về kia phải nghĩ cách xin lỗi họ thôi. Anh Đức à, giờ này anh ngủ chưa...không có em học cùng anh có buồn không. Em thì buồn lắm, đừng có uống rượu với hút thuốc nhiều nhá. “

“ ngày 20 tháng 10

Bên này mà cũng có Tiramisu nè hai, cũng ngon lắm. Nhưng không ngon bằng bánh chị Chi làm ở bên đâu. Bánh ở đây hơi béo, nó cũng không đáng nữa. Hi, chắc em ăn nhiều như vậy sau này em làm nhà bình luận ẩm thực được đó hai, hi. Hai ăn thử không, hai với em không tới quán chắc chị Chi buồn lắm hai nhỉ. Em nghe anh Vương nói công ty anh đã được đối tác ký hợp đồng vô điều kiện đó, hai vui không. Nhờ anh Vương hết đó, lo mà tỉnh dậy trả công cho người ta đi đó. Anh Đức giờ này làm gì vậy, em tò mò quá. Ở bên này trời bắt đầu lạnh dần rồi, không biết bên kia có lạnh không. Chắc mai em phải nhờ anh Vương chở đi mua đồ, tiện thể em mua cho hai một cái, anh Đức một cái nha. “

Nghe tới đây hắn thấy hụt hẫng nhiều lắm, rốt cuộc đâu mới là nó mà hắn biết. Nó có quá nhiều mặt nạ, nó lúc nào cũng gồng mình để sống như vậy sao. Vậy mà trong thời gian nó ở cạnh hắn, chưa một lần hắn quan tâm đến nó như thế. Đáng lẽ hắn phải hiểu nó hơn chứ, nó cùng cung với hắn thì hắn phải hiểu nó hơn chứ. Tự trách bản thân mình hắn bực bội.

- Nè mày chưa ăn gì mà __ Khánh đưa cho hắn một ổ bánh mì với một hộp sữa
- Ủa... __ hắn nhận đồ ăn Khánh đưa
- Sao không xuống __ Khánh hỏi
- Tao ngủ quên nè __ hắn nói
- Mày với con bé Bảo sao rồi
- Có lẽ là tao sai __ hắn ngồi thẳng dậy nhìn thẳng bạn __ tao hỏi cái này
- Hỏi đi __ Khánh với lấy bao thuốc của hắn đốt inh một điếu
- Hồng mày có biết là ai không __ hắn hỏi
- Sao mày hỏi tao __ Khánh nhìn thẳng bạn
- Tao chẳng hiểu chuyện hôm qua bọn kia nói, cô ấy cũng nói như vậy __ hắn lắc đầu
- Chuyện Hồng là người giúp việc á hả __ Khánh hỏi
- Ủ.... __ hắn nói

Khánh lắc đầu, đưa điếu thuốc lên hút một hơi thật sâu rồi thả ra. Cái lắc đầu của Khánh làm hắn thất vọng, cứ tưởng kẻ như Khánh sẽ biết gì.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 35

35. – Chương 35

Ở nhà Khánh và Thiện

Cốc cốc cốc

- Ai đó _ Thiện nói
 - Tao nè _ Khánh nói
 - Có gì không _ Thiện đứng dậy mở cửa cho Khánh vào
 - Tao có chuyện muốn hỏi mày á mà _ Khánh bước vào ngồi trên giường của Thiện
- Khánh mở hết vỏ này đến vỏ kia của Thiện xem.
- Mày học hành vậy à _ Khánh nói
 - Anh mà vào đây xem tôi học thì về phòng hộ _ Thiện giật lại quyển vở trên tay Khánh
 - Không, tao vào đây hỏi mày chuyện khác _ Khánh lại lấy quyển vở khác để xem
 - Chuyện gì _ Thiện lại giật quyển vở trên tay Khánh
 - Hồng... _ Khánh lại lấy quyển khác để xem _ mày biết gì mà phải không
 - À...sao mấy anh không tự hỏi cô ta ý _ Thiện giật quyển vở lại _ đừng có xem nữa coi _ Thiện gom hết số vở còn lại trên giường vứt lên bàn
 - Người giúp việc là sao _ Khánh hỏi
 - Anh không biết gì hay thật sự không biết _ Thiện kéo ghế ngồi đối diện Khánh
 - Tao biết thì tao qua đây hỏi mày làm gì _ Khánh giờ nắm đấm lên dọa em mình
 - Anh nhớ lần đầu tiên tới nhà Bảo chơi không _ Thiện hỏi
 - Nhớ...thì sao _ Khánh nói
 - Người giúp việc đó tên Hồng
 - Người giống tên thì đâu có gì lạ
 - Cái quan trọng là giống người luôn kìa _ rồi Thiện kể lại toàn bộ câu chuyện nó biết. Từ khi đến nhà nó, gặp Hồng ở nhà hàng ý, nhiều lần thấy Hồng đi đến nơi đất tiền. Thiện kể hết, kể hết những gì nó biết cho Khánh nghe.
 - Mày đùa à, một con bé... _ Khánh nói được nửa câu thì bỏ lỡ
 - Mày nói sao _ Khánh ngồi thẳng dậy nhìn thẳng em _ Hồng đó với Hồng này...
 - Ủ, sao anh chậm tiêu vậy _ Thiện nói rồi đứng dậy thu dọn đồng vở trên bàn
 - Mày dám nói anh mày như vậy à _ anh phi quyển vở còn sót lại trên giường vào người thẳng nhỏ rồi đứng dậy về phòng
 - Nè, quá đáng thôi nha, đừng ý làm anh người ta mà cứ đánh tôi hoài đi _ Thiện hét toáng lên
 - Hai cái thẳng kia _ ba tụi nó dưới nhà quát to tiếng
 - A A A, sao lúc này cũng vậy hết à _ Thiện bực bội
- Ở nhà Đức.
- Hắn đang ngồi ăn cơm cùng ba hắn và bà dì.
- Con với con bé Hồng sao rồi _ bà dì hỏi
 - Sao là sao _ hắn hỏi lại
 - Thì hai đứa đi tới đâu rồi, thân thiết tới mức hôn nhau chưa
 - Rồi tiếp theo là gì _ hắn nhướn mày lên nhìn bà dì
 - Hi, tụi con có thểcó em bé _ bà dì ngồi mơ mộng

- Vậy bà đi mà có em bé với cô ta __ hấn đứng dậy bỏ đi
- Ngồi xuống ăn cho xong đi __ ba hấn nói
- Con dùng xong rồi __ hấn bỏ đi
- Ày...cái thằng bé này __ bà đi không nhẽo __ làm như không biết chuyện đó vậy.

Tại zuums.

Hấn ngồi uống rượu, hai bên là hai cô gái. Mấy cô ả cứ ỏng ẹo bên cạnh hấn, nhưng thật ra hấn chẳng quan tâm.

- Nay có thú vui mới hả __ Khánh tới bàn nói
- Ra chỗ khác chơi coi mấy thím __ Thiện vào sau
- Tới muộn thế, tao hết một chai rồi đó
- Tại thằng quỷ này nè, tao bị thu chìa khóa xe __ Khánh nói
- Anh cứ nhắc lại chuyện cũ vậy __ Thiện nhăn mày đứng dậy ra sàn nhảy
- Một mối vậy __ Khánh vỗ vai thằng bạn
- Khốn kiếp mà, luẩn quẩn miết __ hấn đặt mạnh ly rượu xuống bàn gây tiếng động chói tai

Khánh nhìn thằng bạn mình ngày càng sụp đổ như vậy cũng rất buồn. Khánh cũng muốn đem chuyện của Hồng ra kể cho hấn nghe nhưng suy nghĩ lại thì thôi. Khánh không biết từ đâu mình lại có cái suy nghĩ đáng rẻ tiền như vậy. Mình không có được Gia Bảo thì Đức cũng không nên có. Xấu hổ với suy nghĩ đó Khánh cầm ly rượu lên nốc sạch.

Suốt những ngày tiếp theo không ai nói chuyện với ai. Chẳng còn ai nhắc tới chuyện Hồng là ôsin của nhà nó. Cũng chẳng ai thấy nó đứng cạnh hấn lúc nào. Điều đó khiến Ly với Hồng rất vui, nhưng cũng rất tức khi hấn hoàn toàn tách xa chị em bọn họ. Hấn tới lớp nhưng chỉ ngủ, chẳng chịu học hành gì. Trong lớp chuyên thì chỉ nằm xuống bàn đeo headphone nhìn nó. Nhiều người cũng nhận ra sự thay đổi của hấn, trước giờ hấn đâu có thích nghe nhạc một mình, thế mà giờ đây hấn đi đâu cũng kè kè bên mình chiếc mp4.

- Em chào anh hai __ nó xuống xe rồi cúi đầu chào anh nó
- Tí ba tới đón em...à, mà hôm nay em kiểm tra lại đúng không, làm bài tốt nha
- Hi, dạ, em mà làm tốt thưởng cho em nha
- Làm được đi rồi ta nói chuyện __ anh nháy mắt với nó rồi phóng xe đi
- Gì chứ, hứa phát cho người ta có động lực cũng không được à __ nó vùng vằng đứng nhìn chiếc xe nhỏ dần
- Hứa gì __ Khánh tới đứng cạnh nó
- À, không __ nó giật mình quay lại đáp
- Gia Bảo __ Thiện dúi vào tay nó hộp sữa __ thi tốt nha
- Làm bài tốt nha con quỷ, tao đợi mày lên lớp với tao á __ Linh đánh cái bép lên tay con bạn mình rồi cười khoái chí
- Ya, con này __ nó trợn mắt nhìn con bạn
- Vào thôi __ Khánh nói rồi bỏ đi trước

Nó tính chưa đi theo, tính đứng lại xử lý con quỷ nhỏ bạn thân nó trước. Nhưng xe nhà hấn tới đỗ ngay chỗ bọn nó dừng. Khi nó vừa nhìn thấy hấn bước xuống xe liền quay đi 180 độ mà bước thật nhanh theo sau Khánh. Việc nó bỏ đi đột ngột làm hai đứa kia cũng thấy lạ. Hấn đã thấy nó, cũng tính chạy theo giữ nó lại, nhưng hấn biết hôm nay nó kiểm tra, nên không muốn nó suy nghĩ lung tung.

60 phút, 90 phút, 120 phút, 180 phút đã trôi qua. Nó cũng đang hoàn thành tốt các bài kiểm tra của mình. Nó chỉ còn mỗi bài kiểm tra toán với toán chuyên chiều nay của thầy Minh thôi. Nó thở phào nhẹ nhõm xuống nhà ăn tìm hai đứa kia.

- Đây nè Bảo _ Linh hét to còn giờ tay vẩy vẩy nó

Nó chạy lại chỗ hai đứa kia đang ngồi. Lúc chạy ngang qua bạn của Ly, Hồng, Ngọc, Khánh và hấn đang ngồi. Ngọc đã cố tình đưa chân ra ngáng đường nó chạy. Và kết quả là nó bị té xuống sàn nhà ăn. Linh với Thiện hốt hoảng chạy lại đỡ nó dậy. Hấn đặt đứa xuống tính đứng dậy nhưng không biết nghĩ gì mà hấn lại ngồi xuống, cầm đứa lên ăn tiếp.

- Ô hô hô, đi đứng phải cẩn thận chứ _ Ngọc đứng dậy tiến lại chỗ nó

- Cảm ơn chị đã ngáng chân tôi _ nó cũng không thua nói lại

- Ăn nói cho cẩn thận _ Ngọc trừng mắt nhìn nó

- Hai người thôi đi _ Khánh đứng dậy nói

- Anh dễ yên coi nào _ Ly kéo Khánh ngồi xuống _ cứ xem chuyện gì đã nào

- Chị còn già mồm nói mình vô tội nữa chứ _ Linh bước lên trước cãi

- Ranh con im mồm _ chị ta gio cao tay đòi tát Linh

- Bốp _ cái tát đó giáng thẳng vào mặt nó, đau đến nỗi tóe máu ở khóe môi ra luôn

- Gia Bảo à _ nó đã nhanh tay kéo Linh ra sau lưng nó, và nó nhận thay Linh cái tát đó

Hấn đau lắm, đau khi nó bị hành hạ như vậy. Nhưng giờ hấn giúp gì được cho nó hay chỉ khiến nó thêm đau khổ thôi. Hấn đã chọn cách ngồi yên không nhìn nó, bởi hấn biết hấn mà nhìn nó chắc hấn nó sẽ tủi thân mà khóc, nó sẽ không thể mạnh mẽ lên được nữa. Chính xác, nó nhìn hấn để xem hấn có giúp đỡ nó như trước đây không. Đáng thất vọng không có gì ngoài sự im lặng.

- Đòi làm anh hùng sao, cao thượng lắm _ Ngọc cười mỉa mai nói

- ... _ nó không nói gì, đưa tay lên lau vết máu đang chảy xuống rồi đưa ra trước nhìn

- Sao nào, giờ còn già mồm nữa không _ Ngọc đẩy một bên vai nó _ không còn ai giúp mày như trước đây đâu

- Chát... _ nó giáng nguyên một cái tát không kém đau vào mặt Ngọc

- Mày.... _ Ngọc ôm cái mặt in hấn năm ngón tay của nó

Cả nhà ăn trầm trồ bàn tán, ai ai cũng xì xầm nhìn nó và Ngọc. Ly đứng dậy tiến đến chỗ nó với vẻ mặt rất tức giận.

- Đừng nghĩ mình là tát cả _ Ly giờ tay đòi tát nó

- Chị nghĩ tôi là gì _ nó chụp cánh tay của Ly lại _ rẽ tiền _ nó hất mạnh cánh tay Ly xuống

- Dừng lại được rồi đấy _ Khánh đứng dậy quát

- Anh im đi _ Ly quay lại trừng mắt nhìn Khánh

- Cái gì _ Ly lại đẩy vai nó _ rẽ tiền sao

- Các chị nghĩ tôi cần cái sự giúp đỡ rẽ tiền đó sao _ nó nhìn hấn

Muốn khóc lắm, mỗi khi nó nhìn hấn mọi ký ức đều ủa về. Nó đã cố nén, nó nuốt ngược nước mắt vào trong để nó không lẫn xuống. Nó không cho phép bản thân mình yếu đuối. Hấn nghe thấy câu nói đó liền ngẩng đầu lên nhìn nó. Hấn nhìn nó với con mắt đầy đau đớn. “ Có phải em đã chịu đựng nhiều quá rồi không “ hấn nghĩ thầm trong bụng

- Hừ, rẽ tiền, liệu mày có thể định nghĩa hai chữ đó không hả _ Ly quát to vào mặt nó

- Giống chị phải không __ nó cười nhếch mép
- Mày dám ... __ một lần nữa Ly đưa tay lên tát nó

CHÁT __ tiếng cái tát vang to và rõ ràng

Hắn đứng dậy, Hồng cũng đứng dậy, mọi người trong nhà ăn cũng đứng dậy để xem cho rõ. Ly té xuống đất, Ly trừng mắt nhìn nó đầy tức giận, tay thì ôm cái mặt của mình.

- Tôi nói là thôi đi rồi mà __ Khánh quát lớn một lần nữa
- Chuyện gì đây __ thầy Minh đứng ngoài cửa nhà ăn nói lớn
- Đứng dùng một cách mà đấu với tôi hai lần __ nó nhìn Ly và Ngọc __ là các người ép tôi làm như thế thôi __ nó nhìn Khánh và hắn.

Nó bỏ đi cũng là lúc thầy vừa tới.

- Sao em bị té vậy, đứng dậy nào __ thấy đỡ Ly đứng dậy
- Tại ... __ Ly nói
- Bị trượt chân thôi thầy __ Khánh cắt ngang lời Ly
- Ờ, cẩn thận chứ, các em cũng ăn cho xong đi, có gì vui đâu mà coi vậy hả __ thầy nhìn đám học trò của mình nói

Hắn nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn của nó len lỏi trong đám đông. Hắn ngồi xuống đầy nặng nhọc, hắn không nghĩ nó lại mạnh mẽ đến như vậy. Đúng là một nữ bảo bình thực thụ, hắn mỉm cười.

- Không đau chứ __ Linh giúp nó thoa thuốc
- Không sao nè __ nó cười
- Không ngờ Bảo lại mạnh mẽ như vậy __ Thiện đưa cho nó ổ bánh mì nói
- Hi, không mạnh mẽ để người ta ăn hiếp à __ nó nói
- Thì để người khác bảo vệ, không phải có...
- Bảo đâu phải con nít mà bảo vệ, Bảo lớn rồi __ nó cắt ngang lời Thiện
- Chiều nay nữa là xong đúng không __ Linh hỏi, tay vịn vịn chai thuốc
- Ờ __ nó đáp
- Toán thì yên tâm rồi, xong ta đi đâu đó làm một tí đi __ Thiện nói
- Để xem đã __ nó nói __ ba Bảo về rồi __ nó cười
- Ồ, về khi nào á __ Linh nói
- Sao không báo để tụi này tới chơi __ Thiện tiếp
- Mới hôm qua, hôm qua Bảo nghỉ học đi đón ba đó __ nó cười
- Vậy tí về nhà Bảo đi, tiện thăm ba Bảo luôn __ Linh nói
- Ý kiến hay á __ Thiện nói
- Hai cái đứa này, kẻ tung người hứng vậy __ nó liếc xéo hai đứa kia
- Ha ha __ tiếng cười giòn tan của cả ba đứa giúp nó với đi phần nào

“ Nụ cười...có thể che giấu được nỗi buồn

Bận rộn....có thể che giấu sự đau thương

Lời nói....có thể che giấu được những quan tâm thầm lặng

Thế nhưng.....

Đôi mắt

...là điều duy nhất không thể che giấu được tâm trạng, cảm xúc thật sự...”

- Mày hay nghe cái đó vậy, nó là gì á _ Khánh ném cho hắn một lon nước
- Đây hả _ hắn đưa cái mp4 lên _ máy nghe nhạc thôi
- Thay đổi quá ha _ Khánh cười
- Bình thường nè _ hắn đáp

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 36

36. – Chương 36

Buổi chiều trôi qua cũng khá nhẹ nhàng, nếu môn thi là toán thì nó đâu có gì phải lo, sợ trường mà. Cái nó lo là hắn kia, việc đối diện với hắn cả ngày mà không nói với nhau câu nào nó cũng rất bức bối.

- Đến bao giờ em mới chịu nói chuyện lại với tôi đây _ hắn nói
- Việc cứ nhìn thấy em im lặng tôi rất khó chịu _ hắn lại nói
- Ta cần có vài việc vẫn nói rõ _ hắn ngồi nói một mình
- Nè, nghiêm túc xú đi _ thầy Minh đứng trên lớp nói lớn

Hắn nhún vai nhìn thầy và cả lớp như muốn nói hắn vô tội vậy.

- Nè Gia Bảo _ Linh hét lớn
- Ờ, ra lâu chưa _ nó nói mà tay đang tìm cái gì trong balô
- Mới nè, cái mặt còn đau không _ Linh nhìn nó xót xa
- Phải hỏi là làm bài tốt không mới đúng chứ _ Thiện tiến lại gần
- Ờ hơ, quên mất, làm bài tốt không _ Linh hỏi
- Tốt nè, hi _ nó đeo balô lên vai
- Vậy về thôi, chắc ba Bảo đang đợi đó _ Thiện nói rồi đi trước
- Tính vậy miết sao con quỷ _ Linh nói khi chỉ còn hai đứa nó
- Sao _ nó giả vờ như không biết gì
- Giả nai vừa thôi, mày tính sao với anh Đức _ Linh vừa đi vừa nói
- Tính gì giờ _ nó nói _ nếu không biết gì thì thôi vậy, dù sao chuyện đó chắc gia đình cũng đứng ra lên tiếng nên thôi kệ đi
- Nhưng đó là người mày yêu đó, đáng lẽ anh Đức phải là của mà đó con ngốc _ Linh cú lên đầu nó một cái đau điếng
- Tao cần mày giờ _ nó trợn mắt trợn mũi nhìn Linh _ nếu là của nhau thì là của nhau thôi
- Mày nói cái khi gì vậy _ Linh nhìn nó khó hiểu nhưng nó chỉ cười ngốc nghếch
- Đi nhanh lên _ Thiện ở trước hỏi hai đứa nó
- Từ từ, làm thấy ghê à _ Linh gắt

Nó phì cười rồi đi theo sau hai đứa kia. Ra tới cổng trường nó ngoái đầu nhìn lại, nó có cảm giác hẵn đang nhìn nó. Đúng y chóc, hẵn đang đứng trên lầu nhìn xuống, tay cầm điều thuốc hút phì phò. Nó mỉm cười nhẹ nhưng rồi vội dập tắt nụ cười đó. Liếc mắt sang chỗ khác nó thấy Hồng đang đứng nhìn nó ở hành lang lầu bên.

- Gì chứ __ nó nhìn Hồng đang đứng chống nạnh nhìn nó
- Đi thôi, nhìn gì vậy __ Linh chạy lại kéo tay nó đi
- À, ờ __ nó nói

Linh kéo nó ra chỗ Thiện đang đứng rồi tụi nó bá vai bá cổ nhau ra về. Trên đường về nhà tụi nó nói chuyện rộn ràng, cười nói to tiếng khiến ai đi qua cũng tưởng ba đứa nó mới trốn trại. Có một thằng bé tay cầm que kem cứ đứng nhìn tụi nó.

- Nhìn gì mà dữ vậy thằng kia __ Thiện tới gần thằng bé nói
- Hức...hức ...oa ...oa....mẹ ơi __ thằng bé khóc lớn
- Gì chứ, làm như mình em có mẹ vậy, anh cũng có mẹ ở nhà mà __ Thiện chống nạnh nhìn thằng bé
- Gì chứ, bắt nạt trẻ con à __ Linh nói
- Mẹ nó tới bây giờ __ nó nói
- Oa,...mẹ ơi __ thằng bé khóc lớn hơn
- Gì vậy, mấy đứa làm gì vậy __ mẹ thằng bé chạy lại bế nó lên
- Ôi trời, con cô đòi đánh nhau với cháu đây __ Thiện chống nạnh lên nói
- Gì chứ...nói vậy mà nghe được à __ bà cô kia quát lớn
- Xin lỗi cô, chỉ là hiểu lầm thôi ạ __ nó bước tới trước kéo Thiện lại nói
- Ở nhà bố mẹ mấy đứa không dạy mấy đứa ra đường như thế nào à __ thấy bọn nó xuống nước bà cô kia lẩn tới
- Dạ không thưa cô __ nó đánh giọng lại nói
- Hèn chi, đúng là.... __ bà cô nói
- Không có mẹ thì ai dạy đây cô __ nó ngược lên nhìn bà cô

Bà cô như thấy mình sai rồi thì phải, nên đã bỏ đi. Thiện với Linh sững người khi nghe nó nói như vậy. Chơi với nhau dù chưa lâu nhưng đáng lẽ từng đó thời gian tụi kia phải hiểu nó như thế nào, phải chịu đựng những gì chứ. Vậy mà Thiện với Linh chẳng biết gì cả.

- Rõ ràng thằng bé kia đòi đánh nhau với tớ mà __ Thiện nói để xua tan không khí này
- Quá tệ, cậu thua một đứa con nít đây __ nó nói rồi bỏ đi
- Tớ nên coi lại quan hệ của chúng ta thì phải __ Linh chọc Thiện
- Gì chứ __ Thiện chạy theo hai đứa kia __ thử gọi nó lại đi, tớ sẽ đánh thằng nó mà
- Dẹp đi __ Linh nói
- Đừng nhận người quen nha __ nó thêm vào
- Gần về tới nhà rồi cậu đi xa ra xú đi __ Linh nói
- Gì chứ, hai người dám chê tớ à __ Thiện nói
- Tớ sợ hàng xóm tớ nhìn thấy tớ đi với cậu lắm __ nó nói
- Há há __ Linh cười châm chọc Thiện

KÍT....KÍT....RẦM RẦM RẦM

Tiếng động kinh hồn vang lên làm dập tắt tiếng cười vui nhộn của tụi nó. Tiếng động kinh hoàng đó thu hút sự chú ý của bọn nó. Một quả táo lặn xuống dốc nhà nó, đụng chúng trên nó nên dừng lại. Nó cúi xuống nhặt quả táo lên rồi đứng thẳng dậy nhìn lên dốc ngay trước cổng nhà nó. Có một vụ tai nạn ngay trước nhà nó, người đàn ông bị đụng trúng bị hất văng ra xa chiếc xe phải vài trăm mét. Bỗng nó vút quả táo đi, hét lớn rồi chạy thục mạng đến chỗ người đàn ông đang nằm bất động ở đó. Thiện và Linh cũng chạy theo nó. Nó đứng đờ ra trước người đàn ông đang nằm đó. Người đàn ông kia bê bết máu, Linh hét lớn khi thấy máu bê bết. Thiện ôm Linh lại để che mắt Linh không cho Linh thấy cảnh đó.

- Ba à... _ nó quỳ xuống bên cạnh người đó, người kia giật giật nhìn rất ghê
- Gia Bảo.... _ ông nói nặng nhọc mỉm cười với nó
- Hự Hự..._ ba nó ho sặc sụa ra máu
- Đừng nói gì nữa ba, con đưa ba tới bệnh viện nha _ nó nắm chặt tay ba nó
- Gia Bảo, ...ba....xin lỗi...con nhiều lắm... _ ba nó cố rặn từng chữ.
- Đừng nói gì nữa _ nó hốt hoảng khi thấy ba nó thở gấp _ gọi cấp cứu dìu Bảo đi _ nó quay lại nhìn Thiện _ nhanh lên đi mà
- Nghe ba....má con chết là lỗi do ba...hự hựba...là ba ép hai đứa...đi du học...là...là do ba _ ba nó khóc nhìn nó
- Không phải do ba đâu, là tại con, tại con á _ nó khóc nhìn ba nó đau đớn
- Cố gắng ngoan, ba đi xin lỗi má con đây _ ông cố gắng nói suôn sẻ một câu rồi tắt thở
- Không, đừng mà ba....BA....ĐỪNG MÀ

Mọi ký ức chợt ùa về trong nó, cũng như vậy, má nó cũng đã mất như vậy. Cái ngày đó chợt ùa về trong nó. Nó khóc thét lên đau đớn, mãi không chịu buông ba nó cho cơ quan chức năng giải quyết cho đến khi anh nó về. Nó ngồi bệt dưới đất nắm tay ba nó, không cho bất kỳ ai đụng vào.

- Đừng như vậy mà Bảo _ anh nó ôm nó kéo ra khỏi ba để người xa thu dọn hiện trường
- Đừng khóc nữa mà Bảo _ Linh an ủi nó
- Cố lên _ Thiện xoa xoa tay nó
- Má...má cũng vậy hai à _ nó vùi mình vào lòng anh nó
- Anh xin lỗi _ anh nó cố gắng nén lòng lại để làm chỗ dựa cho nó nên anh đã không khóc, anh chỉ nhìn nó đau đớn
- Người đàn ông này do say rượu nên đã đụng trúng ba cậu, chúng tôi sẽ đưa ông ta về cơ quan xét xử _ một chú công an tới nói với anh nó
- Dạ _ anh nó đáp lại

Công an đã dẫn tên đó đi, nó ngồi bệt dưới đất nhìn theo dáng người đàn ông đó. Không căm ghét, không tức giận, không vui mừng, mắt nó như người vô hồn vậy. Không một chút biểu cảm sắc mặt.

- Đứng dậy thôi _ anh nó đỡ nó đứng dậy _ đứng dậy vào nhà thôi
- Đứng dậy đi Bảo _ Linh cũng đỡ nó đứng dậy
- Ta về thay đồ rồi tới đây chứ _ Thiện kéo tay Linh lại nói
- Vậy tụi em về trước rồi tí quay lại nha anh Cường _ nghĩ một hồi Linh quay lại nói với anh nó
- Ủ, về cẩn thận _ anh nó vỗ vai hai đứa
- Linh về, tí Linh quay lại nha _ Linh vuốt vuốt mặt nó
- Đi thôi _ Thiện cầm tay Linh đi về

- Ta đi thôi, em cần thay đồ, đồ em bẩn hết rồi __ anh dìu nó vào nhà.

Đèn từ trong nhà ra ngoài sân đều được bật sáng hết lên. Những người liệm xác được anh nó gọi tới an tang cho ba nó đã tới. Họ giúp đưa ba nó vào nhà, lau sạch sẽ rồi thay đồ cho ba nó. Nó ngồi ở cầu thang trên lầu nhìn họ thay đồ cho ba. Đồng phục nó dính đầy máu của ba, lúc nó ôm ba nó lên khi ba nó trút hơi thở cuối cùng. Nó chẳng khóc nữa, nó chỉ ngồi đó như người mất hồn nhìn mọi người. Họ đã thay đồ xong cho ba nó, cũng đã đặt ba nó nằm trên một chiếc giường màu trắng xong xuôi đầu vào đó rồi mà nó vẫn ngồi đó.

- Tao tới muộn, có chút việc __ Vương chạy vào nói với anh nó
- Ồ, tới là được rồi __ anh nó cũng buồn
- Con bé đâu __ Vương hỏi
- Trên lầu __ anh bật khóc __ làm sao nó chịu nổi chứ
- Rồi sẽ qua mà __ Vương ôm bạn mình lại an ủi
- Tội nghiệp con bé...hức __ anh khóc nức nở

Được một lúc thì Linh và Thiện tới. Thiện thì mặc một chiếc quần tây đen cùng chiếc áo sơ mi đen, Linh thì mặc một chiếc váy xương chữ A màu đen trơn.

- Bọn em mới tới __ Thiện chào Vương và anh nó
- Hai đứa tới à, muộn rồi mà, ba má hai đứa sẽ lo lắng đó __ Vương nói
- Em xin má em ở lại rồi __ Linh mỉm cười buồn bã
- Tí anh Khánh tới đón em __ Thiện nói
- Gia Bảo đâu anh __ Linh nhìn xung quanh tìm nó
- Trên lầu á __ Cường buồn bã nhìn lên cầu thang nơi nó đang ngồi
- Em lên với nó, cậu ở lại giúp mấy anh nha __ Linh nói
- Ủ __ Thiện trả lời

Linh bước lên cầu thang dẫn tới chỗ nó đang ngồi. Nó còn chẳng thèm nhìn Linh lấy một cái. Nó cứ nhìn xuống cái xác ba nó đang nằm bất động dưới nhà.

- Bảo à __ Linh ngồi xuống cạnh nó __ theo Linh vào phòng tắm rửa thay đồ đi
- Ba Bảo đó Linh __ nó chỉ tay xuống cái xác
- Bảo à __ Linh bật khóc khi thấy nó đau đớn như vậy
- Đi tắm đi ha, theo Linh đi thay đồ nha __ Linh đỡ nó đứng dậy
- Ba Bảo đó Linh, Bảo giới thiệu với Linh chưa ta __ nó nhìn Linh mỉm cười

Nụ cười tươi hơn bao giờ hết, nhưng con mắt nó không cười. Con mắt nó rất buồn, buồn vậy nhưng lại không khóc. Là vì nó đau quá nên không thể khóc nữa, khóc nhiều quá nên hết nước mắt rồi hay là nó đang cố tỏ ra mạnh mẽ nên không khóc. Nó sợ mọi người lo lắng cho nó nên nó không khóc hay sao?

- Đùng như vậy mà __ Linh khóc nức nở quá lớn __ Bảo tỉnh táo lại đi, Linh xin Bảo á

Tiếng hét của Linh làm mọi người dưới nhà lo lắng chạy lên. Mọi người thấy Linh đang nắm chặt hai vai nó lắc lắc, nó thì như người mất hồn. Ai cũng đau xót khi thấy nó như vậy, họ thường nhìn thấy một Gia Bảo vui tươi chứ đâu phải một Gia Bảo thần thờ như vậy đâu. Anh nó tiến lại gần nó an ủi nó.

- Nghe lời hai, tắm rửa thay đồ rồi xuống nhà với ba nha __ anh nói
- Ba kìa anh hai __ nó chỉ tay xuống cái xác nhìn anh nó
- Ủ __ anh nhắm mắt hít một hơi thật sâu __ anh biết mà

- Ba nói tối nay ba sẽ nấu những món ngon đợi anh hai về á _ nó cười _ sáng ba nói nhỏ với em á, anh hai không biết đâu
- Thôi đi _ anh nó nắm chặt vai nó lại quát _ em tỉnh táo lại đi Gia Bảo
- Anh à _ Linh khóc kéo tay anh nó lại
- Cường, bình tĩnh lại đi _ Vương kéo anh nó ra
- Theo Linh đi Bảo _ Linh kéo nó vào phòng của nó
- Đừng như vậy _ Vương nói
- Tại tao, tất cả là tại tao....Á Á Á Á Á _ anh đá vào lan can hành lang hét lớn
- Đừng vậy mà anh _ Thiện cản anh nó lại

Linh đã giúp nó tắm rửa sạch sẽ và thay đồ mới. Nó mặc một chiếc quần tây đen và một chiếc áo sơ mi đen cổ lá sen. Tóc tai được Linh cột gọn gàng, cao ráo. Linh dẫn nó xuống nhà, chỗ mọi người đang ngồi túm tụm lại nói chuyện. Nhìn nó như người mất hồn ai ai cũng đau lòng, anh em nó lại chẳng còn họ hàng thân thích nào.

- Em mới tới _ Khánh nói khi bước vào , hấn theo sau nó
- Hai đứa mới tới hả _ Cường nói
- Gia Bảo _ Khánh nói _ con bé....
- Tội nghiệp con bé _ Vương nhìn nó đang ngồi gần cái xác đầy đau đớn
- Em ra đó thấp nén nhang cho bác _ Khánh nói
- Em ổn không _ Khánh ngồi xuống cạnh nó
- _ nó chẳng nói gì hết
- Cố lên _ hấn xoa xoa vai nó _ rồi sẽ qua thôi
- ... _ nó ngược lên nhìn hấn _ ba em đó _ nó chỉ tay về cái xác
- Anh biết, đừng như vậy nữa _ hấn ngồi xuống cạnh nó
- Ba em mới về đó _ nó cười

Khánh không chịu nổi khi thấy nó như vậy nên đã đứng dậy ra chỗ đám kia đang ngồi.

- Đừng nói gì hết _ anh ôm nó lại _ anh hiểu hết
- Hức.... _ nó vùi mặt vào trong lòng hấn mà nức nhe

Hấn ôm nó vào lòng âu yếm nó, hấn cố không khóc để nó thấy yên lòng.

Ngồi chơi được khá lâu Cường nhìn đồng hồ nhắc tụi kia ra về.

- 10 rưỡi rồi, mấy đứa về đi
- Vậy em về trước _ Khánh đứng dậy nói
- Ở lại với nó nha _ Thiện nắm tay Linh
- Về cẩn thận _ Linh nói
- Mà có về không _ anh nó hỏi Vương
- Tao ở lại với mày _ Vương vỗ vai thằng bạn nói
- Vậy bọn em về _ Khánh nói rồi ra về, theo sau là Thiện
- Muộn rồi đó anh Đức _ Linh đặt tay lên vai Đức đang ngồi với nó

- Anh ở lại chút nữa thôi __ hấn ngược lên nhìn Linh
- Em ở lại với nó được rồi, về muộn quá không an toàn đâu anh __ Linh nói
- Vậy nhờ em __ hấn hôn lên trán nó rồi đứng dậy chào anh nó ra về

Cả ngày hôm sau mọi người tới viếng ba nó nhiều hơn, có cả bạn bè lớp nó, giáo viên trường nó nữa. Ai cũng thấy đau lòng khi nó cứ đơ ra đau khổ như vậy.

- Em ở đây hả __ thầy Minh hỏi Linh
- Dạ __ Linh đáp

Thầy gật đầu rồi theo đoàn trường ra về. Sau buổi học Khánh và hấn cùng Thiện đến đám tang. Lúc đến hấn cầm theo hộp bánh Tiramisu vì hấn nghĩ nó sẽ không ăn gì.

- Mấy đứa vào ăn đi, cả ngày chắc chưa ăn gì __ anh nó mới tụi kia mới tới
- Woa, em đói lắm rồi __ Thiện nói
- Ham ăn __ Linh đánh Thiện
- Gì chứ, tớ lo cho cậu với Bảo nên thức ăn trưa tiêu hóa nhanh lắm __ Thiện biện minh
- Eo... __ Linh liếc xéo Thiện
- Bảo không ăn sao __ Khánh hỏi
- Con bé ngồi đó từ tối qua tới giờ rồi, nói gì cũng không chịu __ anh nó nhìn nó nói
- Để em gọi nó vào __ Linh đứng dậy ra chỗ nó
- Bảo __ Linh kéo nó đứng dậy __ vào ăn chút gì đi
- Bảo không đói __ nó mỉm cười nhìn Linh
- Đừng có vậy mà, từ hôm qua tới giờ Bảo đã ăn uống gì đâu __ Linh nói
- Bảo không đói __ nó nhắc lại
- Bảo à __ Linh thất vọng nhìn nó
- Em vào ăn đi __ hấn nói __ để anh
- Trời ơi __ Linh thất vọng bỏ vào trong
- Em không tính ăn gì sao __ hấn ngồi xuống cạnh nó
- Em không đói __ nó nói nhưng không nhìn hấn
- Ăn cái này không __ hấn đưa hộp Tiramisu ra trước mặt nó
- Tiramisu __ nó nhìn hộp bánh
- Đúng, Tiramisu đó __ hấn mỉm cười hiền hậu
- Là Tiramisu __ nó nói mà hai hàng nước mắt tự nhiên rơi làm hấn bối rối

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 37

37. – Chương 37

Nhờ có hấn mà nó đã ăn được một ít. Tối xuống anh Cường với anh Vương canh quan tài của ba. Hôm nay Khánh và Thiện cũng ở lại với gia đình nó. Linh với Thiện ngồi bên cạnh nhau trong vườn cỏ, nói mà tụi nó hay ngồi học bài. Khánh thì ngồi dưới bếp làm bài tập. Nó thì ngồi ngoài xích đu trong vườn nhìn lên bầu trời, thấy vậy hấn ra ngồi cùng nó.

- Trời lạnh rồi đó _ hấn khoác lên vai nó chiếc áo khoác của hấn
- Cảm ơn _ nó nhìn hấn
- Đờ hơn chưa _ hấn rút bao thuốc ra lấy một điếu đốt
- Rồi _ nó lại nhìn lên bầu trời
- Tốt _ hấn hút một hơi sâu rồi thở khói ra không trung
- Hút thuốc không tốt đâu _ nó nói
- Ờ... _ hấn nhìn nó rồi bỏ điếu thuốc xuống _ anh tưởng em không để ý đến chuyện...
- Chỉ là em không muốn nói thôi _ nó cắt lời hấn
- Ờ... _ hấn chẳng biết nói gì lúc này nữa

Ngồi được một lúc thì nó ngủ gật, gật gù gật gù. Thấy thế hấn đã kéo đầu nó ngã vào vai hấn. Hấn mỉm cười khi thấy nó bình yên như vậy. Thiện tỉnh giấc khi trời trở lạnh hơn, Thiện kéo áo khoác lên cao để đắp cho Linh thì thấy cảnh hấn đang ôm nó, canh cho nó ngủ. Rút điện thoại ra Thiện chụp lại cái cảnh có một không hai đó. Ánh đèn gần đó như giúp Thiện vậy, cười ranh mãnh.

Sáng hôm sau.

- Chiều nay sẽ chôn bác ấy phải không _ Vương nói
- Ủ, 3 giờ chiều nay _ anh nó nói

Lúc đưa ba nó ra nghĩa trang, lớp nó cũng tới. Mỗi người cầm một cành hoa hồng trắng đặt lên quan tài ba nó lúc trước khi hạ huyệt. Nó không nói gì, cũng không khóc. Nhiều người nói nó không có cảm xúc, nhưng nó không quan tâm.

- Mọi người hãy cầu nguyện cho Ông Trịnh Gia Phú được về nơi yên nghỉ cuối cùng _ linh mục nói
- Giờ mọi người hãy cầu nguyện để ông ấy ra đi bình an _ một người đàn ông mặc đồ đen nói

Mọi người khóc thút thít khi nghi thức hạ huyệt bắt đầu. Tiếng khóc ngày càng lớn hơn khi nó khóc thét lên không cho người ta chôn cất ba nó.

- Mày người làm gì vậy _ nó khóc thét
- Ba à, ba chưa đưa con ra ngoại ô mà
- Ba chưa nấu cơm cho con ăn mà _ nó hét
- Ba chưa kể chuyện cho con nghe mà
- Gia Bảo _ anh nó kéo nó ra _ ngoan nào
- Anh làm gì vậy, họ đang chôn ba kìa _ nó đánh anh nó
- Em đừng có như vậy mà _ anh nó khóc đau đớn giữ nó lại
- Ba à... _ nó vùng vằng ra khỏi vòng tay của anh nó
- Bảo à _ Linh, Thiện đến gần giữ nó lại để các chú kia chôn cất ba nó
- Đừng vậy mà em _ Vương an ủi nó

Chôn cất xong xuôi mọi người cũng về gần hết. Chỉ còn bọn nó ở lại với nó và anh nó.

- Xong rồi, cô lên nhá __ Vương đấm vào vai anh nó
- Cảm ơn mày __ anh cười
- Cần bọn em giúp gì nữa không anh __ Khánh nói
- Không đâu em...
- Vậy bọn em về trước nha __ Khánh nói rồi nhìn Thiện với Linh
- Ừ, về cẩn thận __ anh nói
- Bọn mình về trước đây, có gì thì gọi ỉnh __ Linh an ủi nó
- Ừ __ nó nói
- Chào các anh __ bọn kia nói rồi ra về
- Em muốn ở lại với ba một tí __ nó nói
- Về luôn đi __ anh nó nói
- Để em ở lại với con bé __ hấn nói
- Vậy nhờ em __ Cường nói
- Về thôi __ Cường nhìn Vương nói

Nó tới gần mộ ba nó ngồi xuống, hấn cũng đi theo và ngồi cạnh nó.

- Em không sao chứ __ hấn hỏi
- Không, chỉ là... __ nó nói nhưng mắt vẫn nhìn mộ ba nó
- Mai đi học chưa, anh tới đón __ hấn nói
- ... __ nó nhìn hấn __ ừ, sao cũng được
- Vậy mai anh tới đón em

Tối đó mọi người cũng về hết, căn nhà lại trống rỗng như lúc ban đầu. Nó bước xuống lầu vào phòng khách để nhớ lại cái xác ba nó đã nằm đó hai ngày qua.

- Em vẫn còn nhớ ba sao __ anh nó nói
- Anh.... __ nó nhìn anh nó
- Ổn rồi mà __ anh nó ôm vai nó

Sáng hôm sau

- Em sẽ đi học sao __ anh nó hỏi khi thấy nó mặc đồng phục bước xuống bếp
- Em nghĩ ở nhà chỉ khiến em không thấy khá hơn đâu __ nó nói
- Ừ, em cứ đi học để thấy thoải mái __ anh nói
- Dạ
- Mà em có muốn đi du học không __ anh nó hỏi
- Du học sao
- Công ty anh nhận được đối tác lớn, có thể sẽ ở bên kia một thời gian dài
- Rồi sao, anh hai sẽ bỏ em ở lại sao
- Anh muốn em qua đó cùng em....
- ... __ nó không nói gì nhìn anh

- Nhưng nếu em không muốn thì anh có thể cử người khác qua đó _ anh nói
- Anh cũng không yên tâm khi em ở một mình _ anh cầm ly sữa lên uống rồi nói

Kính Kong

- Ai mà tới sớm vậy _ anh nó đứng dậy
- Anh Đức đó _ nó nói _ em đi học đây
- Hi, hai cái đứa này _ anh nó cười
- Anh tới sớm vậy _ nó nói
- Đi học cùng em thì không thể muộn _ hấn cười

Bọn nó tới trường, với sự dòm ngó của bao con mắt của học sinh khác.

- Gì đây chứ _ Ly đứng đằng sau lưng nó
- Ôi trời, chuyện quái gì vậy _ Ngọc nói
- Anh à, đã mấy ngày em không thấy anh tới trường _ Hồng nói với vẻ mặt vui vẻ nhưng khi thấy hấn đang đi cùng nó thì khuôn mặt liền biến sắc.
- Anh đi cùng cô ấy sao _ Hồng bước tới trước mặt nó
- Không phải chuyện của em _ hấn nói rồi kéo tay nó đi
- Nói chuyện chút đi _ Hồng giữ tay kia của nó lại

Hấn nhìn nó, nó nhìn hấn rồi quay qua nhìn Hồng. Nó gật đầu nhìn hấn, hấn buông tay nó ra rồi bỏ đi trước.

- Ra sau trường đi, ở đây nói chuyện không tiện _ Hồng nói rồi bước đi nó đi theo
- Hồng muốn nói chuyện gì đây _ nó hỏi
- Đầu tiên tôi muốn xin lỗi vì đã nói dối cậu, xin lỗi cả về chuyện người giúp việc nữa
- Hồng nghĩ tôi quan tâm tới chuyện đó sao _ nó cười khinh bỉ bởi nó nghe được những từ đó được thoát ra từ miệng Hồng, Hồng đã thú nhận mọi chuyện
- Tôi yêu anh Đức, tôi đã biết mọi chuyện trước khi cậu biết cơ, nhưng anh Đức không nhìn tôi lấy một lần. May mắn là tôi đã được chọn làm người xem mắt với anh Đức. Thú vị thật, ông trời như mỉm cười với tôi vậy _ Hồng nói
- Nói hết rồi đúng không _ nó khá ngạc nhiên về những điều Hồng nói nhưng giờ nó thật sự chẳng quan tâm đến điều đó nữa
- Tôi còn một việc muốn nhờ cậu _ Hồng nói
- Hồng nghĩ tôi sẽ giúp Hồng sao _ nó quay lưng bỏ đi nhưng nghe Hồng nói thì dừng lại
- Không lâu tới chúng tôi sẽ đính hôn trước mặt gia đình hai bên... _ Hồng nói _ vì vậy hãy tránh xa anh Đức của tôi đi, cậu không có cửa đâu
- Hừ, cậu nghĩ tôi quan tâm hả _ nó nói
- ... _ Hồng quay đi rồi bỗng dừng lại nói _ à, mà tôi phải công nhận gan cậu không hề nhỏ, khá là dũng cảm
- Nói vậy là ý gì _ nó hỏi
- Chiếc đồng hồ Rolex chứ...cậu cũng mạnh miệng lắm _ Hồng cười chế nhạo nó
- Chẳng lẽ cậu là người xiu bạn ấy làm chuyện đó _ nó nói
- Biết sao được _ Hồng nhún vai _ tôi con nhỏ đó nợ tiền bạn cùng lớp, tôi chỉ giúp thôi

- Làm sao mà...
- Cậu thắc mắc chuyện gì chứ... _ Hồng nhếch môi
- Hồng học ở Thiên Vương lâu rồi sao _ nó hỏi
- Ngu ngốc, cậu nghĩ tôi học ở Đình Phong sao...sao cậu ngây thơ thế
- Hồng nói dối tôi mọi điều sao _ nó ngạc nhiên
- Người giúp việc...cũng có việc cần dùng _ Hồng cười
- Đê tiện mà _ nó nói như không tin vào điều mình mới nghe
- Tóm lại tôi muốn cậu tránh xa anh Đức của tôi ra, đừng phá hỏng chuyện giữa tôi và anh ấy _ Hồng nói
- Cô nghĩ tôi sẽ rảnh rỗi để phá hỏng chuyện hai người à....
- Tôi mong những lời cô nói là thật _ Hồng nói rồi bỏ đi
- Cướp của người khác làm của mình thì không bền đâu _ nó nói khi Hồng còn nghe rõ
- Tôi không quan tâm đâu _ khi Hồng bỏ đi nó cũng bỏ đi

Lúc nó lên tới lớp Linh tới bàn nó, ngồi xuống đối diện hỏi nó

- Đi đâu mà giờ mới tới
- Gặp Hồng _ nó nói
- Ày...con quỷ đó nói gì vậy _ Linh đập bàn
- Nói mình tránh xa anh Đức, bọn họ sắp đính hôn _ nó trả lời
- Đồ mặt dày _ Linh thở hắt _ nó nghĩ sao mà nói thể với cậu vậy
- Kệ đi _ nó vỗ vỗ mặt con bạn mình nói

Linh bực bội vùng vằng suốt buổi học, gặp ai cũng mắng, cũng khó chịu. Ai thấy cũng né xa, sợ bị liên lụy. Nó cũng tránh mặt hần, nó không biết nếu gặp rồi sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Tốt nhất nên tránh mặt cho lành.

- Nè _ hần gọi nó

Nó giật mình khi nghe hần gọi, vội vàng bỏ chạy thật nhanh để không bị hần tóm

- Em đứng lại cho tôi _ hần hét

Nó nhăn nhó vẫn cứ chạy, mặc kệ lời của hần

- Gần tới nhà rồi, chạy nhanh xiu nữa thôi _ nó cảm đầu cảm cổ chạy
- Tới rồi tới rồi _ nó mừng rỡ khi nó chạm tới cánh cổng nhà nó
- Em không nghe tôi gọi em sao

Hần lấy tay chặn cánh cổng lại không cho nó mở ra. Nó xấu hổ cúi gầm mặt xuống đất.

- Không nghe
- Vậy sao _ hần tiến tới đứng trước mặt nó, giữa cánh cổng và nó _ vậy sao em lại bỏ chạy
- Làm gì có _ nó vênh mặt lên cãi _ sao tôi phải bỏ chạy
- Sao em lại hỏi tôi, tôi đang hỏi em mà _ hần nói
- O....mà thôi, tránh ra _ nó đẩy hần sang một bên để vào nhà
- Nói chuyện với tôi đi _ hần ôm nó từ đằng sau _ nói chuyện với tôi một chút thôi

- Anh.... _ nó như chợt thấy ảm lòng, nhưng nghĩ tới những lời Hồng nói nó vội vùng ra khỏi vòng tay hắn _ nói gì, chuyện học lên lớp tôi học cũng được

Nó cố tránh không nhìn thẳng mặt hắn, bởi nó biết nó trực tiếp đối diện với hắn nó sẽ không thể là nó của bây giờ được. Nó sẽ mềm lòng với hắn mất.

- Chuyện chúng ta _ hắn nhìn thẳng vào nó

- Chúng ta không có chuyện gì để nói hết _ nó nói

- _ hắn không nói gì chỉ đứng nhìn nó

- Ô...vậy thôi, tôi vào đây, anh cũng về cẩn thận _ nó nói rồi quay lưng bước vào nhà

Cái khoảnh khắc nó khép cổng lại, tìm hắn như ngừng đập. Không phải nó chỉ ngay trước mắt đây thôi sao, vậy mà một lần nữa hắn lại để nó tụt mất. Đã không biết bao nhiêu lần hắn đã buông tay trước với nó rồi.

- Chỉ xin em đừng giả vờ nữa, một lần thôi, hãy cởi bỏ cái mặt nạ này ra, hãy là chính em, hãy là một Gia Bảo mà anh yêu _ hắn hét lớn mong rằng nó nghe thấy

Nó dựa lưng vào cánh cổng mà tuột xuống, lấy hai tay bịt chặt miệng mình lại để tiếng khóc không lọt ra ngoài. Nó thấy nhói lòng khi hắn nói như vậy.

- Anh yêu em, Gia Bảo _ nói rồi hắn bỏ đi

Nó khóc nức nở, nó chưa bao giờ dám nghĩ hắn yêu nó. Đôi khi có nghĩ thì chỉ nghĩ rằng hắn thích nó đơn thuần như những cô gái khác. Hắn là con trai mà, làm sao mà lớn nhanh như vậy được, những suy nghĩ đó chỉ có người trưởng thành mới nói ra được. Nó không dám tin vào những điều vừa nghe được.

- Hai người vẫn còn bên nhau được sao, tôi chờ xem hai người sẽ bên nhau được bao lâu _ Hồng ngồi trong chiếc BMW xa xa nhà nó nhìn ra

- Đi thôi _ Hồng nói với bác tài xế

Sáng hôm sau lúc nó tới lớp Linh lon ton chạy xuống nói chuyện với nó

- Nghe gì chưa _ Linh hỏi

- Chưa, chuyện gì _ nó nói

- Nghe nói thi học kỳ xong bọn mình được nghỉ 2 tuần lễ cho giáo viên chấm bài đó _ Linh hớn hở nói _ tha hồ mà bay nhá, ha ha

- Ôi trời, tưởng gì _ nó nói

- Không vui à _ Linh thắc mắc

- Ở nhà 2 tuần biết làm gì đâu _ nó uể oải nói

- Ngốc, ai nói là ở nhà _ Linh búng cái “Póc” vào trán nó

- Á, cái con này _ nó xoa xoa cái trán

- Tao tính rủ bọn mày....

RENG...RENG....RENG

- Ấy....thôi tí xuống nhà ăn nói tiếp nghe _ Linh cười rồi đứng dậy về chỗ

Buổi học trôi qua cũng khá nhẹ nhàng, bà cô hắc ám có dặn dò tụi nó ôn bài cẩn thận để chuẩn bị cho bài thi học kỳ sắp tới. Cô cũng thông báo cho cả lớp biết kết quả bài thi của nó, tổng điểm và đưa tên lên danh sách thi đua. Thành tích của nó cũng không tồi, không được học hành đàng hoàng như đám bạn nhưng nó đứng thứ 6 toàn khối, thứ 4 toàn lớp. Một kết quả đáng để xem xét và học tập.

Sau giờ học, Linh kéo nó và Thiện xuống nhà ăn. Trên đường xuống nhà ăn tụi nó đã nói chuyện vui vẻ.

- Tôi tưởng cậu không leo nổi lên cái ghế cũ chứ _ Thiện trêu nó

- Hì, không dám mơ mà __ nó nói
- Thế là tử vi 12 cung hoàng đạo của mày hôm nay đúng à Bảo __ Linh lướt lướt điện thoại
- Sao sao __ nó chụp lấy cái điện thoại của Linh
- Nó nói, hôm nay mày sẽ nhận được kết quả xứng đáng sau những ngày nỗ lực, nhưng mà.... __ Linh nói
- Sao lại là đại chiến... __ nó hỏi
- Đó, cái đó tao đang thắc mắc, nó nói hôm nay mày gặp đại chiến, tao chẳng hiểu
- Ày, đẹp đi...đúng là con gái mà, tin gì mấy cái đó __ Thiện nói
- Mong là không đúng __ nó nói

Tụi nó tới quầy thức ăn rồi chọn ình một cái bàn trong góc để tránh tầm mắt của mọi người.

- Tao tính xin ba tao cho tao mượn cái căn hộ ở trên Đà Lạt __ Linh vừa ăn vừa nói
- Ăn hết đi rồi nói __ nó nhăn mặt __ dơ quá à
- Há há __ Thiện cười
- __ bị què Linh liếc xéo nó
- Đi Đà Lạt mùa này lạnh lắm, đang cuối tháng 12 mà __ Thiện nói
- Cái đồ không biết gì __ Linh nói

ÀO...- Một ly nước được Hồng tạt hẳn vào mặt nó khiến nó giật mình

- Tôi tưởng những gì tôi nói cậu đã hiểu rồi chứ __ Hồng quát vào mặt nó
- Nè, cái con kia __ Linh đứng dậy hét __ mày nghĩ mày đang làm cái gì vậy
- Tôi không nói chuyện với cậu....im mồm đi đồ quỷ cái __ Hồng trợn mắt nhìn Linh
- Nói ai vậy con kia __ Linh quát
- Không phải cậu đã nói cậu không quan tâm xem chuyện chúng tôi như thế nào sao, tại sao cậu có thể làm cái chuyện bẩn thỉu đó sau lưng tôi __ Hồng quát vào mặt nó
- Cậu nói gì __ nó đứng dậy, tay vuốt nước còn trên mặt nhìn Hồng
- Đừng giả nai, tôi đã thấy hai người ôm nhau ở trước cửa nhà cậu __ Hồng đẩy vai nó
- À...vậy cậu muốn gì __ nó hỏi
- Tránh xa anh Đức ra __ Hồng quát __ tôi phải nói đến bao nhiêu lần cậu mới hiểu đây
- Nên nhớ một điều, nếu tôi thật sự muốn làm điều đó thì cậu không có cơ hội đứng đây nói chuyện với tôi đâu ... __ nó nói
- Nè...Gia Bảo, cậu giám... __ Hồng tức giận hét lớn
- Ồn ào quá, chuyện gì vậy __ Khánh tiến lại chỗ bọn nó
- Đi thôi, đồ già mồm __ Linh nói rồi kéo tay nó đi

Nè, Gia Bảo, cậu đứng lại cho tôi __ Hồng quát tháo lung tung khi thấy nó bỏ đi

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 38

38. – Chương 38

Tụi nó kéo nhau ra gốc cây sau nhà ăn. Thiện đưa cho nó một bịch khăn giấy

- Lau đi
- Cảm ơn __ nó nói
- Tại sao cô ta cứ ưng gậy chuyện với tụi mình vậy __ Thiện hỏi
- Tớ không biết __ nó nói
- Tao nghĩ chuyện này chưa dừng ở đây đâu __ Linh nói
- Sao Bảo không thử dành lại anh Đức từ tay Hồng __ Thiện nói
- ... __ nó lắc đầu
- Mà sợ thua hả __ Linh nói
- Không, tao không thích tranh giành __ nó nói __ với lại tao đã nói mà rồi mà, nếu là của nhau thì là của nhau thôi __ nó cười
- Con này... __ Linh gắt

Kỳ thi học kỳ cuối cùng cũng tới, mục tiêu của bà cô hắc ám đặt ra cho tụi nó là cái vị trí đứng nhất toàn khối. Tụi nó đứa nào cũng hoang mang, lo sợ. Nó cũng chẳng còn thời gian để nghĩ ngợi đến chuyện tình cảm lúc này. Nó đang ra sức học để chuộc lại lỗi với lớp. Tại nó nên hai tháng trước lớp mới không đứng nhất được, tụi bạn nó bị cô phạt cũng là lỗi tại nó. Chẳng còn ai động chạm đến nhau nữa. Cho đến khi kỳ thi trôi qua, bọn nó mới họp mặt quây phá.

- Xong rồi __ nó nói
- Thoải mái quá __ Thiện nói
- Giờ về chuẩn bị đồ lên Đà Lạt thôi __ Linh nói
- Con gắt __ nó nói
- Rủ anh Khánh chưa Thiện __ Linh hỏi
- Sao phải rủ, tao tưởng chỉ có ba đứa mình thôi __ nó nói
- Tự túc, nên kiếm đủ 5 người đi cho ba tao khỏi đi cùng __ Linh cười ranh ma
- Ấy... __ nó thở dài thườn thượt
- Giờ mấy giờ rồi __ Thiện hỏi
- 3 giờ 15, sao á __ nó nói
- 5 giờ tôi qua đón cậu nha, ta đi trong đêm đi __ Thiện nói
- Cũng được, mất có khoảng 9 hay 10 tiếng chứ mấy, ta tới nơi là sáng rồi __ Linh nói
- Sao cũng được __ nó trả lời
- Vậy giờ nhà ai nấy về nha, 5 giờ gặp lại __ Linh cùng Thiện nắm tay nhau ra về
- Hajzzz, tao còn chưa xin anh Cường đi nữa là __ nó thở dài

Nó về đến nhà đã lên lầu tắm rửa, mở tủ xếp vài bộ đồ. Trong lúc lấy đồ ra nó làm rớt hộp quá nó tính mua tặng hân. Mở ra coi, nó cảm giác như cái ngày tụi nó còn bên nhau mới đây thôi, vậy mà giờ đã thế này. Nó xếp ngay ngắn chiếc áo khoác vào hộp rồi bỏ vào vali mang đi Đà Lạt luôn. Nó cũng chẳng biết sao lại làm vậy nữa. Nó chọn ình một chiếc quần đùi màu đen, bên trong mặc một chiếc quần bò len màu da. Mặc một chiếc áo sơ mi carô màu đỏ đen, ngoài mặc một chiếc áo len dày màu trắng, quàng thêm một cái khăn quàng màu đen trắng nữa. Nhìn nó rất đẹp.

- Em đi đâu à _ anh nó nói khi thấy nó kéo vali xuống nhà
- À....anh hai mới về ạ _ nó nói
- Anh hỏi em đi đâu mà _ anh nó nói
- À, anh hai cho em đi Đà Lạt với Linh nha _ nó xin anh nó
- Có những ai
- Chỉ lũ bạn em hay chơi thôi
- Không nhậu nhẹt rượu bia chứ
- Không đâu anh hai
- Khi nào về
- Chắc hai ba ngày hay có thể lâu hơn
- Rồi ở đâu
- Bọn em ở căn hộ của ba Linh
- Có cần anh đi cùng không
- Không đâu anh hai
- _ anh nó im lặng không nói gì nữa làm nó thấy sợ
- Anh hai cho em đi nha _ nó nói
- _ anh vẫn không nói gì
- Gì chứ, hỏi nhiều vậy mà không cho đi à _ nó nói nhỏ
- Đi thì đi đi, sao phải nói xấu anh hai như vậy
- Nói nhỏ vậy mà nghe à _ nó lí nhí trong mồm _ dạ, làm gì có

Kính Kong

- Chắc mấy đứa tới, em đi nha anh hai
- Đi cẩn thận _ anh nó nói _ riết rồi đi hết để mình tôi ở nhà
- Hai à... _ nó nói
- Biết rồi biết rồi _ anh quay lưng bỏ vào phòng

Nó thở dài nhìn anh nó, rồi bước ra ngoài kéo mấy đứa kia đợi.

- Lâu thế _ Thiện đứng dựa vào cổng nhìn nó
- Tưởng mày không được đi _ Linh ngồi trong xe mở cửa bỏ một chân ra nhìn nó
- Chào em _ Khánh nói
- Hi, mới xin anh Cường _ nó kéo vali ra rồi đóng cổng lại
- Đưa đây _ Thiện giúp nó kéo vali để bỏ lên xe
- Anh Cường không ày đi à _ Linh nói
- Không hẳn, chỉ là anh ở nhà một mình nên thấy trống trải thôi _ nó nói
- Lên xe đi, Bảo ngồi trên đi _ Thiện nói
- Ó, ở sau hết chỗ hả _ nó ngơ ngác
- Hết rồi _ Linh nói

Thiện bước lên xe ngồi cạnh Linh rồi đóng cửa lại. Nó nghiêng đầu tò mò, mấy đứa kia hồi nó cũng mở cửa bước lên xe. Lúc ngồi vào xe đóng cửa lại nó giật mình khi thấy hấn đang ngồi vào ghế của tài xế. Nó đỏ mặt ngại ngùng, thầm trách hai cái đứa kia. Nó quay đầu ra sau nhìn Linh, Linh thấy ánh mắt chéo lửa của nó thì vội đổi nhanh chủ đề.

- À, anh Đức ta chạy luôn tới Đà Lạt hay là có dừng lại đâu không ?
- Chắc không, tí nữa ghé qua siêu thị mua ít đồ ăn nhanh thôi là được __ hấn nói
- Ờ, thế ta xuất phát thôi.

Hấn mặc một chiếc quần short màu nâu, áo sơ mi màu trắng, ngoài mặc một chiếc áo len họa tiết thổ cẩm cổ chui, chân mang dép bệt. Linh vẫn tôn sùng phong cách nữ tính, chị ta mặc một chiếc đầm tùng màu trắng, ngoài mặc một chiếc áo len dạng áo choàng. Khánh và Thiện có phong cách ăn mặc khá giống nhau, quần jeans lửng, áo thun, ngoài mặc chiếc áo hơi dày cộm.

- Linh à, có gì đọc không __ nó hỏi
- Linh à __ nó quay lại khi không thấy con bạn trả lời

Linh đang được Thiện ôm trong vòng tay ngủ ngon lành. Khánh thì đọc sách tham khảo ngủ quên ngả người ra sau. Chỉ còn nó với hấn thôi.

- Con quỷ __ nó bực dọc quay lên
- Nè... __ hấn đưa cho nó một quyển sách
- Bảo bình thú vị __ nó đọc tựa quyển sách __ anh cũng đọc nó sao
- Gần đây thôi __ hấn nói
- Hi __ nó cười
- Cười gì __ hấn hỏi
- À, không...chỉ là ...__ nó cười
- Em là bảo bình mà __ hấn nói
- Hả __ nó ngạc nhiên quay qua nhìn hấn
- Em với anh cùng cung hoàng đạo mà __ hấn cười
- Ờ... __ nó chẳng biết nói gì nữa

Đi được một tí nữa thì hấn lại bắt chuyện với nó

- Hơn 11 giờ rồi, em ngủ tí đi __ hấn nói
- Được rồi __ nó phát lờ chuyện hấn nói
- Lạnh không __ hấn nhì nó
- Một chút __ nó vẫn cầm cúi đọc sách mà chẳng thèm nhìn hấn
- Nè __ hấn giật lại quyển sách
- Gì vậy __ nó cau có nhìn hấn __ quyển sách __ nó chỉ tay vào quyển sách
- À... __ hấn cảm thấy mình hơi vô duyên nên đã trả quyển sách lại cho nó
- __ nó lấy quyển sách mà nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn
- Em chú ý anh một tí đi __ hấn nói
- Hả __ nó hỏi lại như nghe không rõ
- Thôi...đẹp đi __ hấn ngại đến đỏ cả mặt

- Phì _ nó cười phì khi thấy hấn đỏ mặt
- Cười gì chứ _ hấn ngại
- Lạnh rồi _ nó nói và hấn gật đầu như đồng tình với nó
- Nắm tay em không _ nó cười

Hấn quay qua nhìn nó mắt mừng rỡ, vội nắm lấy tay nó. Hấn mỉm cười như một đứa trẻ nhận quà mới, nó cũng thấy ấm áp hấn lên. Suốt chặng đường còn lại tới Đà Lạt hấn với nó cứ nhìn nhau cười hoài.

- Tới rồi _ hấn nói đánh thức mấy đứa kia dậy
- Ôm....tới rồi sao _ Linh nói
- Xuống thôi _ Thiện nói
- Lâu lắm tớ mới trở lại đây _ Linh bước xuống vườn vai nói
- Đẹp quá _ nó thốt lên
- Vào nhà đã rồi ta đi ăn _ Linh kéo vali bước đi trước
- Đưa đây _ hấn giật lấy vali của nó làm nó đứng khựng lại
- Đi thôi, mấy đứa kia đi hết rồi _ hấn dục nó khi thấy nó đứng lại
- À...ừ _ nó chạy theo

Tụi nó vào nhà vệ sinh cá nhân rồi thay đồ xuống nha đơi nhau để đi ăn. Bọn nó tới một nhà hàng sang trọng cách nhà Linh khoảng 2 3km gì đó. Chọn một bàn gần cửa sổ để đón ánh nắng sáng sớm, tụi nó ngồi nói chuyện vui vẻ.

- Ôi trời, đây không phải là Gia Bảo sao _ giọng nói quen thuộc khiến tụi nó giật mình quay lại.
- Đúng rồi, Gia Bảo đây mà _ Ly nói
- Lại gặp nữa _ Linh thốt lên
- Nực cười thật _ Thiện nói
- Đúng là quả đất tròn mà, mấy người cũng đến nên này nghỉ ngơi sao _ Ngọc nói
- Đúng là bộ ba già mồm _ Linh nói rồi đá chân nó làm nó phì cười
- Nè, nói gì đó con kia _ Ngọc chỉ tay vào mặt Linh nói
- Đừng có chỉ tay vào mặt bạn gái tôi như thế bà thím _ Thiện đứng dậy chụp lấy ngón tay của Ngọc nói
- Anh à, anh tới đây sao không nói em biết _ Hồng chạy lại ôm hấn và đẩy nó xịch qua một bên
- Ôi trời _ nó nhìn Hồng nực cười nói
- Xin chào quý khách _ một chị phục vụ tới _ nhân dịp tết dương lịch nhà hàng chúng tôi có mở một bữa party nho nhỏ dành cho những vị khách tới vào giờ vàng của nhà hàng, đây là giấy mời ạ
- Cảm ơn chị _ nó nhận giấy mời từ tay chị phục vụ
- 7 giờ tối mai à _ Linh nói
- Tối nay ta quẩy được rồi... _ Thiện nhìn Linh cười
- Ly _ một người đàn bà đứng phía xa gọi Ly
- Đi thôi, bố mẹ chị gọi kìa _ Ly kéo tay Hồng đi
- Hẹn gặp mấy người vào tối mai _ Hồng liếc xéo nó
- Bộ tụi này sợ mấy người chắc _ Linh le lưỡi, phòng má nói

- Xấu quá __ Thiện vỗ má Linh

- Hi, tao đi vệ sinh một lát __ Khánh đứng dậy vào nhà vệ sinh

Lúc đi ra hắn nghe tiếng của Hồng và Ly trong nhà vệ sinh nữ nên đã đứng gần lại nghe.

- Con nhỏ đó lúc nào cũng bám víu lấy anh Đức của em __ Hồng nói

- Chị tưởng em đã hạ cô ta thành công rồi chứ __ Ly nói

- Em tính sẽ cho nó bẽ mặt trước cả lớp lúc em gửi nó thiệp đính hôn của bọn em __ Hồng cười ha hả

- Em tính vậy thôi sao __ Ly nói

Có tiếng nước xả nên Khánh nghĩ bọn họ sắp ra nên đã bỏ đi tránh bị để ý. Lúc ra bàn ăn, mọi người chọc ghẹo Khánh.

- Tao tính vào tìm mày __ hắn nói

- Em tưởng anh bị gì nên tính gọi cấp cứu nè __ Thiện quơ quơ chiếc điện thoại trên tay

- Diên à...tao bị gì đâu __ Khánh nói

- Lâu quá mà __ Linh lắc đầu

- Xong rồi ta về thôi __ nó đứng dậy trước rồi tụi kia đứng lên theo

Tụi nó ăn xong thì lái xe vòng quanh thành phố Đà Lạt. Nó với Linh lon ton đi vào chợ mua đồ. Tụi nó tính làm một bữa buffer nhỏ ở nhà Linh vào tối nay. Nó cũng mua ình một cái khăn quàng cổ được người dân ở đây đan thủ công, rất tinh tế và đẹp. Nó lựa cho Linh một chiếc áo khoác len, nhìn rất dễ thương màu hồng cam. Hắn đội lên đầu nó một cái mũ len màu trắng, rồi phì cười làm cả đám đổ dồn ánh mắt nhìn nó.

- Há, há giống 7 chú lùn trong phim hoạt hình quá __ Thiện chọc nó

- Đúng á, người lùn lùn, mập mập, đầu đội mũ len.... __ Linh vuốt vuốt cằm __ rất giống, ha ha __ rồi phán một câu xanh rờn làm cả đám bật cười ha hả

- Gì chứ ... __ nó gắt __ mấy người cười tít mắt

- Dễ thương mà __ hắn rút điện thoại ra để lưu lại khoảnh khắc này __ cười lên nào

Nó quay qua khi hắn nói, mặt còn nhăn nhó nhìn giống con cún con cực kì. Thấy khuôn mặt nó trong màn hình điện thoại, tim hắn bỗng lỡm một nhịp. Mặt bỗng đỏ dựng lên, ngại quá hắn quay mặt đi để đám kia không thấy. Nó còn giận tụi kia cho đến khi về nhà, ai hỏi gì cũng không nói.

- Gia Bảo đâu __ hắn hỏi Linh đang làm bếp

- Kia kìa, ngồi một đống ở ngoài vườn á __ Linh hất mặt về phía vườn

Đứng trong bếp này cũng có thể nhìn ra ngoài vườn, tại nhà được làm bằng kính để đón ánh nắng mặt trời mà. Hắn gật đầu rồi bỏ ra ngoài tìm nó.

- Làm gì ngồi ngoài này __ hắn ngồi xuống cạnh nó

- ... __ nó chẳng thèm trả lời

- Giận thật à __ hắn vén tóc nó lên

- Không thèm __ nó nói

- Còn không nữa chứ __ hắn nói

- Em ổn chứ __ hắn hỏi

- Không ổn xịu nào hết __ nó nhìn hắn

- Có chuyện gì à __ hắn nói __ có thể nói với anh không

- Nói rồi anh làm được gì

- Anh... _ hấn bối rối khi nó hỏi như vậy

Hấn ngồi bên nó, chỉ ngồi im không nói gì, không cần nói hai con tim cũng chạm được vào nhau. Đến khi trời bắt đầu tối và Linh gọi bọn nó vào nhập tiệc thì nó với hấn mới đứng dậy vào nhà. Tụi nó ăn nhậu hò hét vui vẻ, bỗng Khánh có điện thoại.

- Alo, em nghe cô

- Dạ,...em đã nộp bài rồi mà cô

- Em hiện không có ở nhà

- Dạ....

- Dạ, mai em sẽ qua gặp cô

- Dạ, chào cô

- Gì vậy _ hấn hỏi

- Bà cô bảo tao không có bài kiểm tra bắt tao về làm lại bài _ Khánh cầm ly rượu lên uống sạch

- Rồi mày nói sao _ hấn rót ly khác cho thằng bạn mình

- Mai tao về thôi chứ sao giờ, không có điểm loạn quạng khỏi thi đại học _ Khánh uống tiếp ly hấn mới rót

- Gì chứ, mới xuống mà anh _ Linh nói

- Xin lỗi mấy đứa _ Khánh tự rót ỉnh một ly khác _ anh phải về trước rồi _ Khánh cầm ly uống hết

- Vậy anh lên nghỉ trước đây _ Khánh đứng dậy nói

- Dạ... _ Linh nói

- Thế là còn có 4 đứa à _ Thiện nói

- Biết sao giờ _ Linh rót rượu cho cả đám

- Uống đi _ Thiện nâng ly lên

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 39

39. – Chương 39

Bọn nó vẫn tiếp tục cuộc chơi cho đến hơn 11 giờ thì đứa nào cũng quất cần câu hết rồi. Còn nó và hấn còn chút tỉnh táo. Nó quay qua nhìn hai đứa bạn mình thì thấy Linh nằm lẩn ra nhà, Thiện cũng ngủ rồi, tay thì kê làm gối cho Linh ngủ.

- Nè,...nắc...hai cái đứa này _ nó vỗ vỗ chân Linh

- Em lên phòng ngủ đi _ hấn đứng dậy dìu nó đứng dậy

- Em chưa say đâu _ nó nói

- Em say rồi lên phòng ngủ đi, ở dưới này lạnh lắm _ hấn nói

- Đã nói là em chưa say mà _ nó bước siêu vẹo lên lầu

Hấn đỡ nó nằm xuống giường rồi đắp chăn cẩn thận lại cho nó. Hấn ra ngoài ban công rút bao thuốc ra làm một điếu.

- Lưng anh ầm quá _ nó ôm hấn từ phía sau làm hấn đỏ hết cả mặt

- Em... _ hấn áp úng
- Chỉ cần nghe em nói thôi _ nó nắc nhẹ _ chỉ cần nghe em nói thôi
- ... _ hấn cự quậy như muốn nó buồn ra
- Đúng như vậy một lát thôi, một lát thôi _ nó nói
- Em sợ không còn cơ hội để nói cho anh nghe nữa, anh sắp là của người khác rồi, anh sẽ không thể ôm em như em ôm anh nữa _ nó khóc
- Đừng nói nữa _ hấn kéo nó ra đằng trước ôm nó lại _ em đừng nói nữa
- Em nghĩ rằng em không yêu anh, em cảm em không được yêu anh nhưng em không làm được...
- Đừng nói nữa, đừng nói gì nữa _ hấn nói
- Em đã yêu anh rồi _ nó khóc nức nở
- Em nói gì _ hấn như không tin vào tai mình
- Em yêu anh _ nó nhắc lại
- Anh cũng vậy... _ hấn cười hạnh phúc

Hấn ôm nó chặt vào lòng, trong khi nó vẫn khóc nức nở.

- A...đau đầu quá _ Linh rên
- Hôm qua uống hết mấy chai vậy trời _ Thiện nói
- Thằng kia về rồi hả _ hấn hỏi
- Anh ấy đi lúc sáng rồi _ Thiện trả lời
- Ủ _ hấn nói
- Mọi người dậy sớm thế _ nó vừa đi vừa ngáp nói
- Biết mấy giờ rồi không _ hấn hỏi
- Mấy giờ rồi _ nó hất hàm hỏi Thiện
- 10 giờ hơn rồi...Oáp _ Thiện ngáp
- Ờ... _ nó trả lời thản nhiên khiến bọn kia phải lắc đầu
- Ra ngoài ăn đi _ Linh nói
- Bộ ở đây có ai biết nấu cơm à _ Thiện hỏi
- Xí _ Linh quắc mắt nhìn Thiện
- Tắm rửa thay đồ rồi xuống _ hấn nói nó
- Ờ.... _ nó uể oải lại leo lên lầu thay đồ

Tụi nó rủ nhau đi bộ, đi qua các các dãy nhà đẹp, khu vườn xinh tụi nó đều dừng lại chụp hình. Linh cứ nắc nỉ nó chụp hình riêng nhưng nó nhất quyết từ chối. Nhưng khi Linh tự sướng một mình khiêu khích nó thì nó cũng không chịu thua. Nó cũng rút điện thoại ra tự sướng. Hấn cũng chụp lại những giây phút đáng nhớ của nó, những bức hình nó làm mặt xấu, rồi những bức nó cười thật tươi. Đâu phải dễ thấy nó những lúc như thế này. Hấn cũng chụp cùng nó được vài bức, hấn cảm thấy rất hạnh phúc. Dường như những lúc thấy nó vui và được ở cạnh nó thì hấn chỉ ước thời gian dừng lại thôi. Bởi hấn đâu biết được, bây giờ nó vui đó, cười đó nhưng ngày mai có thể nó sẽ khóc, sẽ lạnh lùng với hấn. Điều đó hấn không dám chắc, hấn sợ mỗi khi nó giả vờ, giả vờ về tất cả.

- Tuyệt quá _ nó thốt lên _ trời lạnh ăn cái gì cũng nóng, thích thật
- Tí tao dắt mày đi ăn lẩu kem _ Linh nói

- Lẩu kem _ cả ba đứa đồng thanh hỏi lại Linh
- Ủ...rất là tuyệt _ Linh kéo dài ba chữ cuối làm ba đứa kia càng tò mò
- Lạnh không _ nó hỏi
- Có chứ
- Nóng không _ Thiện hỏi
- Hỏi gì buồn cười vậy, vừa nóng vừa lạnh là cái gì _ Linh nhìn Thiện
- Ô,...thì lẩu mà _ Thiện cố vớt vát
- Ngổ ghê á _ Linh nói rồi tiếp tục ăn

Ăn xong tụi nó được Linh dẫn đến một ngôi nhà, bên ngoài không có gì đáng để miêu tả, có thể nói là nhìn rất giống nhà hoang nữa là đằng khác. Nhưng khi bước vào trong mới là điều đáng nói. Bên trong toàn là màu tím, chủ quán rất biết phối màu sao cho bắt mắt với nền chủ đạo là màu tím. Đứng chất Đà Lạt lãng mạn, sâu lắng

- Đây _ Linh giang rộng hai tay ra _ là nơi tao nói với mày nè con quỳ
- Có phải Linh không vậy _ nó nhìn ngẩn không gian trong nhà
- Mày nói thế là sao _ Linh nhìn nó
- À...lẩu kem đâu _ nó lái rất nhanh sang chuyện khác
- Mày nhanh lắm _ Linh nói rồi kéo nó lên lầu trên hai tên kia theo sau
- Woa...đẹp thật á _ nó chống tay vào cửa sổ nhìn ra ngoài

Từ vị trí tụi nó đứng tụi nó có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh Đà Lạt về chiều. Màu vàng ươm của mặt trời, cộng thêm sương mù đặc trưng khiến mọi thứ tụi nó nhìn thấy cứ mơ mơ hồ hồ. Không quên lưu lại khoảnh khắc này nó rút điện thoại ra chụp lại cảnh này.

Tách _ tiếng điện thoại nó

Tách _ tiếng điện thoại khác

Nó quay lại nhìn xem cái tiếng đó được thoát ra từ đâu. Hấn...chính là của hấn. Hấn đang cầm điện thoại nhìn nó. Và khi nó quay lại thì một tiếng “ Tách “ nữa là vang lên. Nó đỏ mặt không dám nhìn hấn. Hấn mỉm cười thích thú khi thấy cử chỉ dễ thương đó của nó.

- Thích thật đó nha _ Thiện nhìn Linh cười âu yếm
- Trời đã lạnh mà ăn đồ lạnh nữa thì hết chỗ chê _ nó nói
- Tao là ai _ Linh chỉ vào mình _ là Linh chứ ai _ rồi nháy mắt với cả đám

Tụi nó được một phen cười ầm ĩ khi thấy cái thái độ tự mãn của Linh. Tụi nó ăn xong thì về nhà để chuẩn bị cho buổi party của nhà hàng.

- Mày làm gì còn ngồi đây _ Linh hỏi khi thấy nó ngồi ngoài ban công nhìn Đà Lạt lên đèn
- Tao không đi đâu _ nó nhún mày nói
- Sao vậy _ Linh hỏi
- Không thích _ nó nhún vai _ với lại tao chẳng có bộ nào để đi dự tiệc cả
- Thế thì theo tao _ Linh kéo tay nó đứng dậy
- Đi đâu
- Đi thay đồ ày _ Linh nói
- Không đi đâu _ nó giật tay lại

- Ổn ào, tao đánh mày bây giờ _ Linh phải dùng vũ lực thì nó mới chịu nghe lời

Linh chọn cho nó một chiếc đầm tùng xòe hai lớp trơn phối lưới màu trắng, một cái áo khoác cromptop cài hờ màu đen. Tóc được búi cao, đi đôi sandal cao gót thanh mảnh màu đen. Nhìn nó lộng lẫy như một cô công chúa vậy.

- Ai đây _ Thiện thốt lên khi thấy nó xuất hiện

- Đẹp không _ Linh cười _ nhờ em cả đấy, anh phải cảm ơn em đi _ Linh nhìn hấn

- Đã nói là không đi rồi mà _ nó nói

- Ổn quá _ Linh đánh nó

- Ya...con này _ nó quát

- Đẹp thật _ hấn cũng phải thốt lên

- Ngại quá _ nó cứ kéo kéo cho chiếc váy dài xuống

- Lần đầu tiên thấy em mặc váy á _ hấn cười

- Đúng là rất đẹp _ Thiện nói

- Tí nữa rồi hăng khen, giờ đi cho kịp đã _ Linh hỏi

Nhà hàng đêm nay được trang trí rất linh đình, thắm đỏ, đủ sắc hoa mọi thứ cứ như trong truyện cổ tích vậy. Hấn kéo tay nó quàng qua tay mình rồi tiến vào bên trong, theo sau là Linh và Thiện. Không khí ở đây thật sự rất sang trọng, ai ai cũng ít nhất một lần liếc qua nó. Một vẻ đẹp đơn giản mà sang trọng, không giống những cô gái khác lòe loẹt đủ sắc màu. Phía ngoài vườn là hồ bơi được nhà hàng thấp đèn lung linh từ cửa ra tới hồ bơi, những ánh đèn mờ càng làm cho khung cảnh thêm huyền ảo.

- Em ngồi đây đợi anh một tí _ hấn để nó ngồi ở gần hồ bơi rồi chạy đi

- Lạnh quá _ nó nói

Từng cơn gió cứ ùa vào khiến nó phát rùng mình. Nó ôm mình lại, xoa xoa hai tay cho ấm hơn.

- Ai đây _ là giọng nói đó

Nó đứng phắt dậy, quay lại nhìn người mới lên tiếng đó

- Không phải là cô công chúa họ Trịnh đây sao _ là Hồng lên tiếng

- Lộng lẫy nhờ _ Hồng tiến lại gần nó

- ... _ nó vẫn giữ im lặng không nói gì

- Cậu đến đây cùng anh Đức sao

- Phải thì sao mà không phải thì sao

- Phải hay không cũng không quan trọng _ Hồng lắc lắc ly rượu trong tay _ cứ coi như tôi đang bố thí tình cảm cho kẻ ăn mày như cậu đi

- Phải nói là tôi đang cố bỏ những thứ tôi sắp phải cho kẻ túng thiếu như cô chứ _ nó không chịu thua, nói lại khiến Hồng điếng người

- Nè, cậu ăn nói cho đàng hoàng vào _ Hồng quát

- Tôi nói gì sai sao _ nó khoanh tay trước ngực để giúp nó ấm hơn _ không phải cô đã biết trước tôi với anh Đức có quan hệ gì rồi sao, tại sao lại chen ngang chứ, không phải cô mới là kẻ cướp sao

- Tôi đã nói rõ ràng với cậu rồi mà, tôi xin lỗi vì đã chen ngang như biết làm sao được, tôi yêu anh Đức và anh Đức phải là của tôi _ Hồng quát

- Mù quáng _ nó nói

- Coi như tôi năn nỉ cậu, được chưa __ Hồng nói __ hãy tránh xa anh ấy ra, hãy nhường anh ấy lại cho tôi, bao nhiêu tôi cũng có thể trả
 - Nực cười, cô nghĩ có thể đem tiền ra để nói sao __ nó nói
 - Thế này cũng không được thế kia cũng không được __ Hồng vứt ly rượu xuống đất làm nó vỡ tung __ rồi cuộc cậu muốn cái gì đây
 - Đúng là hết nói nổi mà __ nó nhìn Hồng rồi bỏ đi
 - Đứng lại, tôi chưa nói chuyện xong với cậu mà __ Hồng chạy lại kéo tay nó lại
 - Cô buông ra coi __ nó giật mạnh tay ra
 - Cậu nghĩ gia đình anh ấy sẽ chấp nhận một kẻ mồ côi như cậu sao __ Hồng cười chế nhạo nó __ nếu xét cho cùng tôi cũng hợp với anh ấy hơn về hoàn cảnh
 - ... __ nó không nói gì khi đã có người chạm vào nỗi đau của nó. Nó như muốn bật khóc vậy, nước mắt dâng lên lưng tròng, nhưng nó cố giữ cho nước mắt không rơi.
 - Gia đình anh ấy sẽ xem cậu như một kẻ không có học khi những lễ giáo không được ba mẹ dạy dỗ cho đàng hoàng __ Hồng đưa tay lên miết mày __ thật đáng thương
 - Đừng có xúc phạm ba má tôi, đây là một lời cảnh cáo đấy __ nó đánh giọng lại
 - Rồi sao __ Hồng lắc đầu __ cậu nghĩ xem tôi nói sai chỗ nào, mồ côi chỉ là mồ côi thôi
- “ Chát “ một cái tát giáng vào mặt Hồng, in rõ năm ngón tay của nó. Nước mắt nó rơi và cánh tay hạ xuống. Cái tát đó lạnh điếng như cắt da cắt thịt Hồng, Hồng như bật khóc vậy.
- Không phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao __ nó nói
 - Cậu dám...dám....đánh tôi sao __ Hồng run lấy bẫy
 - Tại sao lại không
 - Chết đi __ Hồng lao tới chụp vai nó cố kéo nó tới hồ bơi để đẩy nó ngã xuống dưới
- Nó không thể đứng vững trên đôi giày cao gót này được, loạng choạng loạng choạng, nó ngã xuống. Kéo theo Hồng ngã xuống, nhưng thật may khi nó bị té trên mép hồ còn Hồng thì bị ngã xuống hồ. Nó thở dốc đứng dậy.
- Cậu sẽ phải lãnh hậu quả mà cậu gây ra cho tôi __ Hồng nhồm dầy quát nó
 - Cứu với... __ bỗng nhiên Hồng la lớn khiến mọi người đổ dồn ra hồ
 - C...ứu...Cứu... __ Hồng cố la lớn hơn
 - Gì chứ...giả vờ nữa sao __ nó nói
 - __ Hồng mỉm cười tự đắc
- Bùm.... __ hần lao hần xuống hồ vớt Hồng lên. Hồng chẳng bị sao hết, cô ta chỉ giả vờ thôi. Nó khá thất vọng khi người cứu Hồng là hần. Phục vụ chạy ra lấy khăn quàng qua cho Hồng và hần. Hần đứng dậy nhìn nó rồi bế Hồng vào bên trong. “ Gì chứ, nhìn vậy là sao “ nó nhìn theo hần.
- Mày làm gì em gái tao vậy __ Ly chạy đến quát vào mặt nó
 - Chị phải hỏi em gái chị làm gì tôi mới đúng chứ __ nó nói
 - Đợi đó __ Ly nói rồi đi vào trong với Hồng
 - Mày sao vậy __ Linh kéo nó lại hỏi
 - ... __ nó lắc đầu nhưng nước mắt nó rơi, người nó cũng bắt đầu run lên
 - Nói coi, mày bị sao vậy __ Linh quát

- Linh à _ Thiện kéo Linh lại như nhắc nhở
- Đã có chuyện gì xảy ra vậy _ Thiện nắm lấy vai nó và cảm giác được nó đang run
- Có phải Bảo không xứng với mấy người không _ nó nhìn tụi kia hai mắt ướt nhò
- Nói cái khỉ gì vậy _ Linh nói _ ai nói mà như vậy
- Tao mò côi nên không xứng chơi với bọn mày đúng không _ nó run lên bần bật
- Diên hử con này... _ Linh lắc lắc nó
- Bảo...Bảo _ Thiện hét lên khi nó tự nhiên ngã xuống.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 40

40. – Chương 40

Nó mở mắt ra rồi khép lại...một mỗi nó nhắm mắt lại chẳng muốn mở mắt ra.

- Tỉnh rồi hả _ Linh ngồi xuống giường nói
- Tỉnh là tốt rồi _ Thiện đứng bên cạnh Linh nói
- Tao bị gì vậy _ nó ngồi dậy
- Ngất xỉu _ Linh đỡ nó ngồi dậy nói
- Ở _ nó lấy tay dụi dụi mắt
- Có chuyện gì xảy ra ở hồ bơi vậy _ Thiện hỏi
- Không có gì đâu _ nó chối
- Đừng có giấu, có gì thì nói tụi tao biết _ Linh nói
- Chỉ là xích mích nhỏ với Hồng thôi _ nó cười
- Con quỷ đó giả vờ đúng không, lúc anh Đức bế nó đi tao còn thấy nó cười
- ... _ nó chỉ cười rồi gật đầu.
- Đúng là quỷ mà _ Linh nắm tay xuống đệm _ mà nó nói gì mà
- Nói tao mò côi, không được ba má dạy dỗ đàng hoàng _ nó nhìn Linh _ tao thấy cũng đúng _ nó quay ra nhìn ra bầu trời đêm
- Con diên _ Linh cú nó một cái rồi đứng dậy
- Mày mà còn nói như vậy, tao cắt tiết mày á _ Linh kéo tay Thiện ra ngoài
- Ngủ ngon _ Thiện nói
- Ngủ ngon _ lời nói của nó phát ra trước khi Linh đóng cửa lại

Nó một mỗi đứng dậy ra ban công để hưởng tí gió đêm. Mãi suy nghĩ đến những lời Hồng nói ở bờ hồ khách sạn nó chẳng biết là có người vào phòng.

- Trà chứ _ hửn đưa cho nó một ly trà còn bốc khói
- Cảm ơn _ nó cầm ly trà bằng hai tay rồi đưa lên mũi ngửi mùi khói bốc ra
- Em không sao chứ _ hửn hỏi
- Đáng lẽ câu này phải để tôi hỏi chứ _ nó nói mà không nhìn hửn

Hắn biết ngay sẽ như thế này mà, mới sáng nó sẽ vui vẻ cười nói với hắn nhưng giờ đã lạnh lùng với hắn rồi.

- Anh không sao _ hắn nói
- Ừ _ nó cũng trả lời cho có
- Đã có chuyện....
- Cô ta sao rồi _ nó cắt ngang lời hắn
- À...không sao _ hắn nói
- Ừ
- Em...đã có chuyện gì xảy ra ở đó vậy _ hắn hỏi
- Có phải gia đình anh rất coi trọng việc lễ nghĩa không _ nó không trả lời câu hỏi của hắn
- Ừ, ba anh khá là nghiêm khắc trong vấn đề đó _ hắn nói
- Ừ
- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy _ hắn lại hỏi nó
- Gió lạnh quá, anh về phòng đi _ nó đặt ly trà xuống bàn rồi quay vào trong
- Em sao vậy _ hắn đặt ly trà xuống rồi kéo tay nó lại
- Không sao hết, tôi bình thường mà _ nó gạt đầu như xác mình lại điều mình nói
- Em đừng có như vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với em vậy _ hắn hỏi
- Không có gì _ nó quay đi _ mà anh đi đâu vậy
- À..._ hắn rút trong túi quần ra một sợi dây chuyền đựng đưa trước mặt nó
- Ừ, đẹp lắm, tính tặng ai à _ nó đứng lại nhìn sợi dây chuyền

Sợi dây được làm bằng vàng trắng khá mảnh, mặt dây chuyền là hai dấu ngã “ biểu tượng của cung bảo bình “. Hắn tách hai dấu ngã ra, tức thì sợi dây cũng được tách ra làm hai. Hắn xoay nó lại, đeo cho nó một dấu ngã. Cái còn lại hắn đưa cho nó.

- Đeo cho anh _ hắn cười rồi quay lưng lại để nó đeo ỉnh
- Sao anh không tự đeo đi _ nó dúm sợi dây vào tay hắn
- Ấy...em làm anh bức mình quá _ hắn gắt
- ... _ nó lườm hắn _ quay lại

Hắn cười khi khi nó phải nhún lên mới có thể đủ chiều cao đeo sợi dây vào cho hắn.

- Buồn cười lắm à _ nó nói
- Không hẳn, thấy vui thôi _ hắn rờ rờ cái mặt dây chuyền

Nó vào phòng mở vali ra, lấy hộp quà mà nó đã dự định tặng cho hắn. Tính là sẽ đưa cho hắn coi như là lời cảm ơn. Nhưng nó hít một hơi thật sâu rồi lại cất nó vào lại vali.

- Gì đây _ hắn chụp lấy hộp quà _ tặng anh hả
- Không phải, trả đây _ nó với tay giật lại
- Là áo sao _ hắn ngồi trên giường mở hộp quà ra
- Không phải của anh đâu _ nó nhăn mặt nói, còn hắn thì đang thử chiếc áo mới
- Vừa khít luôn này _ hắn đứng nghiêng qua nghiêng lại để ngắm chiếc áo
- Tránh ra _ nó đá hắn xuống giường rồi kéo chăn trùm kín đầu

- Em mua cho anh thật sao __ hần cười
- Ra thì tắt điện __ nó nói
- Cảm ơn chiếc áo nha, anh sẽ mặc suốt mùa đông này
- Mùa xuân tới rồi mà còn __ nó nói làm hần hơi quê nên đã bỏ về phòng

Ờ chơi thêm một ngày ngắm cảnh Đà Lạt tụi nó đã trở về nhà. Ai nấy cũng thấy thoải mái hơn khi trở lại, tinh thần tươi tắn hẳn ra. Thế là 2 tuần cũng trôi qua nhanh chóng, tụi nó được vài ngày đi Đà Lạt còn lại chủ yếu tập trung đập phá với nhau. Cứ làm như tụi nó không còn cơ hội đập phá như vậy nữa vậy.

Ngày tụi nó phải đến trường để nhận kết quả học kỳ một cũng tới.

- Mong là kết quả lớp đừng có tệ quá, tao ngán mấy bài tập của bà cô rồi __ Linh nằm dài ra bàn nó rên
- Tao cũng vậy nè __ nó thở dài
- Ăn đi __ Thiện đưa cho tụi nó một bịch snack
- Đúng là một cặp trời sinh mà __ nó cầm bịch snack xé ra __ dù trong hoàn cảnh nào cũng ăn được
- Có thông báo có thông báo __ thằng radio chạy vào lớp hét toáng lên
- Gì vậy radio __ mấy thằng con trai hỏi
- Có kết quả rồi __ tụi nghiệp thằng nhỏ, thở hổn hển mà nói
- Có rồi sao __ Thiện hét lớn
- Đi xem nhanh đi __ cả lớp rủ nhau chạy ra bảng tin
- Mong là đừng có tệ quá __ Linh với nó chạy phía sau nói

Ở bảng tin chật kín người, tụi nó còn chẳng nhìn thấy gì ngoài đầu với đầu.

- A2 đâu __ là tiếng thằng radio
- Để tao coi cho lớp mình __ nó nói tiếp
- Thằng quỷ đó đâu tụi mày __ lớp a2 nháo nhào lên
- Tao đây nè __ thằng radio đứng ở sau tụi nó nói
- Thằng điên này __ mấy thằng con trai dơ nắm đấm lên hù thằng bé
- A2 đứng nhất bọn mày ơi __ một thằng lớp nó hét lên
- Đâu đâu __ mấy đứa chen vào sát bảng tin để xem cho rõ
- Gì chứ, a1 chỉ đứng thứ 2 thôi sao __ mấy đứa a1 liếc tụi nó
- Đây này __ Thiện chỉ tay vào bảng tin __ đứng nhất toàn khối lớp 10a2
- Yeah, muôn năm, a2 muôn năm, a2 làm được rồi __ lớp nó vui mừng nhảy cẫng lên
- Xem xếp hàng học sinh toàn khối coi __ nó giật giật tay Linh để tụi nó chui ra
- Trịnh Gia Bảo nhất toàn khối, Trần Duy Thiện đứng thứ 4, Lê Huyền Linh đứng thứ 6, Diệu Thảo thứ 7, Đức Thiện thứ 9 và Thành Trí thứ 10...gương mặt tiêu biểu của a2 đâu __ là tiếng thằng radio hét
- Gì chứ, mày đứng nhất toàn khối rồi kìa __ Linh ôm nó nhảy tưng tưng
- Chúc mừng nha
- Chúc mừng

Những học sinh khác cũng chúc mừng nó. Nó cứ dơ ra như không tin vào tai mình vậy. Chỉ có một người không thấy vui với thành tích của nó thôi.

- Đáng tự hào lắm sao, chỉ là nhất toàn khối thôi mà __ Hồng tiến lại chế nhạo nó
- Xem chừng tao Hồng a1 thứ mấy đi radio __ Linh nói
- Thứ 69 này __ radio trả lời
- Hô hô, có người top 10 còn leo không tới cơ đấy __ Linh nói làm đám học sinh bật cười
- Mấy người cười cái gì __ Hồng quát đám học sinh
- Gì chứ, nghĩ mình là ai mà lớn tiếng chứ __ một đứa lớp nó nói
- Đẹp mà chẳng thì vút __ một học sinh nam nói

Đám học sinh chỉ Hồng nói nói gì đó, làm cô ta xấu hổ mà bỏ đi. Sự ra đi nhục nhã trong lời bàn tán của học sinh.

- Các em đã xem kết quả rồi chứ __ bà cô hắc ám lớp nó nói
- Rồi ạ
- Cô rất tự hào về các em, đặc biệt là Gia Bảo, Duy Thiện, Huyền Linh, Diệu Thảo, Thành Trí, Đức Thiện các em đã lọt vào top 10 của khối.
- Chúc mừng nha __ cả lớp chúc mừng tụi nó
- Giờ cô phải đi họp, các em giữ lớp trật tự __ cô nói rồi bước đi
- Woa, tao không ngờ tao có thể đứng thứ 6 toàn khối á __ Linh nói
- Chúc mừng này __ nó nói
- Gì vậy __ mấy đứa lớp nó nói khi Hồng bước vào lớp hiên ngang
- Nè nè, bà thím __ thằng radio chặn Hồng lại __ đây là a2 chứ không phải a1 đâu
- Tránh ra đồ 3D __ Hồng đẩy radio té
- Nè, này làm cái gì vậy __ Linh đứng bật dậy quát khi mấy đứa kia chạy ra đỡ radio
- Tôi tới để đưa cái này ấy người __ Hồng đặt 3 tấm thiệp xuống bàn nó
- Đính hôn sao __ Thiện nói khi mở tấm thiệp ra
- Đúng, tôi mong ba người sẽ tới __ Hồng nói
- Nhất định sẽ tới rồi __ Linh nói

Hồng nhìn chằm chằm vào cổ nó...nó không biết Hồng nghĩ gì nhưng tự nhiên Hồng cúi xuống sát vào nó rồi nói

- Cậu sẽ vui vẻ chúc phúc cho tôi chứ __ Hồng cười rồi bỏ đi
- Con điên đó nói gì vậy __ Linh nói

Cả lớp ai cũng nhìn nó đầu tiên, ai cũng lo lắng cho nó. Nhưng thấy nó vẫn cười, chúng tỏ mọi lời đồn về nó khiến cả lớp tin là không phải sự thật.

- Mày không sao chứ __ Linh nắm tay nó
- Không sao __ nó cười __ tao đi vệ sinh một chút

Nó đi theo Hồng vào nhà vệ sinh, nó đã theo sát Hồng từ khi Hồng ra khỏi lớp.

- Cậu khá là thông minh...hiểu tôi muốn gì __ Hồng quay lại cười với nó
- Nếu đến đây cô chỉ nói vậy thì tôi không có lí do gì để ở đây nữa đâu __ nó nói
- Thật ra thì __ Hồng tiến lại vòng ra sau lưng nó __ tôi rất tò mò cảm giác của cậu lúc này

Hồng đưa tay lên vén hết tóc nó ra đằng sau rồi kê cằm mình lên vai nó. Nó giật mình quay lại.

- Không vui...cũng không buồn...đặc biệt là rất thích thú
- Gì chứ _ Hồng đờ ra với câu trả lời của nó _ ý cậu là gì
- Cô đâu cần để ý đến cảm giác của một kẻ mồ côi như tôi _ nó cười mỉa mai
- À...đúng rồi...mồ côi _ Hồng cười lớn
- Có bố mẹ như cô thật uổng phí mà _ nó bỏ đi vô tình hất trung vai Hồng

Chiếc dây chuyền trong tay Hồng rút xuống, đúng là dây của hấn tặng cho nó. Lúc Hồng vén tóc cho nó đã gỡ chiếc dây ra. Hồng vội vàng ngồi xuống nhặt lên vì sợ nó quay lại nhìn thấy. Đưa chiếc dây chuyền lên cao cho nó đừng đưa trước mặt Hồng cười đắc chí.

Giờ nghỉ trưa, thằng Thiện có việc bận nên đã không xuống nhà ăn cùng nó và Linh. Nhà ăn hình như ai cũng biết chuyện hấn với Hồng sắp đính hôn. Ai cũng nhìn nó, liệu có khi nào vì chuyện này mà nó sẽ làm mất hình tượng của nó trong đám học sinh không. Chẳng hạn nắm tóc đánh Hồng, chửi máng Hồng như kẻ cướp chồng người khác.

- Bọn nó hết chuyện làm rồi à _ Linh nói khi tụi nó đang đi lại bàn ăn
- Kệ đi _ nó cười

Nó đi theo Linh mà đầu óc cứ nghĩ tới hấn, đáng lẽ giờ này hấn phải ở đây giải thích mọi chuyện cho nó chứ. Nó vô tình đụng trúng Ly, làm khay đồ ăn đổ hết lên người Hồng (vì Ly đang ngồi ăn cùng Hồng và Ngọc)

- A....tôi xin lỗi _ nó vội vàng tỉnh khỏi sự suy nghĩ để về với hiện tại
- Là vô ý hay cố tình vậy _ Ngọc đứng dậy nhìn nó như muốn ăn thịt nó vậy
- Tôi xin lỗi...chỉ là vô tình thôi _ nó nói

Cả nhà ăn bắt đầu ồn ào hấn lên, cứ như nó cố tình làm vậy để trút giận lên người Hồng vì đã cướp “ Hoàng tử “ của nó đi vậy. Khi thấy hấn với Khánh vừa tới, tự nhiên Hồng khóc lớn.

- Tôi đã nói là tôi không cướp thứ gì của cậu rồi mà...tôi...chỉ là...gia đình thôi...
- Gì... _ nó ngơ ngác nhìn Hồng
- Không phải tôi đã năn nỉ cậu cho tôi được phép yêu anh ấy ...và cậu đã nói cậu không quan tâm rồi mà sao cứ gây khó dễ cho tôi vậy chứ _ Hồng khóc thút thít
- Chuyện gì vậy _ hấn tới
- Anh à.... _ Hồng nhìn hấn
- Ôi trời...làm sao chịu nổi con nhỏ này chứ _ Linh đưa tay lên chụp trán lại nói
- Tôi hỏi chuyện gì đây _ hấn nhìn nó như chờ đợi câu trả lời
- Mọi người chắc ăn no rồi chứ _ hấn nhìn đám học sinh còn lại

Đám học sinh chẳng dám nói gì mà đứng dậy bỏ đi hết.

- ... _ nó ngược lên nhìn hấn như cần mong hấn đứng bắt nó nói gì hết
- Ai có thể nói cho tôi biết đây _ hấn nhìn nó rồi quay qua nhìn Hồng
- Để em...cô ta... _ Linh nói
- Là vì cái này _ Hồng lấy trong túi chiếc giấy chuyền ra và cất ngang lời Linh
- Cái này _ nó bắt giắc rờ lên cổ nhưng liền mở to hai mắt và há miệng ngạc nhiên khi không thấy chiếc dây hấn tặng nó đâu hết _ làm sao....

Hấn đưa tay lên lấy lại chiếc dây chuyền để nhìn cho kỹ, là dây hấn tặng nó mà tại sao Hồng lại có nó.

- Cái này tôi nhặt được trong nhà vệ sinh... _ Hồng nói
 - ... _ nó giặt lại sợi dây từ trong tay hấn
 - Là em làm rớt sao _ hấn chụp tay nó lại
 - T...ô...i...tôi...tôi _ nó ấp úng, nó còn chẳng biết sợi dây đã bị rơi
 - Lúc trong nhà vệ sinh tôi nghe tiếng có ai đó nói là “ anh là kẻ giả tạo, đồ khốn khi đối xử với tôi như vậy, tôi không cần” rồi nghe có tiếng đồ vật bị ném vào tường...lúc không còn tiếng nữa tôi đi ra thì thấy nó rồi, lúc này thì tôi mới biết sợi dây này là của Gia Bảo _ Hồng rụt rè nhìn hấn, nhưng đặc chí khi nhìn nó và Linh
 - Làm sao mày có thể hai mặt như vậy chứ _ Linh chỉ tay vào mặt Hồng nói
 - ... _ nó run lên từng đợt tức giận khi Hồng đặt điều về nó như vậy _ ...
 - Tôi giả tạo sao....em không cần sao... _ hấn nhìn nó đau đớn, từ từ buông tay nó ra
 - Không... _ nó bật khóc
 - Em muốn gì nữa _ hấn nói nhẹ nhàng
 - Làm sao anh có thể tin lời cô ta chứ... _ Linh hét vào mặt hấn
 - Im hết đi... _ hấn quát khiến ai cũng giật mình _ là tôi...
 - Không phải ... _ nó cố giải thích cho hấn
 - Chính vì em không biết sợi dây của cậu ấy nên cậu ấy mới đổ thức ăn lên người em nè _ Hồng nói
 - Là vậy sao...là sao vứt bỏ nó mà...tại sao phải cần nó _ hấn nói
 - Chỉ là... _ Linh nói
 - Bỏ đi _ nó cắt ngang lời Linh _ nếu đúng vậy thì sao
 - Đưa Hồng đi thay đồ đi _ Khánh nói với Ly
- Ly đưa Hồng đi thay đồ, nó cũng quay lưng bỏ đi khi Hồng đã đi khuất rồi.
- Những lời đó là thật sao _ hấn nói khi nó bỏ đi
 - Anh không tin tôi _ nó nói nhưng không quay lại
 - Tôi hỏi đó là sự thật sao _ hấn hét lên
 - ... _ nó bỏ đi cùng Linh mà không nói thêm gì.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 41

41. – Chương 41

Ở nhà hấn

- Sao mấy người quyết định mà không báo trước cho con một tiếng
- Con cần biết sao _ ba hấn nói
- Con còn chẳng thèm ở nhà để bàn bạc chuyện này
- Thì bà hay ba phải nói cho tôi biết chứ _ hấn hét rồi bỏ đi
- Đức...đứng lại cho ta...Đức _ ba hấn gọi nhưng hấn không dừng lại

Ở nhà nó

- Em có chuyện gì à __ anh nó hỏi
- Không có __ nó nói
- Anh tưởng em đi Đà Lạt về sẽ vui hơn chứ
- Anh hai này __ nó ấp úng
- Có chuyện gì
- Hôm trước anh hai có nhắc tới chuyện du học phải không __ nó hỏi
- Ừ, sao thế
- Giờ em muốn đi được không __ nó nhìn anh nó chờ đợi
- Mà sao __ anh nó khó hiểu nhìn nó
- Chỉ là em muốn du học để hoàn thành ước nguyện của ba thôi
- ... __ anh dường như đọc được suy nghĩ trong mắt nó
- Quyết định rồi à __ anh nó hỏi lại cho chắc chắn
- Dạ....thủ tục sẽ làm trong bao lâu __ nó hỏi
- Nhanh thì 1 ngày lâu thì 2 - 3 ngày
- Bao lâu em sẽ đi được
- Bất kỳ khi nào em muốn
- Được, càng sớm càng tốt anh à __ nó nói
- Đứng cố sống như vậy nữa __ anh nó nói rồi đứng dậy bỏ vào phòng
- Anh hai à ... __ nó cũng đứng dậy

Dư âm ăn mừng lớp nó vẫn còn, lớp nó vẫn chưa tập trung học hành cho đảng hoàng. Nó vẫn chưa nói chuyện sẽ đi chơi Linh với Thiện biết. Từ ngày nó nhận thiệp mời cũng Hồng nó cũng không thấy hân nữa. Không biết hân ở đâu, làm gì. Dù nhiều lần lên sân thượng tìm nhưng nó vẫn không thấy.

- Còn 3 ngày nữa __ nó nói thầm
- 3 ngày __ Khánh hỏi
- Ôi trời ơi, giật mình __ nó nói
- Sao lại 3 ngày __ Khánh hỏi
- Gì vậy __ Thiện tay cầm que kem đi tới
- Muốn đi đâu chơi không __ nó nói
- Đến khu vui chơi đi __ Linh nói
- Đồ con nít __ Thiện nói
- Gì chứ, cậu nói cậu không thích coi
- Không thích __ nói rồi Thiện bỏ chạy cho Linh dí theo
- Đi cùng không anh __ nó cười
- Không, anh phải về __ Khánh hất mặt về phía chiếc xe Ly đang đứng __ làm con ngoan
- Hi, chúc anh may mắn __ nó vỗ vai Khánh
- Đợi tao với con kia __ nó chạy lại chỗ Linh

Khánh tỉnh ra về thì chợt nhớ ra mình quên đồ trên lớp nên đã quay lại lấy. Vô tình thấy Ly và Hồng đang đứng nói chuyện.

- Em thật ngu ngốc mà __ Ly quát vào mặt Hồng
- Em không ngờ tụi bạn nó lại tin tưởng nó như vậy __ Hồng khép nép
- Ấy...sao em luôn làm chị bức mình vậy chứ... __ Ly tức giận
- Dù sao em cũng đã làm nhiều chuyện khiến cô ta thảm hại rồi, chuyện nhỏ vậy chị lo làm gì __ Hồng cười
- Chiếc đồng hồ cồng con đó mà em nói là nhiều sao __ Ly hét lớn
- Chị đừng có hét to thế, người khác nghe được thì sao __ Hồng nói
- Em chỉ mới học lớp 10 thôi mà...nhưng mà chuyện chiếc dây chuyền không phải em đã làm tốt sao __ Hồng nói tiếp
- ... __ Ly nhìn quanh quát rồi nói __ về nhà chị nói chuyện tiếp với em __ Ly bỏ đi
- Chị à, còn chuyện ở đà lạt nữa mà __ Hồng vừa chạy theo Ly vừa nói

Khánh như không tin vào tai mình, thật không ngờ tâm địa của mấy người lại độc ác như vậy. Khánh chạy vội vào phòng lấy đồ rồi chạy ra tìm hai chị em nhà đó coi có thể nghe thêm được gì không.

Tụi nó cứ như trẻ lên 5 vậy, trò gì cũng chơi, tụi nó chơi hết các trò ở công viên luôn. Nào là cá viên chiên, nào là nước ngọt, nào là kẹo bông tụi nó cái nào cũng thử.

- Đã quá __ Linh ngồi dài xuống dốc cỏ trong công viên
- Ăn đi __ Thiện đưa cho nó một xâu thịt nướng
- Cảm ơn __ nó nhận xâu nướng đó
- Hôm nay vui quá __ Linh nhìn nó
- Tao nói này __ nó nói __ nếu...nếu như
- Có gì nói đi, mày cứ ấp úng hoài à __ Linh tay cầm xâu nướng tay cầm lon nước
- À không __ nó nói
- Ấy...cái con này __ Linh nhìn nó

Nó ngồi ngửa mặt lên trời nhìn những ngôi sao trên à thăm oán trách. Đáng lẽ nó đừng nên có trên đời này thì tốt biết mấy. Nhìn hai đứa bạn thân đang nằm cười nói đây mà lòng nó đắng lại. Thời gian nó được nhìn thấy nụ cười đó không còn nhiều. Nó thở dài thườn thượt rồi lại nhìn lên bầu trời. Nó nhớ hần, nó rất nhớ, không biết giờ này hần đang làm gì.

Tại Zuums.

- Anh à, đêm nay ta cùng vui đi __ cô hầu gái ẻo lả bên cạnh hần
- Tránh ra đi __ hần nói lè nhè
- Em rót rượu cho anh nha __ cô hầu gái khác rót rượu cho hần
- Ăn cái này đi anh __ cô gái mời hần ăn trái cây
- Uống nữa đi anh

Hồng chạy vào đứng trước mặt hần sững người, cô ta quát lớn.

- Anh đang làm cái gì vậy hả
- Ồ, ai đây __ hần nheo mắt nhìn Hồng __ Gia Bảo...phải em không
- Mấy người biến đi cho tôi __ Hồng quát mấy cô hầu gái

- Trời, làm gì mà dữ vậy __ mấy cô ả đứng dậy bỏ đi hết
- Anh đứng dậy về nhà đi __ Hồng tới kéo hấn đứng dậy
- Buông ra __ hấn hất tay Hồng ra làm cô ta té xuống ghế
- Cô đâu phải Gia Bảo
- Anh đừng có suốt ngày Gia Bảo Gia Bảo nữa coi __ Hồng đứng dậy __ tôi mới là vợ của anh, có chết anh cũng phải sống với tôi tới già, có không thích cũng phải sống
- Tránh ra đi __ hấn đẩy nó qua một bên rồi bỏ đi
- Anh đi đâu vậy chứ __ Hồng giậm chân ầm ầm quát

♪ ♪ ♪

(Giai điệu tháng 7 __ July)

- Ai gọi giờ này nữa __ nó với tay lấy điện thoại
- Alo.... __ nó nói giọng ngái ngủ
- Em ngủ rồi à __ là giọng của hấn
- __ nó nghe thấy giọng hấn liền ngồi bật dậy đưa điện thoại ra để xem nó có nghe nhầm không
- Gì chứ...12 giờ rồi mà __ nó nói
- Em có nghe anh nói gì không __ hấn nói lẽ nè
- Anh say hả __ nó nói
- Anh nhớ em.... __ hấn nói
- __ tìm nó lại lỗi mất một nhịp __ có chuyện gì không
- Anh chỉ muốn nghe giọng của em thôi
- Anh say rồi, ngủ đi, tôi cúp máy đây
- Anh đang đứng dưới nhà em đây
- Gì...anh nói sao __ nó vội vàng mở cửa ban công chạy ra xem có đúng như hấn nói không
- Anh làm gì ở đây giờ này vậy __ nó đứng trên này vùng vằng nhìn xuống
- Anh chỉ muốn gặp em thôi __ hấn cười

Dù trời đã tối, nhưng nó vẫn thấy được nụ cười của hấn.

- Xin lỗi về chuyện dây chuyền nha... __ hấn nói tiếp
- Dù chuyện như thế nào anh cũng không quan tâm nữa đâu...
- Anh say rồi... __ nó nói
- Anh chỉ muốn giải thích cho em thôi...
- Anh tin em mà....
- Biết rồi...
- Ngủ ngon nha, Bảo Bảo của anh __ hấn cười
- Anh về đây __ hấn cúp máy rồi leo lên chiếc moto phóng đi
- Em chưa nói là chúc ngủ ngon mà __ nó từ từ hạ điện thoại xuống rồi vào phòng

Sáng hôm sau.

- Trưa nay anh sẽ tới trường làm thủ tục cho em
- Anh nhờ cô giữ kín chuyện dùm em __ nó nói
- __ anh tính hỏi tại sao nhưng rồi lại thôi

Chỉ còn ngày mai nữa là nó chia tay mọi thứ rồi. Muốn giữ lại những gì nó đang có. Đứng trước cổng trường nó rút điện thoại ra nó cười một nụ cười tươi rồi chụp lại khoảnh khắc đó.

- Biết tự sướng luôn __ Linh chọc nó
- Từ khi chơi với mày tao mới biết á __ nó nói
- Điều dân __ Linh cãi lại
- Từ khi chơi với mày tao mới có cái tính đó __ nó không chịu thua
- Đẹp đi __ Linh bực bội
- Chụp với tao một tấm đi __ nó kéo tay con bạn lại
- Hi, tao chụp cho __ Linh giật điện thoại trên tay nó
- Cười nào

“ Tách “

Nó cố gắng cười tươi hơn bao giờ hết, cái cảm giác sắp xa lìa mọi thứ làm nó thấy khó chịu lắm. Muốn nói với người biết để mọi người chia tay nó, nhưng sợ mình sẽ yếu lòng nên đành im lặng.

- Hết giờ __ lớp nó hét lên
- Cuối cùng cũng xong, đói quá xuống nhà ăn thôi __ Linh kéo nó với Thiện xuống nhà ăn

Vừa bước ra tới hành lang nó nhìn thấy anh nó bước ra từ phòng hiệu trưởng. Nó đứng lại nhìn anh nó bước đi mà lòng chột nhối lại.

- Anh Cường à __ Linh hỏi
- Anh ấy tới đây làm gì vậy __ Thiện hỏi
- ... __ nó chẳng nói gì mà bỏ đi, có nói nó cũng chẳng biết nói gì
- Hôm nay nó sao thế __ Linh nhìn nó bước đi
- ... __ Thiện chỉ lắc đầu khó hiểu

Xuống tới nhà ăn, tụi nó chẳng nói với nhau câu nào, Linh cứ nhìn nó lo lắng. Nó cũng muốn nói lắm chứ nhưng biết nói gì đây, biết giải thích sao với hai đứa nó đây.

- Mày bị gì vậy Bảo __ Linh hỏi
- Bị gì là bị gì __ nó nói
- Mày lạ lắm, có gì giấu tao hả __ Linh nói
- Có.... __ nó nói
- Chuyện gì vậy __ Thiện với Linh đồng thời hỏi rồi nhìn nhau cười
- Thật ra thì tao nhìn thấy con gấu bông đẹp lắm nhưng không đủ tiền mua, tao chẳng dám xin tiền anh hai __ nó nói như đúng rồi vậy
- Trời à...tưởng gì __ Linh thở phào nhẹ nhõm
- Ở đâu để Thiện tới rước nó về cho Bảo __ Thiện nói
- Hi... __ nó cười
- Làm tao cứ tưởng chuyện gì xảy ra với mày

Suốt buổi chiều hôm đó nó ngồi học mà không thể tập trung vào chữ nào. Nó cứ chốc chốc lại liếc qua ngắm hấn đang ngủ. Gió lùa vào tóc hấn làm mái tóc màu đỏ hung cứ phập phồng bay, như nhịp tim nó giờ này vậy. Chỉ còn ngày mai nữa là nó phải xa hấn rồi. Mọi thứ giờ này với nó như một giấc mơ vậy.

- Đi ăn Tiramisu không __ hấn hỏi
- Anh mới hả __ nó nói
- Ừ

Nhận được nụ cười của nó khiến hấn thấy phần chân hấn lên sau những ngày chìm đắm trong men rượu. Hấn với nó ngồi ăn bánh vui vẻ, trò chuyện với nhau đến hơn 7 giờ thì đứng dậy ra về. Hấn chở nó vòng vòng quanh thành phố cốt là có nhiều thời gian bên nó hơn. Nhưng thời gian rồi cũng hết, hấn cũng phải trả nó về ngôi nhà của nó.

- Về cẩn thận __ nó cười
- Lại đây __ hấn vẫy vẫy tay gọi nó lại
- Gì... __ nó tiến lại gần thì hấn chụp lấy đầu nó nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn
- Ngủ ngon __ hấn cười
- Hi, anh cũng vậy __ nó vẫy tay chào hấn rồi mở cửa bước vào.

Lúc bước vào nhà nó giật mình vì anh hai đang ngồi trong phòng khách đợi nó.

- Chào anh hai em mới về __ nó cúi chào anh nó
- Về muộn nhỉ __ anh nhìn lên đồng hồ
- Em xin lỗi __ nó nói nhỏ
- Đây là hộ chiếu của em và vé máy bay của em __ anh đứng dậy đưa cho nó
- 8 giờ 30 bay sao __ nó hỏi khi cầm chiếc vé
- Ừ, ngủ sớm đi __ nói rồi anh vào phòng đóng cửa lại
- Anh hai ngủ ngon

Nó cũng bước lên lầu, mở cửa nó giục cạp lên bàn rồi nhìn ra ngoài bầu trời đêm. Có lẽ đó là cách nó quên được hấn, không biết lựa chọn đó có đúng không nhưng nó vẫn muốn thử. Quay lại nhìn đồng hành lý đã được xếp gọn gàng mấy ngày trước nó cảm thấy mệt mỏi. Thả mình xuống chiếc giường nó chẳng nghĩ ngợi gì nữa mà đánh một giấc tới sáng mai.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 42

42. – Chương 42

- Đồ đạc xong hết chưa mà __ Vương hỏi
- Rồi, chắc không quên gì nữa đâu __ anh nó trả lời
- Ok
- Đi thôi __ anh nó chất hành lý lên xe rồi thúc dục nó
- Dạ... __ nó quay lại nhìn căn nhà lần cuối rồi lên xe ra sân bay

Thằng radio chạy vào lớp thật nhanh, làm cả lớp muốn thót tim vì nó.

- Tin n...óng...tin nóng đây

- Tin gì vậy __ lớp nó nhôn nhao lên
- Gia Bảo....Gia Bảo
- Mày nói đằng hoàng coi thằng kia __ Linh gắt khi nghe thấy tên Gia Bảo
- Từ từ mày, làm tao sợ à __ thằng radio hít một hơi rồi tuôn ra một lèo
- Gia Bảo nghỉ học đi nước ngoài rồi, sẽ không học cùng chúng ta nữa đâu
- MÀY NÓI GI __ Thiện với Linh hét lên

Cùng lúc đó ở lớp 12a1

- MÀY NÓI GI
- Con bé đi rồi, nghe nói sẽ bay chuyến lúc 8 giờ 30 đấy __ Khánh nói
- Chết tiệt __ hấn nhìn đồng hồ, giờ là 6 giờ 55 rồi, liệu có kịp không

Chộp lấy điện thoại trên bàn hấn chạy vội ra ngoài. Tay thì bấm gọi cho nó....

- Bắt máy đi...làm ơn bắt máy đi __ hấn vừa chạy vừa nói
- Anh ... __ hấn chạy qua Hồng __ đi đâu vậy
- Làm ơn bắt máy đi mà __ hấn như sắp khóc vậy

Trước cổng trường Linh với Thiện cũng đang đón taxi đến sân bay thì thấy hấn chạy từ trường ra với chiếc moto của hấn. Trên suốt đường ra sân bay hấn luôn thầm mong rằng nó sẽ ở lại, hấn chỉ có một suy nghĩ lúc này là đến đó và ngăn nó lại

Tại sân bay

- Nhóc con, em đi rồi anh sẽ nhớ em lắm đó __ Vương nói
- Gì chứ, anh giàu vậy mà, qua thăm em là được __ nó cười
- Vậy mà mày cũng để con bé đi được __ Vương nói
- Nó muốn mà, tao chỉ có mình nó thôi __ anh nhìn nó đau xót
- Anh hai à ... __ nó nói

Hấn tới sân bay là lúc 8 giờ 5 phút, hấn chạy thật nhanh vào trong để tìm nó. Nó ở dưới lầu thì hấn chạy lên trên tìm, đến khi nó lên lầu để vào khoang hành khách thì hấn lại chạy xuống.

“ Xin thông báo chuyến bay đi Mỹ.... “ hấn giật mình chạy ngược lên lầu trên để tìm nó.

- GIA BẢO __ hấn hét lên kho nhìn thấy nó
- ... __ nó và anh nó quay lại
- Anh vào trước đây __ anh nó vỗ vai nó rồi bước vào trước
- Anh...hì, tới rồi hả __ nó cười
- Em đừng có cười, tại sao vậy, tại sao lại đi __ hấn hỏi, mắt hấn long lanh những giọt nước mắt sắp rơi
- Chỉ là đi du học thôi __ nó nói
- Đó chỉ là lý do thôi, vì anh đúng không , có phải là vì anh không __ anh nắm chặt hai vai nó
- Không phải mà __ nó nhăn mặt
- Em đừng có nói dối, tại sao em luôn che giấu mọi thứ, em ngốc đến nỗi cứ cảm đoán bản thân mình nhiều thứ rồi đem về dần vặt bản thân mình vậy sao
- Không phải mà __ nó sắp khóc tới nơi rồi

- Em đứng cầm em yêu anh mà, làm ơn __ hấn bật khóc như đứa trẻ làm nó khóc theo
- Làm sao em yêu anh được, em là một đứa mồ côi, gia đình anh sẽ chấp nhận sao __ nó hét lên
- Ai nói với em như vậy chứ, anh có thể đấu tranh cho em mà __ hấn năn nỉ nó
- Đừng như vậy __ nó gạt tay hấn ra rồi quay lưng đi
- Làm ơn, đừng đi mà, anh xin em đó, làm gì để em ở lại anh cũng sẽ ở lại mà
- ...__ nó nấc lên đau đớn, nó mệt mỏi lắm rồi
- Đừng đi, đây là cơ hội cuối cùng của em đó, cơ hội cuối để em giữ anh ở bên em đó, làm ơn hãy giữ anh lại đi __ anh nói vội khi nó bước vào
- Anh về đi __ nó nhắm mắt cho nước mắt chảy xuống rồi bước vào trong
- Em đừng đi, tình yêu mà em nói chỉ có vậy thôi sao __ hấn khụy hai đầu xuống đất
- Phải, anh còn trông chờ gì nữa __ nó đứng lại nghe hấn nói
- Em không thể nào hợp với anh được __ nó khóc
- Về hoàn cảnh gia đình anh có thể thay đổi, đó đâu phải là lý do, làm ơn đi __ hấn cũng khóc
- Lý do sao __ nó quay lại nhìn hấn __ được, em là một bảo bình, lòng tự trọng với em là rất quan trọng, và lòng tin cũng vậy....

Nói rồi nó quay lưng bước vào trong thật nhanh để không phải nghe thêm bất kỳ lời nào nữa. Nó sắp sụp đổ rồi mọi thứ trong nó giờ này đang dần tan biết khi thấy hấn khóc. Một con người mạnh mẽ như hấn mà vì nó phải rơi nước mắt thì nó đúng là quá tệ.

- GIA BẢO, CON QUỶ KIA __ Linh khóc thét lên ngồi ra ăn vạ
- Em đã không giữ anh lại __ hấn ngồi bệt xuống đất nhìn theo đánh nó

Máy bay đã cất cánh, hấn và hai đứa kia đứng nhìn theo chiếc máy bay cho đến khi khuất hấn.

- Con quỷ __ Linh khóc
- Về thôi __ Thiện xoa xoa vai Linh
- Về thôi anh __ Linh nói hấn
- Hai đứa về trước đi __ hấn nói rồi đứng dậy bỏ đi

Hấn bắt đầu chán nản và chìm đắm trong rượu bia và thuốc lá. Mỗi ngày tới trường là mỗi giờ ngủ của hấn. Ngoài việc ngủ ra thì hấn chẳng thêm bận tâm đến chuyện gì khác.

Nhiều người cũng lo lắng xem hấn có bị gì không, nhưng không một ai có thể nói chuyện với hấn, kể cả Khánh. Trừ có Linh, mỗi khi giáp mặt hấn đều hỏi nó có liên lạc gì với con bé không. Hấn cứ cầm điện thoại trên tay mở những tin nhắn nó gửi cho hấn, xem những bức hình hấn đã chụp nó và hấn. Hai hàng nước mắt cứ tuôn rơi không lý do.

- Con tính như vậy tới bao giờ __ ba hấn nói
- __ hấn chẳng nói gì hết chỉ câm lặng ngồi nhìn xa xăm ra cửa sổ
- Ta hỏi con tính như vậy tới bao giờ nữa __ ba hấn quát lên
- Con lên phòng __ hấn đứng dậy dút hai tay vào túi quần bỏ đi
- Con đứng lại, ta chưa nói chuyện với con xong mà __ ba hấn bực bội

Hấn đã không còn sợ ba hấn như trước đây, với hấn bây giờ không còn gì cả. Hấn biết ba hấn thương hấn như thế nào, những vì cái tình thương máu mủ đó mà hấn đã mất mẹ hấn.

Nằm dài trên giường trong căn phòng một màu đen hấn nhớ về cái ngày đó.

- Làm sao bà có thể để thằng bé chơi một mình ngoài vườn như vậy chứ _ ba hấn quát
- Tôi chỉ vào lấy sữa cho thằng bé thôi _ mẹ hấn ôm hấn vào lòng
- Con đâu có bị gì đâu _ hấn nhìn vẻ mặt đáng sợ của ba hấn
- Bà vào đây nói chuyện với tôi _ ba hấn nói rồi bỏ vào phòng
- Con trai, ở đây đợi mẹ nha con _ bà đặt hấn ngồi xuống ghế vuốt má hấn
- Dạ _ hấn cười tươi nhìn mẹ hấn

Hấn đâu biết đó là lần cuối bà nói lời âu yếm với hấn đâu. Với cái tính tung tăng của hấn, làm sao hấn chịu ngồi yên. Hấn leo xuống ghế tới gần phòng ba mẹ hấn, tính vào hù ba mẹ hấn nhưng....

Chát...

- Bà phải biết bà ở trong cái nhà này để làm gì
- Bà chỉ là một người chăm cho con tôi lớn lên an toàn thôi
- Tôi là vợ ông, tôi có quyền đó chứ
- Cầm mồm, bà nghĩ bà có cái quyền đó sao...nếu không có cái đêm đó thì bà đã không có cơ hội đứng trong cái nhà này đâu
- Ông nói vậy mà nghe được sao _ mẹ nó khóc thét lên
- Tôi thừa nhận tôi đã yêu bà, nhưng nếu không có cái thai đó thì bà nghĩ bà sẽ vào được cái nhà họ Vũ này sao, bà nên nhớ tôi là ai, tôi là Vũ Thạch, Vũ Thạch đấy _ ông cầm hai vai bà lắc mạnh
- Gì chứ...ông nói vậy là ý gì
- Một kẻ mồm côi như bà làm sao có thể vào nơi này được...tôi không muốn con tôi lớn lên mà phải gọi người khác là mẹ nên bà mới được bước vào cái nhà này _ ông quát vào mặt bà
- Ê tiện...thì ra ông chỉ xem tôi không hơn một con ở sao
- Nếu đã biết rồi thì nên làm tốt bổn phận của mình trong căn nhà này đi
- Hừ, ông sẽ phải hối hận điều ông mới nói.

Mẹ hấn mở cửa chạy ra ngoài, gặp hấn ở cửa nhưng bà không để ý hấn đang đứng đó. Bà chạy một mạch ra khỏi nhà.

- Ba à, mẹ con đâu _ đang ngồi ăn cơm hấn hỏi
- Tí mẹ con về thôi _ ba hấn nói
- Không có mẹ ai đút cơm cho con ăn _ hấn nói
- Con lớn rồi tự ăn đi _ ba hấn trả lời

RENG....RENG....

- Chị giúp việc, nghe điện thoại đi _ ba hấn nói
- Dạ _ chị giúp việc chạy ra phòng khách nhắc máy lên nghe
- ...Cạch....
- Gì vậy _ ba hấn đứng dậy bước ra
- Ông chủ..._ chị giúp việc khóc sụt sùi _ bà chủ...
- Chuyện gì _ ông gắt
- Bà chủ mất rồi, công an gọi tới để xác nhận _ chị giúp việc nói một lèo

Mẹ hắn đã nhảy song tự tử, hắn vẫn được ba hắn dâu kín cho đến khi có người đàn bà khác bước vào nhà và hắn bị bắt phải gọi người đó là mẹ thì hắn mới hiểu ra mọi chuyện. Hắn luôn căm ghét người đàn bà đã thay thế vị trí của mẹ nó, hắn cũng muốn ghét ba hắn lắm, nhưng nếu suy cho cùng cũng chỉ vì hai chữ “thương con” ba hắn mới như vậy. Ba hắn cũng phải trả giá cho việc của mình, ông bị tai nạn và bị liệt hai chân trong một lần cứu hắn lúc băng qua đường. Hắn cũng chẳng nhắc lại chuyện xưa, vì hắn biết điều đó chỉ khiến ba hắn cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Cốc cốc cốc

- Anh ngủ chưa __ Hồng bước vào phòng hắn tự tiện

Không thấy hắn trả lời, Hồng chỉ thấy cái dáng của hắn trong bóng đêm. Tiến lại gần giường hắn, cô ta ngồi xuống bên cạnh hắn, vuốt ve mái tóc của hắn. Rờ từng nét trên khuôn mặt hắn, Hồng cảm thấy vui mừng vì chưa bao giờ Hồng được ở gần hắn như lúc này. Hồng vuốt nhẹ vành môi của hắn, rồi cúi xuống định hôn lên môi hắn thì...

- Cô tới đây làm gì __ hắn nói làm Hồng giật mình

- À...em tới để hỏi anh khi nào rảnh ta đi chọn trang phục __ Hồng ngồi thẳng dậy chỉnh sửa quần áo

- Tôi thì sao cũng được __ hắn lăn qua đầu giường với tay bật chiếc đèn ngủ

- Anh cũng nên đi để chọn trang phục cho em chứ

- Cô không có mắt à __ hắn hỏi

- Anh... __ Hồng đứng bật dậy

- Gia Bảo mãi mãi sẽ không ở bên anh được đâu __ Hồng nói

- Gì... __ hắn nhìn Hồng

Hồng cứng đờ khi hắn nhìn Hồng bằng con mắt tức giận này. Hắn chồm tới kéo tay Hồng ngã xuống giường. Dùng hai tay chống hai bên mặt cô ta, anh cúi đầu hạ thấp xuống.

- Anh làm gì vậy, buông ra coi __ Hồng đẩy lồng ngực hắn ra

- Không phải cô muốn vậy sao __ hắn nhìn Hồng

- Anh... __ Hồng thấy hụt hẫng khi hắn nói như vậy

- Biến đi __ hắn ngồi dậy với tay lấy bao thuốc ở đầu giường đốt inh một điếu

- Anh... __ Hồng ngồi dậy nhìn hắn như tiếc nuối điều gì

- Tôi nói cô biến __ hắn nhấn mạnh từng chữ nhìn Hồng

Tức giận cộng với sự què độ, cô ta đứng dậy bỏ đi. Cánh cửa chịu sự tức giận của cô ta đóng cái “RẦM” sau lưng. Hắn nhếch môi cười nửa miệng, dựa lưng vào thành giường hắn ngửa cổ ra nhìn lên trần nhà. Kê cánh tay cầm thuốc lên đầu gối, hai hàng nước mắt chọt lặn xuống.

Tin ...tin

“Đang ở đâu...tới Zuums đi “

Hắn lau vội giọt nước mắt còn vương trên gò má, ngồi dậy với lấy chiếc áo khoác rồi ra ngoài.

- Con còn đi đâu nữa __ bà dì hỏi

- Tôi có cần báo cáo cho dì không __ hắn vừa đi vừa nói

- Nếu gặp con bé Hồng thì...

- Tôi không gặp cô ta...muốn thì tự đi mà gặp __ rồi hắn đẩy cửa bước đi

Tại Zuums

- Mày tới rồi à __ Khánh nói khi hắn ngồi xuống

- Một mỗi __ hấn nói rồi cầm ly rượu lên uống
- Tao hủy hôn với Ly rồi __ Khánh nói
- Gì...không phải mày yêu nó lắm sao __ hấn tò mò hỏi
- Không thích nữa....
- Mày nói với ba mày chưa
- Rồi....__ Khánh rót rượu cho hấn
- Rồi sao...mày kể chuyện kiểu đó mất hứng quá __ hấn hỏi
- Tao gọi mày tới là để trả tiền cho tao __ Khánh cũng uống ly rượu mình mới rót
- Ông già mày dám làm vậy với thằng con yêu quý sao __ hấn chẳng có gì ngạc nhiên
- Tao tính thi xong tao sẽ đi du học __ Khánh hút một điếu thuốc __ đi không
- Mày lại bảo tao trả tiền máy bay với tiền ăn ở à __ hấn nhìn Khánh
- Nếu tao không có tiền __ Khánh cười
- Mày lớn rồi... __ hấn cười
- Tao có chuyện muốn kể à nghe __ Khánh bỗng nghiêm lại
- Không phải chuyện này à __ hấn chỉ vào đồng rượu và đồ ăn trên bàn
- À...thì đúng...nhưng còn chuyện khác quan trọng hơn
- Chuyện gì __ hấn cũng nghiêm giọng lại
- Hồng và Gia Bảo....
- ... __ hấn nhìn Khánh bằng con mắt khó hiểu __ ý mày là sao
- Tao đã điều tra và hỏi thằng Thiện nhiều điều để biết được sự thật
- Sự thật ?
- Phải, sự thật

Khánh kể lại toàn bộ chuyện Thiện kể cho anh nghe, từng chi tiết một. Cộng với những việc Ly kể cho Khánh nghe. Hấn như không tin nổi vào tai mình những việc Khánh vừa nói. Cô ta chỉ mới 15 tuổi nhưng tâm địa độc ác như bà già 50 tuổi. Thật không ngờ vẻ ngây thơ của cô ta mà có thể đánh lừa như nhiều người.

- Kể cho tao làm gì __ hấn hỏi làm Khánh ngạc nhiên
- Mày không muốn biết chuyện gì đã xảy ra sao __ Khánh hỏi
- Tao biết rồi Gia Bảo của tao có về không __ hấn nhìn Khánh đau đớn
- Taotao.... __ Khánh như muốn quát vào mặt hấn rằng tại sao không bỏ đi tìm Gia Bảo mà ngồi đây nhưng rồi lại hạ giọng xuống __ xin lỗi
- Uống đi __ hấn đưa cho Khánh ly rượu __ tao mời

Đáng lẽ Khánh phải kể cho hấn nghe sớm hơn, đáng lẽ Khánh không nên ích kỷ như vậy. Tất cả mọi chuyện tồi tệ như hôm nay là tại Khánh, Khánh rất ân hận.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 43

43. – Chương 43

- Vẫn chưa có liên lạc gì sao _ Thiện hỏi khi thấy Linh cầm điện thoại trên tay
- Chưa _ Linh cũng buồn hẫng đi
- Có khi nào đổi số điện thoại rồi không _ Thiện hỏi
- Không đâu _ Linh khẳng định

Thiện ôm hai vai Linh an ủi, không có nó tụi kia cũng không còn tâm trạng làm gì hết. Zuums dạo này cũng vắng mặt tụi nó, vì từ khi nó đi tụi nó chẳng thèm đến đó nữa.

Còn ngày mai nữa thôi là lễ đính hôn của hấn diễn ra, Hồng mỗi lần đi ngang qua tụi Linh với Thiện đều cười tự đắc.

- Máy người nghĩ máy người đầu lại tôi sao _ Hồng chống nạnh lên nhìn Linh
- Tao không có tâm trạng nói chuyện với mày lúc này đâu _ Linh nói nhưng không nhìn Hồng, giọng nó đanh lại.
- Ờ, phải thôi, bạn máy người đầu không lại nên đã bỏ chạy rồi thì làm sao máy người có tâm trạng nói chuyện với tôi
- ... _ Linh giơ tay lên tát Hồng
- Thôi đi, mặc kệ cô ta _ Thiện kéo tay Linh lại
- Nay còn nói chuyện bằng tay nữa, máy người thật giống bạn mình _ Hồng hoảng sợ
- Ý cô là gì đây _ Thiện nói
- Máy người có bố mẹ dạy dỗ đàng hoàng sao lại cư xử giống như kẻ mồ côi không có cha mẹ được... _ Hồng nói
- Gì, mày nói lại lần nữa coi _ Linh quát
- Thật tội nghiệp hai người khi có bạn là kẻ mồ côi
- “Chát” cái tát thối thanh đó được giáng vào mặt Hồng trước khi Linh kịp giơ tay lên ban tặng cái tát đó.
- Đây là lần đầu tôi đánh con gái _ hấn nhìn Hồng
- Ôi trời ơi
- “Hoàng tử Thiên Vương” nổi giận rồi kia
- Nghe nói cô ta là người đính hôn với anh ấy ngày mai mà
- Tôi nói rồi, cô ta cướp “Hoàng tử” của Gia Bảo lớp a2 đó

Đám học sinh đứng gần đó ban tán, Hồng bật khóc khi hấn đánh nó.

- Anh dám đánh em gái tôi sao _ Ly chạy lại quát vào mặt hấn
- Cái đó mà gọi là đánh sao _ hấn trừng mắt nhìn Ly
- Anh dám... _ Ly chỉ tay vào mặt hấn
- Chỉ tay là điều bộ thô thiển đấy, bố mẹ cô không dạy cô điều đó à _ hấn gạt tay Ly
- Với một kẻ như anh thì tôi không cần phải lịch sự đâu _ Ly hét lên
- Ý cô nói tôi mồ côi hả _ hấn cúi mặt lại gần Ly
- Gì chứ...

Ai cũng ngạc nhiên khi nghe cái tin động trời này, ai cũng nghĩ bà dì kia là mẹ ruột nó chứ. Vậy mà bây giờ chính hấn lại nói hấn mồ côi mẹ. Thật là khó tin mà.

- À, vậy ra có mẹ nên không được dạy dỗ đàng hoàng, còn không có mẹ nên được dạy dỗ đàng hoàng hả __ hấn cầm cằm Ly hỏi
- Buông ra __ Ly hất tay hấn ra khỏi cằm mình
- Tại sao anh làm vậy với tôi chứ __ Hồng đứng dậy đẩy hấn hết lên
- Sao... __ hấn hỏi như không biết chuyện gì
- Tại sao anh dám đánh tôi chứ __ Hồng hét lên trong nước mắt
- Nghĩ sao vậy __ hấn vuốt tóc cho Hồng __ cái đó là đánh gì, cái này mới gọi là đánh nè

“ CHÁT “

Một cái tát to rõ được vang lên, Hồng ngã xuống đất, môi bật máu. Hấn như con hổ xông chuồng khi thấy miếng mồi ngon, hấn xông lại chỗ Hồng bị té. Mấy đứa phải bay vào cản hấn, chưa bao giờ thấy hấn đánh con gái, nhưng với tình cảnh hiện giờ thì rất có thể hấn không xem Hồng là con gái đâu.

- Anh à, dừng lại đi __ Thiện kéo hấn lại
- Cô tưởng tôi không biết gì sao __ hấn nhìn Hồng nảy lửa
- Cô giả làm người giúp việc để tìm hiểu và tiếp cận tôi, cô giả vờ không biết bơi ở Đà Lạt để tôi lạnh nhạt với Gia Bảo, cô còn nói Gia Bảo là kẻ mờ côi nên không xứng với tôi...còn gì mà tôi chưa được biết nữa không chứ __ hấn hét lên trong tức giận
- Anh...e...em.... __ Hồng run sợ
- Lũ đàn bà các người thật đáng sợ mà __ hấn chỉ Ly và Hồng quát
- Gì vậy __ Khánh rẽ đám đông tới chỗ bọn hấn

Nhìn thấy cảnh tượng lúc này Khánh đã hiểu một phần câu chuyện xảy ra. Coi như không thấy gì Khánh bỏ đi không can thiệp vào.

- Anh ấy là hội trưởng sao
- Bất bình quá nên vậy đó
- Bị vậy cho đáng đời

Đám học sinh nhìn thấy một hội trưởng nghiêm khắc mà nay như vậy cũng rất đổi tò mò.

Hấn cũng bỏ đi, đám học sinh cũng tản dần ra. Sự việc hôm nay đủ để kết luận ai là người tốt ai là kẻ xấu rồi. Chỉ con Thiện Linh Ly và Hồng ở lại chỗ này. Ly đỡ Hồng đứng dậy, nhìn cay đắng tụi nó.

- Sao, bắt mãi gì sao __ Linh nhìn Ly với Hồng
- Cái này là tôi trả cho Gia Bảo __ Linh tát Hồng một cái
- Kẻ dám xúc phạm bạn tôi __ nói rồi Linh quay lưng bỏ đi
- Đồ quỷ cái __ Ly chạy tới nắm tính nắm tóc Linh
- Không phải tôi đã bảo không được đụng vào bạn gái tôi sao __ Thiện chụp tay Ly lại
- Thả ra... __ Ly giật tay lại rồi quay lưng bỏ đi
- Đáng sợ __ Thiện nhìn hai chị em nhà đó nói

Tại nhà hấn, nơi diễn ra lễ đính hôn.

- Chúc mừng anh... __ một người đàn ông bắt chuyện
- Cảm ơn anh đã tới __ ba hấn nói
- Chị nhà đạo này trẻ ra thì phải __ ông ta nói tiếp

- Hi, cảm ơn anh __ bà dì cười khép nép.
- Thằng bé đâu __ ba hấn hỏi nhỏ bà dì khi ông kia bỏ đi
- Trên lầu __ bà nói
- Có bỏ trốn không đó
- Không đâu, ông yên tâm

Buổi tiệc được gia đình hai bên tổ chức linh đình, dù bị đánh hôm qua nhưng Hồng vẫn không bỏ lỡ cơ hội này. Tuy mặt có một vết bầm, nhờ có phần trang điểm vết bầm được phần nào che đi.

- Chào quý ông quý bà đã bớt chút thời gian tới dự buổi tiệc đính hôn của gia đình chúng tôi __ ông chủ tọa nói
- Không để quý vị phải đợi lâu, tôi xin giới thiệu 2 con của gia đình chúng tôi.
- Vũ Đức và Lý Thảo Hồng __ ông nói khi tụi hấn bước ra
-
- Dưới sự chứng kiến của quý khách, tôi xin mời hai cháu trao nhẫn cho nhau để mọi người vỗ tay chúc mừng.

Hồng cười tươi trao nhẫn cho hấn, con hấn thì khựng lại như không muốn làm chuyện này vậy.

- Anh sao vậy __ Hồng giật giật tay hấn
- ...
- Đức, cháu không sao chứ
- ... __ hấn thả tay Hồng xuống đồng thời thả cho chiếc nhẫn rơi xuống
- Anh làm cái trò gì vậy __ Hồng nói
- Con bị gì vậy __ bà dì đứng lên nói
- Muốn thì bà đi mà đính hôn với cô ta __ hấn nói rồi bỏ đi
- Con đứng lại cho ta __ ba hấn quát
- Xin lỗi, nhưng con không thể cưới người con gái này làm vợ __ hấn dừng lại nhìn ba hấn __ với lại con không thể cưới người con không yêu, một thằng mồ côi như con thì sao xứng với cô ta chứ __ hấn cười ha hả rồi bỏ đi

5 năm sau...

Một người con gái thành đạt đứng giữa sân bay Tân Sơn Nhất. Tại nơi này người con gái này đã phải tay ra đi, và hôm nay cô ấy trở về.

- Đưa tôi về khách sạn __ cô gái nói với tài xế
- Dạ __ tài xế trả lời

Cô gái đưa tay lên gỡ cặp kính đen xuống, để nhìn thành phố sau 5 năm trở về. Mọi thứ không có gì thay đổi, vẫn y nguyên như ngày cô ấy ra đi. Tới khách sạn, nhân viên khách sạn giúp nó đưa đồ lên phòng. Nó thì tới quầy tiếp khách làm thủ tục.

- Đây là thẻ phòng ạ __ cô phục vụ đưa cho nó một cái thẻ mở phòng
- Cảm ơn cô __ cô gái nói rồi lên phòng
- Cô ấy đẹp quá __ anh chàng phục vụ bên cạnh nói

Đúng là nó đã trở về, nó về lần này cốt là về dự đám cưới của bạn nó. Mặc dù không liên lạc với nhau nhưng với một người thành đạt như nó thì biết thông tin của một người không phải là khó.

Cốc cốc cốc

- Tôi đây _ nó mở cửa
- Đây là lịch trình hôm nay của họ _ một người đàn ông nói
- Cảm ơn anh, anh làm tốt lắm _ nó cười rồi đóng cửa phòng lại
- Tiệm váy cưới sao.... _ nó đặt tờ giấy trên bàn rồi vào phòng tắm

5 năm bên Mỹ nó hoàn thành xong bằng cơ sở trung học, hai bằng đại học của hai ngành khác nhau. Một bằng đại học ngành toán học và một bằng ngành kinh tế. Nó cũng được các công ty lớn bên Mỹ trả lương được tính bằng triệu đôla nhưng nó vẫn không nhận lời. Nó tự lập công ty riêng, hỗ trợ công ty của anh nó phát triển. Tham gia nhiều cuộc thi toán, và các cuộc dự thảo bàn về một công thức hay một kiến thức toán học mới. Nó nổi tiếng ở Mỹ với cái tên Zun Trịnh, không ai là không biết tới.

Nó đã thu xếp ổn thỏa công việc bên kia để trở về Việt Nam, nó chờ ngày này lâu rồi. Phải sống như không phải mình suốt 5 năm nó thật sự rất mệt mỏi. Nó tưởng nó sẽ quên được hần, nhưng nó đã lầm. Việc xa hần càng làm nó nhớ hần hơn. Mỗi lần nhớ hần nó đều lấy chiếc mũ len hần tặng nó ở Đà Lạt ra ngắm. Việc nhớ lại những kỷ niệm bên hần làm nó vui bất nỗi nhớ.

- Chuẩn bị xe cho tôi đi _ hần bước đi tay cầm tập tài liệu
- Vâng _ một tên mặc đồ đen nói
- Thư ký An, lịch hôm nay của tôi như thế nào _ hần hỏi
- 11 giờ ăn cơm cùng chủ tịch Min...1 giờ anh có cuộc họp ở công ty ba anh ...4 giờ anh phải về khách sạn để tiếp đón đoàn du lịch do cô Hoa giới thiệu...tôi thì anh rảnh ạ
- Tốt, hôm nay tôi có thời gian tìm bạn rồi _ anh cười rồi đưa tập tài liệu cho thư ký

Hần bước vào khách sạn thì nó lại bước ra khỏi khách sạn. Hạn dừng lại, cái cảm giác này lâu rồi hần mới có.

- Không lẽ.... _ hần quay lại phía sau mong là tìm thấy gì đó
- Sao vậy ạ _ thư ký An hỏi
- À không....tôi nhầm _ anh bước tiếp con đường mình đang đi
- Xe của cô đây ạ _ tên phục vụ khách sạn đưa chìa khóa cho nó
- Cảm ơn anh... _ nó cầm chìa khóa rồi lên xe nổ máy phóng đi

Một chiếc mũ trần màu đỏ, sổ tiền của nó có thể nói là mua được hàng chục à không chính xác là hàng trăm chiếc mũ trần như thế này cũng không hết. Nhưng nó muốn giản dị nhất có thể (đi mũ trần, khoe hàng hiệu mà giản dị) khi trở về Việt Nam. Nó mặc một chiếc croptop trễ vai màu đen, một chiếc quần giả váy màu đen luôn. Mái tóc xõa dài tung bay trong gió, mắt thì đeo kính đen. Nó rất biết cách mặc đồ để làm nổi bật mình trong đám đông.

Kítttttttttt

- Anh nên mặc màu trắng giống em mới đẹp _ một cô gái sắp về nhà chồng nói
- Anh nghĩ anh nên mặc màu đen và em mặc màu ánh kim thì đẹp hơn _ anh chồng nói
- Anh mặc màu trắng đi, da anh trắng mặc lên chắc sẽ đẹp _ cô gái cười
- Anh không thích màu trắng đâu _ anh chồng nói tiếp
- Vợ mặc màu ánh kim thì chồng nên mặc màu kem thì sẽ hài hòa hơn _ nó bước vào tiệm váy cưới lấy một chiếc váy ướm trên người cô dâu và một bộ vest ướm lên người chú rể _ đẹp _ nó gật gù
- Cô là ai vậy _ Linh hỏi
- Một người bạn _ nó gỡ mắt kính xuống

Cái khoảnh khắc nó được nhìn thấy bạn mình mọi thứ như vỡ òa lúc đó vậy. Linh như không tin vào mắt mình nữa, người đứng trước mặt mình giờ đây có phải là người mà mình tìm kiếm bấy lâu nay.

- Gia Bảo... _ Linh ấp úng
- Còn ai nữa _ nó nói rồi chạy lại ôm Linh
- Nè... _ Thiện kéo ra
- Cậu còn mặt mũi quay về sao _ Thiện hét lên
- Xin lỗi mà _ nó cũng quàng tay ôm cổ Thiện _ xin lỗi nhiều lắm
- Xin lỗi mà xong à _ Thiện đưa tay lên ôm nó _ quá đáng lắm
- Con quỷ _ Linh bật khóc nhìn nó
- Gì chứ... sắp làm vợ người ta, làm mẹ của con người ta mà con khóc nhè à _ nó lau nước mắt cho Linh
- Tao tưởng mày sẽ không về nữa _ Linh vừa khóc vừa đánh nó
- Xin lỗi mày, con quỷ của tao _ nó ôm Linh vào lòng

Tụi nó gặp lại nhau trong ngập tràn nước mắt. Nó đã rủ tụi kia đi ăn để tạ tội tạm thời cho bọn nó.

- Mày phải làm phù dâu cho tao thì tao sẽ suy nghĩ đến chuyện tha tội à _ Linh nói
- Tao không làm được đâu _ nó cười
- Vậy mày đi Mỹ đi _ Linh nói rất phũ phàng
- Vợ chồng mình về đi _ Thiện đứng dậy kéo tay Linh
- Khoan,... _ nó đứng dậy cản hai đứa _ tụi bay đang uy hiếp tao đó hả
- Có thể coi là vậy _ Thiện nói
- Quá đáng mà _ nó ngồi xuống
- Làm không _ Linh ngồi xuống nhìn nó
- Làm... làm là được chứ gì _ nó nói
- Hì, phải thế chứ _ Linh với tay béo má nó làm nó la oai oái
- Mày làm cái trò gì vậy hả _ nó nhăn mặt
- Mày dễ thương quá à _ Linh cười

Tụi nó ăn uống xong xuôi thì tản bộ ngoài công viên. Đi được một lúc thì Thiện phải về vì ở nhà có chút trục trặc nhỏ trong khâu tổ chức đám cưới. Chỉ còn nó với Linh thôi

- Mày sống tốt không _ Linh hỏi nó
- Tốt chứ _ nó cười
- Mày có khóc không, đừng có nói xạo tao à _ Linh nhìn nó
- Có chứ, tao nhớ bọn mày nhiều lắm _ nó thở dài _ ở bên đó cô đơn lắm
- Thế mà mày bỏ tao đi _ Linh nói
- Tao phải đi, lúc đó tao không muốn ở đây chút nào hết _ nó giải thích
- Giờ về là được rồi _ Linh vỗ vai nó
- Mọi người thì sao _ nó hỏi
- Anh Khánh đi du học rồi, không biết mai có về kịp đám cưới tụi tao không

- Còn...
 - Anh Đức hả __ Linh hỏi
 - ... __ nó không nói gì hết như không muốn nghe tiếp
 - Tổng giám đốc công ty ba anh, hiện đang giữ chức giám đốc khách sạn Star nữa
 - Mà nói sao, khách sạn Star á __ nó nói
 - Ủ, sao thế __ Linh hỏi
 - Tao ở đó __ nó nói
 - Gì, thế gặp nhau chưa __ Linh hỏi và nhận được cái lắc đầu của nó
 - Hajzzz __ Linh thở dài
 - Thế hai người đó đám cưới chưa __ nó hỏi với vẻ mặt buồn bã
 - Ai... __ Linh nhìn nó __ anh Đức với Hồng á
 - Chứ còn ai nữa __ nó nói
 - Không có đám cưới nào hết, anh Đức đã phá tan cái lễ đính hôn đó, sau đó vài hôm thì Hồng cũng đi ra nước ngoài định cư bên đó luôn
 - Chuyện là sao __ nó nhìn Linh
 - Tao về cho...chuyện như thế này... __ Linh kể lại hết mọi chuyện khi nó bỏ đi
 - Ra thế... __ nó gật gù
 - Mà thôi, mà về là tốt rồi __ Linh nói __ tao còn giành một tấm thiệp cưới ày đó
 - Tao tưởng tao không có, đỡ tốn tiền __nó cười
 - Con quỷ __ Linh cười
- Nó theo Linh về nhà lấy thiệp cưới, rồi quay về khách sạn. Khách sạn có vẻ đông, nó cảm giác được hẳn đang ở gần nó nhưng nó lại chẳng thể biết ai là hẳn cả. 5 năm rồi, khuôn mặt cũng có nhiều thay đổi.
- Xin lỗi __ nó gọi một anh phục vụ lại
 - Tôi có thể giúp gì cho cô ạ
 - Ở đây có việc gì mà đông thế __ nó hỏi
 - Dạ..giám đốc đang tiếp đón một đoàn khách du lịch ạ
 - À...cảm ơn anh.

Đọc tiếp Lòng tự trọng của một cô gái bảo bình – Chương 44 (end)

44. – Chương 44 (end)

Anh phục vụ cuối đầu chào nó rồi làm tiếp công việc của mình. Nó nán lại dưới sảnh một lát rồi bước lên phòng, nó chưa chuẩn bị để gặp hẳn, gặp rồi cũng chẳng biết nói gì.

Ting...__ tiếng dừng thang máy

Nó bước vào bấm nút lên phòng mình thì có một anh chàng chạy vào.

- Xin lỗi, tôi đi cùng được chứ

- À, được __ nó nói
- Cảm ơn cô __ hấn nói

Tên này cao to đẹp trai, mặc một bộ vest rất lịch lãm, mái tóc màu đỏ hung ngày trước giờ được nhuộm thành màu trắng rêu rồi.

♪ ♪ ♪

(Giai điệu tháng 7 __ July

- Tao nghe là con quỷ __ nó nói
- Bây giờ __ nó hỏi
- Ok, 4 giờ tao qua đây
- Biết rồi, tao nói là tao sẽ làm phù dâu ày mà
- Bye...mai gặp
- Hi,,,

Nó đưa điện thoại ra bấm bấm, hấn nhìn thoáng qua được cái màn hình điện thoại. Là tay hấn đang nắm tay nó, hấn như tìm thấy thứ đã đánh mất bao lâu. Cố gắng nhìn rõ lần nữa để chắc chắn mình không nhìn lầm. Hấn đưa tay ra tính kéo nó quay lại xem nó có đúng là người hấn đang tìm không thì...

Ting...

Và nó bước ra để hấn đứng đó với đầy tiếc nuối. Hấn bấm cho thàng máy xuống phòng của nó, chạy thật nhanh theo nó, hiện giờ hấn đang đứng trước cửa phòng nó. Hấn thấy rất tò mò, liệu người hấn tìm kiếm 5 năm qua có phải đang ở trong đó, có phải chỉ cách hấn có một cánh cửa không. Không thể đợi thêm, hấn đưa tay lên gõ cửa.

Cốc Cốc Cốc

- Ai đó __ nó mở cửa
- Anh là ai __ nó nhìn hấn hỏi

Hấn sững người khi thấy nó, rất giống người con gái của hấn. Nhưng sao giờ lại khác nhiều đến như vậy, chẳng lẽ hấn nhầm.

- Cái anh này bị sao vậy __ nó nhìn hấn khó hiểu
- Không có gì tôi đóng cửa đây __ nó đóng cửa ngay trước mặt hấn
- Chắc người giống người thôi __ hấn chỉ kết luận được mỗi câu đó

Hấn rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Tôi là giám đốc đây __ hấn nói
- Tìm trong danh sách những người ở đây có ai tên Gia Bảo không
- Nhanh lên dùm tôi
- Không ạ __ hấn thất vọng

4 giờ chiều hôm sau.

- May tới rồi sao, thay đồ đi __ Linh ném cho nó một chiếc váy trắng rồi nói
- Tao phải mặc váy hả __ nó hỏi một câu ngớ ời là ngớ
- Tao bấm may ra trăm khúc bây giờ __ Linh trợn mắt nhìn nó
- Ày...cô dâu gì mà dữ vậy __ nó ngậm ngùi bước vào phòng thay đồ

Nó bước ra lộng lẫy như một cô công chúa, chiếc đầm không quá dài nhìn nó rất trẻ trung và nữ tính.

- Đẹp quá __ Linh khen nó
- Hì,.. __ nó cười
- Mà không được đẹp quá như vậy đâu __ Linh nói là nó mất hứng
- Gì chứ __ nó nói
- Hôm nay tao làm cô dâu mà, mà đẹp hơn cô dâu thì ai nhìn tao nữa __ Linh nói
- Thế tao đi về nha __ nó lườm con bạn
- Đi mỹ luôn nha __ Linh nói
- Mà đúng là.... __ nó nói
- Đi thôi khách khứa tới đông đủ rồi __ một người chạy vào nói
- Và hôm nay sự hiện diện của mọi người ở đây là niềm vinh dự cho gia đình hai bên chúng tôi..cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian để đến tham dự tiệc cưới này __ chủ tọa nói

Ba Linh dắt tay con nhỏ vào lễ đường nơi Thiện đang đứng chờ Linh. Nó theo sau hai ba con nhà Linh. Ba Linh cầm tay Linh đưa cho Thiện

- Ta giao con gái ta cho con đây
- Con cảm ơn ba __ Thiện cười
- Và đây, nghi thức xin được bắt đầu. Lê Huyền Linh con có đồng ý lấy Trần Duy Thiện làm chồng và hứa sẽ bên nhau suốt đời dù có ốm đau hay mạnh khỏe, dù có nghèo nản hay giàu có không
- Thừa có
- Trần Duy Thiện con có đồng ý lấy Lê Huyền Linh làm vợ và hứa sẽ bên nhau suốt đời dù có ốm đau hay mạnh khỏe, dù có nghèo nản hay giàu có không
- Thừa có
- Vậy hai con hãy trao nhẫn để làm dấu hiệu tình yêu giữa hai con đi

Khi hai đứa nó trao nhẫn cho nhau xong, mọi người đều đứng lên vỗ tay chúc mừng. Nhìn bọn nó hạnh phúc như vậy nó lại nhớ tới hấn. Đáng lẽ giờ này nó cũng có thể được ở bên hấn, đáng lẽ là phải vậy. Nó thở dài rồi bước ra phía xa bữa tiệc, trốn tiếng ồn ào náo nhiệt, tiếng sự để ý của mọi người. Nó cần một không gian để nghĩ tới hấn, nghĩ tới những việc nó đã làm với hấn. Thấy nó đứng ở đó nhìn vào bữa tiệc, hấn tò mò lấy hail y rượu rồi ra chỗ nó.

- Không phải dự tiệc cùng mọi người sao lại ở đây __ hấn cầm đến chỗ nó đang đứng hai ly rượu
- À, tôi không thấy đói __ nó cười rồi nhận ly rượu của hấn
- Em chưa có người yêu sao __ hấn nhìn nó cười
- Gì __ nó quay qua nhìn hấn __ à, tôi chưa có

Hấn giật mình khi thấy cái dây chuyền đôi của hấn và nó. Tại sao người con gái này lại có nó, cái đó không thể có cái nào khác ngoài cái của hấn đang đeo. Rốt cuộc cái đó là sao, muôn vàn câu hỏi và sự thắc mắc chạy trong đầu hấn. Hấn nheo mắt nhìn chăm chăm vào nó làm nó khó chịu.

- Làm gì nhìn ghê vậy __ nó chau mày nhìn hấn
- À, không...tôi có thể biết chiếc dây chuyền kia có nguồn gốc như thế nào không __ hấn chỉ vào chiếc dây chuyền
- Tại sao...
- Hả... __ hấn cũng thấy hấn vô duyên nữa là __ à thì...nó đẹp nên tôi muốn...

- Quên nó đi __ nó quay mặt về phía bữa tiệc
- Có phải là một người rất quan trọng tặng không __ hấn hỏi
- Chắc vậy __ nó nói
- Con trai à __ hấn hỏi
- Ủ... __ nó trả lời bang quơ

Cách trả lời, cử chỉ điệu bộ lúc này của nó rất giống người con gái đó. Cố lục lại bộ nhớ, hấn đã nghe Linh nói nó đã về nước và hiện đang ở khách sạn của hấn. Mọi ký ức như đang tua chậm lại, mọi hình ảnh về nó, tất cả. Cả người con gái hấn gặp hôm qua trong thang máy....chẳng lẽ là nó. Hấn mở to hai mắt để nhìn người đứng trước mặt hấn giờ này.

- Đồ xấu xa __ hấn cười chế nhạo nó
 - Nè, cái anh kia... __ nó cúi
 - Em đã bỏ đi rồi quay về __ hấn nói __ không xấu xa thì là gì
 - Anh là ai chứ __ nó tức giận __ tôi không hiểu anh nói gì hết __ nó bỏ đi
 - Anh phải chắc chắn rằng em vẫn còn yêu anh chứ __ hấn nói làm nó dừng lại
 - Anh nói vậy là ý gì __ nó quay lại nhìn hấn
 - ... __ hấn đặt ly rượu xuống đất rồi tiến lại gần đưa tay lên cổ nó để lấy sợi dây chuyền hấn đeo cho nó __ em vẫn còn giữ nó sao
 - Anh.... __ nó như sắp khóc vậy, không tin vào những gì mình mới nghe
 - Anh cũng còn đeo nó đây __ hấn đưa tay còn lại lên kéo sợi dây chuyền trong áo ra cho nó nhìn
 - Anh... __ nó bật khóc
 - Ngốc... __ anh ôm nó vào lòng __ cô bé bảo bình của anh về rồi đó sao
 - Em xin lỗi __ nó đưa tay lên ôm chặt hấn
 - Em nói rằng em không xứng với anh mà ai cho em ôm anh __ anh đẩy nó ra đằng trước
 - Xứng rồi, giờ thì em xứng đáng với anh rồi __ nó kéo hấn lại ôm
 - Giờ thì bảo bình yêu được rồi chứ __ hấn cười
 - Được rồi, được rồi
 - Anh yêu em __ hấn cúi xuống trao cho nó một nụ hôn nhẹ trên làn môi mà hấn đã giữ gìn mỗi khi bên cạnh nó rồi lại ôm nó vào lòng
 - Gia Bảo cũng yêu anh lắm
- “ Yêu giống như chơi dương cầm vậy.

Trước tiên, bạn phải học các quy tắc chơi đàn

Sau đó, hãy quên những quy tắc ấy đi

Và học cách chơi bằng cả trái tim”

==== The End =====

45. – Ngoại Truyện 1

- Nè cái con kia...mày làm gì ở đây vậy hả _ Linh chạy vào phòng nó hét lớn
- Mày tới đây làm gì vậy Linh _ nó vừa nhai snack trong miệng vừa trả lời Linh
- Màymày vừa phải thôi nghe chưa con kia _ Linh tức đến phát khóc luôn
- Gì vậy...sao sao ? _ nó dừng việc ăn của mình lại nhìn con bạn
- Mày có biết hôm nay ngày gì không vậy hả _ Linh nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn
- Hôm nay....hôm nay... _ nó gãi gãi đầu sau gáy _ hôm nay....à....hì hì...
- Tao ghét mày ghê _ thấy con bạn mình nhớ ra nên Linh cũng xuôi xuôi cơn giận
- Ngày gì vậy mày _ nó nhìn Linh nói tỉnh bơ
- Trời ơi...tao muốn giết mày quá đi....à à như thật vậy mà lại không biết ngày gì là sao _ Linh vò đầu bứt tai hét lớn
- Bình tĩnh đi con bạn...tao không nhớ thật mà
- Hajz....hỏi sao tao lại có một con bạn bảo bình như bà già dăng trí vậy nè....thay đồ đi tao đưa mày đến một nơi _ Linh quay lưng lại mở tủ chọn cho nó một cái váy nhưng lúc tung lên vẫn không thấy
- Mày không có váy sao _ Linh nhìn nó
- Không...mày biết tao không thích cái thể loại rườm rà đó mà _ nó ngồi xuống giường cầm bịch snack lên ăn tiếp
- Ngừng ăn lại coi... _ lúc này Linh đã nóng thật sự rồi _ điên với mày ghê á...mặc đại cái này đi

Linh ném cho nó một cái quần đùi giả váy màu xanh da trời nhạt, một chiếc áo sơ mi cách điệu bằng voan màu trắng, một đôi giày búp bê màu đen . Nó chẳng dám cãi lời con bạn, vì nó biết Linh đang thật sự tức giận chứ không phải đùa nữa. Rốt cuộc là ngày gì mà Linh lại vội vàng như vậy chứ, nó chẳng biết ngày hôm nay ngày gì cả. Thay đồ xong, nó chọn thêm ỉnh vài phụ kiện đi kèm như lắc tay chắc chắn chân hoàng đạo cung bảo bình, một cái kẹp hình sóng nước màu trắng làm điểm nhấn ái tóc đen dài của mình rồi vớ lấy cái ví nhét điện thoại vào trong đóng cửa lên xe đi cùng Linh. Suốt đường đi nó chẳng dám lên tiếng, vì sợ nhớ nó lại nói sai điều gì thì Linh hét ra lửa làm nó cháy đen thui cũng nên. Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng nhỏ, giờ cũng phải 5 6 giờ chiều gì rồi, quán đã đèn khiến cho khung cảnh trước mắt nó hiện ra lung linh huyền ảo vô cùng.

- Đây là đâu _ nó nhìn Linh
- Vào thì biết _ Linh tức tốc đi trước mặc con bạn lẻo đẻo theo sau
- Đợi tao với _ nó chạy theo nhưng đến sảnh vào thì bị mất dấu Linh
- Đi đâu rồi _ nó nhìn trái nhìn phải
- Cô là Gia Bảo phải không ạ _ một anh phục vụ lịch lãm hỏi nó
- À...dạ, em là Gia Bảo...không biết....
- Mời cô đi lối này _ anh phục vụ nói rồi đi trước cho nó đi theo

Chuyện gì đang xảy ra vậy, một nhà hàng như vậy mà không có khách là sao, còn cả anh phục vụ lạ lùng này nữa. Hơi dè chừng khi đi theo anh phục vụ, nó không quên rút điện thoại trong ví ra để đề phòng có chuyện xấu xảy ra. Nhưng khi đi được nửa hành lang thì anh dừng lại làm nó giật mình.

- Cô đi thẳng rồi rẽ trái, có một căn phòng cuối hành lang, cô mở cửa bước vào đó chắc mọi người đợi cô đã lâu rồi...chúc cô vui vẻ

Cúi đầu chào nó rồi anh bỏ đi, nó nhìn theo dáng anh phục vụ khuất bóng rồi mới bước đi. Không quên nhìn xung quanh đề phòng, nó rẽ trái như lời anh phục vụ chỉ dẫn. Những thứ hiện ra trước mắt làm nó

ngạc nhiên, cánh hoa hồng trắng trải đầy lối đi, trên nền hoa hồng trắng là dấu mũi tên được làm bằng hoa hồng đỏ. Hai lên tường được treo rất nhiều bong bóng trái tim màu hồng, nó mỉm cười khi thấy khung cảnh này. Liền đưa điện thoại lên chụp lại cái cảnh này, quay lưng lại nó cười tươi tự sướng để lưu giữ khoảnh khắc đó. Dù không biết ai làm nhưng nó thấy vui là được rồi.

- Con ngốc đó làm cái gì ngoài đó vậy __ Thiện hỏi
- Tự sướng giờ này nữa chứ __ Linh nói
- Con bé cũng biết tự sướng sao __ anh Vương hỏi Linh
- Nó học đòi đó anh __ Linh cười

Nó cất điện thoại vào ví lại rồi bước đi tiếp theo hướng mũi tên hoa hồng đỏ chỉ dẫn. Kìa rồi, nó đã thấy căn phòng cuối hành lang như anh phục vụ nói. Đứng trước cửa hít một hơi rồi nó đẩy cửa bước vào. “ Tối thui “ là tất cả những gì nó thấy và nó nghĩ, lò mò theo cảm tính nó mở ví để lấy điện thoại, vừa cầm điện thoại trên tay chưa kịp bật thì nó bị giật điện thoại.

- Ai vậy __ nó hơi hoảng __ ai vậy...ra mặt đi chứ

Nó lùi lại mong là có thể chạm vào cánh cửa mới bước vào nhưng có người chạm vào nó, và xô nó ngã.

- Á...ai vậy __ thật sự lúc này nó hoảng lắm rồi

Nó đứng dậy để chạy, mặc dù không xác định được hướng nào, nhưng nó không muốn ngồi đó để chịu thêm chuyện gì kinh hoàng nữa. Nhưng ánh đèn ở phía sau lưng làm nó phải quay lại nhìn, coi như là tia hy vọng của mình.

- Anh Đức __ nó quay lại nhìn hấn

Hấn nhìn nó mỉm cười âu yếm, trên tay ôm một bó hoa hồng xanh rất to, nó như nửa khoác nauwr cười nhìn anh. Anh tiến từng bước nhỏ lại gần phía nó làm nó bớt hoảng hơn nhưng lại thấy có cảm giác lạ lùng khác, nhìn anh có vẻ gì đó rất nghiêm túc. Vẫn phong cách thoải mái hằng ngày, một chiếc sơ mi trắng cài cúc hở 2 cái ở trên cùng chiếc quần lửng màu nâu, đôi giày bata vải màu đen tôn lên vẻ thoáng đãng và lịch lãm của hấn. Hấn đưa bó hoa ra trước mặt nó, nó nhìn hấn thấy hấn hơi kỳ, nhưng thôi có hoa đem về cũng được nó đưa hai tay ra tính ôm lấy bó hoa thì hấn đưa bó hoa ra hướng ra không cho nó lấy.

- Không phải anh tặng em sao __ nó hơi quê khi hai tay đã đưa lên rồi
- Anh đâu nói sẽ tặng em hoa đâu, em có biết hoa hồng xanh mắc lắm không...ở đây có tất cả 115 bông tất cả đây, cả một gia tài của anh __ hấn nhìn nó
- Gì...__ thấy sự quê độ của mình ngày một tăng cao nó tự ái __ vậy thôi, em cũng đâu thêm mấy cái bông này làm cái gì, bày đặt 115 bông, tặng em gấp đôi em cũng không thêm __ nó dối
- Anh chỉ muốn tặng em 1 bông thôi, 115 bông tượng trưng cho sự quay về của em, cái bông trên cùng là bông thứ 115 cũng là ngày thứ 115 kể từ khi anh trở về bên anh....anh chỉ muốn tặng em một bông đó thôi __ hấn mỉm cười nhìn nó
- E hèm....đã nói là em không thích bông rồi mà __ nó đỏ mặt quay đi
- Người ta tặng thì cầm đi __ hấn nhún mặt
- Cái này là anh năn nỉ em mới cầm nha __ nó đưa tay ra rút cây hoa đó
- Hai cái đũa này có bị làm sao không có...có mỗi bông hoa mà màu mè quá à __ Linh nói nhỏ
- Hai đũa nó không có tình cảm như mình thì phải __ Thiên hùa theo
- Nói nhỏ thôi hai đũa __ anh Cường nói

Khi chạm tới cây bông nó bỗng dừng lại, làm tất cả mọi người đang ở trong phòng cũng thót tim lại, chẳng lẽ nó đã thấy chiếc nhẫn hấn cầm ở trên rồi sao.

- Cái đó __ nó ngừng cười nhìn chằm chằm vào bông hoa

- Cái gì _ hấn giả vờ không biết
- ... _ nó ngược lên nhìn hấn làm hấn thở dài
- Vào vấn đề chính luôn nha _ hấn rút bông hoa đó ra rồi đặt bó hoa kia xuống đất
- Em cưới anh nha _ hấn nói một lèo
- Lãng mạn lúc này đi đâu hết rồi _ Linh nói
- Hai cái đứa này tức quá đi à _ Vương nói
- Đồng ý nha _ hấn đưa cành hoa đó cho nó

Lúc đầu nó chỉ nghĩ anh đang đùa giỡn hay tao bắt ngờ gì cho nó thôi, nhưng giờ thì khác, nó chưa bao giờ thấy anh nghiêm túc như vậy cả. Có lần nó đã đề cập tới chuyện đám cưới nhưng không phải chính anh đã từ chối nói là hai đứa còn trẻ nên cứ từ từ sao. Vậy mà bây giờ anh lại là người lên tiếng trước, nó thở dài nhìn bông hoa.

- Em...hì...khó trả lời quá _ nó phì cười khi thấy anh cứ nhìn nó chằm chằm
- Sao cười _ hấn nhăn mày
- Cái con này nó có biết lãng mạn là gì không vậy...cười nữa chứ _ Linh vùng vằng trong bóng tối
- Em không biết trả lời sao hết á _ nó nói
- Em không muốn cưới anh sao _ hấn nói
- Có....nhưng mà....
- Em không tin ở anh sẽ làm một người chồng tốt của em sao
- Không phải...ý em là....
- Vậy thì lý do gì khiến em không đồng ý...không phải em đã từng nói hai đứa mình nên kết hôn sao, bây giờ anh muốn kết hôn với em thì em lại không đồng ý là sao _ hấn hạ cây bông xuống
- Anh nghe em nói đã....không phải ý em là không đồng ý, chỉ là....
- Em mệt cho hai người quá đi à... _ Thiện bước ra từ bóng tối _ ưng là được rồi, đeo nhẫn cho nó đi, nhà hàng thiệp mời tụi em làm xong rồi, không đồng ý trả nợ cho đủ luôn đó
- Cái thằng điên này _ Vương chạy theo Thiện bước ra
- Hai người làm cái gì vậy _ tiếng của Linh
- Rồi xong...tiêu tùng rồi _ tiếng anh Cường
- Ta nói....cái thằng đó chẳng được cái tích sự gì hết _ tiếng của lớp trưởng lớp nó
- Mấy người _ nó sững sờ
- Xong phim _ hấn thở dài
- Bật điện lên coi, tối thui à _ tiếng thằng radio lớp nó
- Dù sao cũng lộ rồi...em đồng ý nha _ hấn nhìn nó
- Em....thật ra thì....anh à....em....em...
- Không sao, anh có thể đợi...em không cần phải suy nghĩ gì đâu, là tại anh thôi _ anh quay lưng lại với nó
- Em đâu nói là em không đồng ý đâu _ nó nói khi hấn bỏ đi
- Chỉ là....em hơi ngạc nhiên nên không biết nói gì thôi....anh....đây không phải phong cách của anh....em thấy rất vui nhưng anh....

- Hi, vậy là em đồng ý phải không...em đồng ý phải không _ hấn quay lại nhìn nó
- Em...hì...thật ra thì em... _ hai má nó đỏ ửng
- Đồng ý phải không _ hấn mở nụ cười toác đến mang tai
- Uhm... _ nó gật đầu ngượng ngùng làm mọi người phá lên cười
- Cảm ơn em.... _ hấn ôm nó rồi nhấc bổng nó lên khỏi mặt đất mà quay vòng vòng
- Thả em xuống
- Chúc mừng sinh nhật vợ yêu _ hấn thả nó xuống rồi nhẹ nhàng hôn lên trán nó làm mặt nó nóng bừng bừng

Hoà cùng tiếng chúc mừng sinh nhật của mọi người, tiếng vỗ tay rần rần cùng giai điệu bài happy birthday vang lên khiến tim nó nhảy múa. Nó cảm thấy rất hạnh phúc, được gặp lại những người bạn cũ, những người anh em đã lâu chưa gặp. Dù cái cảm giác mất mát vẫn còn đó chưa hề phai màu nhưng nó vẫn cảm thấy ấm áp hơn khi đã có một người luôn ở bên cạnh nó là hấn, chỉ cần như vậy thôi là nó thấy hạnh phúc rồi. Thì ra hôm nay là sinh nhật nó, là ngày quan trọng mà Linh nổi điên lên khi nó quên mất. Mấy hôm nay nó bận bịu hoàn thành luận văn bảo vệ bằng tiến sĩ của nó, cũng phải viết bài luận chứng minh một định lý mới và chứng minh một công thức toán học nó mới tìm ra. Việc cứ bay đi bay về nước làm nó quên mất thời gian và ngày tháng trôi đi quá nhanh, mới đó mà đã thêm một năm nữa đã qua rồi.

- Không phải ngày mai là sinh nhật anh sao _ nó nói khi mọi người đang vui vẻ nhảy múa
- Ừ
- Sao không đợi ngày mai hãy cầu hôn em...lấy lý do đó để em không từ chối anh _ nó cười
- Anh muốn được đón sinh nhật cùng em...cái sinh nhật đầu tiên của anh có em, sinh nhật đầu tiên cùng vợ yêu _ anh nhìn nó âu yếm
- Xí _ nó lườm anh một cái rồi nhìn đám bạn của mình đang nhảy múa

2 tháng sau

- Cô dâu đâu rồi _ Linh hỏi một chị trang điểm
- Đang ở trong thay đồ ạ
- Cảm ơn _ Linh nói rồi lên qua đám đông vào phòng thay đồ
- Làm gì lâu vậy này....sắp tới giờ rồi _ Linh nói
- Chưa thay đồ sao _ Linh hoảng hồn khi nó vẫn mặc bộ đồ kia trên người chứ không phải đồ cô dâu
- Giờ tao thay _ nó đứng dậy mệt mỏi
- Mà thấy không ổn sao _ Linh hỏi
- Chỉ là vấy thôi _ nó gượng cười _ tao ra giờ á

Nụ cười của nó đã tố cáo nó, nó đang bị gì đó chứ không phải là do sợ mặc vấy. Linh nhìn bạn mình cầm cái vấy lên thì quay lưng ra ngoài.

- Hối hột không _ Thiện hỏi hấn
- Mà thấy tao sao _ hấn nhìn Thiện
- Ok rồi anh _ Thiện cười
- Sao tao thấy sợ quá
- Sợ á...anh đi lấy vợ chứ có phải đi đến đồn công an đâu mà sợ
- Gì mà đồn công an...chỉ là tao hối hột thôi

- À mà....thằng Khánh có về không _ hấn nghiêm túc hỏi Thiện
- Không biết, anh nói sợ không kịp về dự đám cưới hai người
- Ờ

Nó bước ra lộng lẫy như một nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy, mặc dù không cầu kỳ đắt tiền nhưng nhìn nó rất sang trọng và đẹp. Linh mỉm cười khi thấy nó bước ra, nhưng nụ cười nhanh tắt hẳn khi Linh nhớ lại nụ cười của nó trong phòng thay đồ

- Xong chưa em gái _ anh Cường bước vào
- Rồi anh _ nó cười
- Tao đi trước đây _ Linh nói rồi bỏ đi
- Em gái anh đẹp quá....anh không muốn em thấy cái thằng đó đâu
- Anh... _ nó ngạc nhiên nhìn anh khi anh nói thế
- Lấy nó rồi anh sẽ ít được em gái của mình hơn, em cũng không còn về nhà với anh nữa, chỉ có mỗi cái thân già này ở cái nhà to đùng đó _ anh nói
- Hi...làm em tưởng.... _ nó phì cười
- Em gái anh lớn thật rồi _ anh ôm nó vào lòng
- Đáng lẽ ba phải là người dắt tay em đi phải không anh... _ nó hỏi làm anh đứng hình vài giây
- Ủ...ba phải là người dắt tay em đi chứ không phải anh đâu _ anh nhìn nó _ sẵn sàng chưa, ta đi nhé
- Dạ _ nó cười

Khoác tay anh hai nó, bước đi trở nên nặng nhọc và chậm rãi hơn, cảm giác rất khó tả. Khi thấy hấn đang đứng ở cuối thảm đỏ nơi lễ đường nó chợt thấy nhói lòng. Ba má trên thiên đường có thấy nó xinh đẹp không, có thấy con rể của họ đẹp trai không. Đó là một người con trai tốt, chắc chắn sẽ bảo vệ và chăm sóc cho nó thật tốt, vì vậy ba má có linh thiêng thì phù hộ cho nó và con rể nha.

- Trinh Gia Bảo, con có đồng ý lấy Vũ Đức làm chồng, con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ anh, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, khi giàu có cũng như lúc nghèo nàn, từ bỏ mọi người khác để trung tình với anh khi hai người còn sống chẳng? _ chủ tọa nói
- Con đồng ý
- Vũ Đức, con có đồng ý lấy Trinh Gia Bảo làm vợ, con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ cô, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, khi giàu có cũng như lúc nghèo nàn, từ bỏ mọi người khác để trung tình với cô khi hai người còn sống chẳng?
- Con đồng ý
- Vậy hai con hãy trao nhẫn cho nhau để xem đó như vật chứng chứng minh cho tình yêu của hai con, và toàn bộ mọi người có mặt ở đây sẽ chúc phúc cho hai con được sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Hấn nhìn nó cười hạnh phúc rồi đeo nhẫn vào tay cho nó, nó cũng làm tương tự với hấn, khi kết thúc nghi thức lộng trọng đó hấn đã cúi xuống hôn nó làm ọi người hú lên vui mừng. Ba hấn ngồi dưới cũng thâm cầu chúc cho hấn, từ khi nó đi hấn trở nên hư đốn đến độ ông không thể dạy bảo nổi nữa. Học và học, tự làm việc từ tạo công ty, hấn hầu như không còn quay về ngôi nhà đó nữa. Nhưng từ khi nó trở về, hấn lại thay đổi hoàn toàn, hấn đã sống đúng đạo một người con ngoan một người chồng tương lai tốt, vì vậy không có lý do nào để ông từ chối nó cả. Nó chính là chìa khoá mở cái khoảng cách giữa ông và hấn vứt ra xa khiến cho tình cảm cha con ngày càng thân thiết hơn.

- Em đã làm vợ anh rồi _ anh nói khi đang đứng cùng nó nhìn mọi người
- Cạch _ tiếng cửa phòng mở làm mọi người quay ra nhìn sự xuất hiện của một vị khách đến muộn
- Nhập tiệc rồi hả...xin lỗi đã đến muộn nha _ Khánh bước vào nhìn mọi người

- Anh Khánh phải không __ tiếng một người
- Cô gái kia là ai vậy __ tiếng một người khác
- Gia đình của anh ấy phải không...nhìn hai bé trai kia kìa __ tiếng một người khác nữa
- Chào cặp vợ chồng trẻ __ anh bước vào tiếng gần đến chỗ hấn và nó đang đứng
- Anh
- Mày hay quá...
- Xin lỗi, vì công việc thôi mà
- Ai đây ta __ Thiện nói
- Chào anh __ Linh khoác tay Thiện đứng bên cạnh nói
- Chào hai đứa, lâu quá rồi....
- Tưởng anh không về nữa chứ __ Thiện nói xóc Khánh
- Chào các cô các chú đi con __ cô gái đứng bên cạnh Khánh nói hai đứa bé
- Con chào cô...con chào chú __ hai đứa nhỏ đồng thanh chào làm mọi người ngạc nhiên
- À...đây là vợ anh, tên Tuyết, cô là người mỹ gốc việt còn đây là hai cậu quý tử nhà anh được 3 tuổi rồi rồi __ Khánh nói
- Cháu em sao __ Thiện ngồi xuống nhìn hai anh em xong sinh kìa
- Đến rồi thì nhập tiệc cùng mọi người luôn đi __ hấn nói
- Chúc mừng hai người nha __ Khánh vỗ vai hấn và ôm nó vào lòng
- Vợ tao mày __ hấn kéo anh ra khi anh ôm nó làm mọi người phì cười

- Ở nhà đó không, tao tính rủ mày đi mua đồ sơ sinh nè __ linh nói qua điện thoại
- Qua đi, tao ở nhà một mình nè
- Đợi lát

Mới có thai 6 tháng thôi mà nó với Linh cái bụng đã chênh ềnh ra đó, hai đứa có thai không cách xa nhau là mấy nên có cơ hội sẽ sinh cùng tháng . Hấn bận công việc ở công ty và khách sạn nên nó không muốn làm phiền hay khiến hấn mệt mỏi hơn, mọi việc nó đều lo xong một cách chu đáo. Hai bà bầu mua sắm xong xuôi đang đi ra ngoài để đi ăn thì gặp Tuyết, nên cả ba cùng nhau đi ăn luôn.

- Tao mà sinh con trai mày sinh con gái nhất định phải là thông gia nha
- Ok nè...
- Vậy con chị thì sao
- Anh Khánh già rồi mà sao cứ...hì
- Mà cũng đang mùa đông hai đứa có ra ngoài cũng phải kín một chút mới tốt nha, như chị nè
- Kinh nghiệm sương máu đó
- Hì

Cuộc nói chuyện kéo dài cho tới tối, hấn lái xe tới đón nó, tạm biệt hai người kia nó lên xe ra về cùng hấn. Cuộc sống hôn nhân của nó và hấn diễn ra êm đẹp, từ ngày cưới tới giờ vẫn chưa có một trận cãi vã nào cả, hấn và nó luôn nhường nhịn nhau, luôn đặt mình vào vị trí của người khác để tránh những sai lầm không đáng có. Đó là tất cả những gì nó mong muốn ở hấn, hấn đã thay đổi rất nhiều khi làm chồng của nó điều nó khiến nó rất hài lòng.

- Con của ba hôm nay có mệt không....mẹ con chắc bắt con đi vòng vòng phải không
- Làm gì có
- Mẹ con hư lắm...khi nào con ra đời ba sẽ trị mẹ cho con nha
- Hì, ba con nói dối đó, ba con chẳng làm gì được mẹ đâu
- Thật không __ hấn nhìn nó đầy vẻ nguy hiểm
- Há há...buông em ra, nhột quá __ hấn cù léc nó làm nó nhịn cười không nổi

- Xong chưa em yêu __ hấn hỏi nó
- Rồi đây, em bế con ra liền __ nó bế nàng công chúa của nhà nó ra xe
- Chắc mọi người đến nói đông đủ rồi
- Ta đi thôi anh __ nó vào xe đóng cửa lại

Ba gia đình hẹn nhau một ngày đi picnic, vì được một ngày cả 6 người cùng rảnh, nên quyết định tụ tập đập phá. Nó sinh một bé gái, linh cũng sinh một bé gái, vì vậy việc làm thông gia là không thể xảy ra nên khiến Linh không được vui.

- Kia rồi, gia đình bảo bình tới rồi kìa __ Linh nói khi thấy nó bế bé gái 14 tháng tuổi trên tay
- Tới rồi đây __ nó cười
- Chọn giờ ghê, tụi này làm xong bà mới tới __ Thiện nói
- Chứ chẳng tới làm cùng mấy người à __ nó cười
- Cho nó nhịn đi anh __ Linh nhìn nó
- Blè, bạn bè thế đấy
- Hai đứa tới rồi à __ Khánh tới gần trên tay cầm vài cái ly với chai rượu
- Chào cô Bảo __ thằng Khoa và thằng Thắng con của Khánh chào nó
- Ngồi đi, xong hết rồi đó __ Tuyết nói
- Ăn thôi __ nó nói
- Mà nhịn đi con quý __ Linh ngồi đối diện nó
- Xi...tao hờn mày rồi đó nha
- Cạn ly vì sự xum họp __ Khánh đưa ly lên cao nói
- Cạn ly
- Cô Bảo...mai mốt Khoa lớn cho Khoa lấy bé Thủy làm vợ nha
- Hả...nhóc con, con phải lớn trước đã __ hấn phì cười nhìn thằng nhỏ
- Nhất định phải gả cho con nha, con thích bé Thủy lắm...bé Thủy đẹp như cô Bảo á
- Vậy cho Thắng lấy em bé chú Thiện nha
- Hai cái thằng này, hai đứa nói cái gì vậy hả __ Khánh nhìn hai thằng
- Há há...ở nhà hai người làm gì mà bọn nhỏ cứ vợ chồng chồng là sao __ Linh cười
- Ngụy to __ nó cười

Với nó như thế là đủ rồi, bạn bè hạnh phúc, gia đình ấm êm....chỉ còn mỗi ông anh già vẫn còn độc thân thôi.

- Thế đây...tao hỏi mày nó đi rồi có thêm nhớ tới thằng anh già là tao đâu __ Cường nói
- Tại mày mà tao cũng độc thân này __ vương nói
- Gì mà tại tao...là do mày không đẹp trai bằng tao nên thế
- Cái thằng...ai nói....tao đẹp trai lắm đó mày....chỉ tại suốt ngày đi cùng mày nên mấy đứa tưởng tao là gay mới chết chứ.
- Có khi nào mày là gay không Vương
- Tao đập cái mỗ mày giờ...gay gay cái đầu mày á
- Biết đâu bắt ngờ đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-tu-trong-cua-mot-co-gai-bao-binh>